

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ YILLAR SONRA KATILDIĞI TEKETEK PROGRAMINDA BID'AT EHLİNİ ZELİL ETTİ...

- 54 Farzın Üçüncüsü Abdest Almak
- Abdestin Önemi ve Fazîleti Hakkındaki Hadîs-i Şerîfler
- Kulun İlk Muhasebesi Tahâret ve Abdestle Alâkalı Olacaktır
- Abdestsizlik Belaya Sebebiyet Verir

DUALAR VE ZİKİRLER

- Çok Fazîletli Haram Ayların Oruçları
- İsteklere Kavuşmayı, Günahların Affını, Sıkıntıların Açılmasını ve Ticaretlerin Kârlı Olmasını Gerektiren Fazîletli Bir Dua
- Rızık Bolluğu İçin Yapılması Gerekenler
- Yıldırım Çarpmaması İçin Okunacak Dua
- Yâsîn-i Şerîf'in Yedi "Mübîn" Lafz-ı Şerîfinde Okunacak Rızık ve Kurtuluş Duası

Ahmet Mahmut ÜNLÜ

OSMANOĞULLARI'NIN
HUSÛSIYETLERİ

Kadir MISIROĞLU

SAKAL-I ŞERÎF'E KIL DİYEN
MEHMET ALİ ŞAHİN'E
REDDİYELER

Ali EREN

İMAN-KÜFÜR VE TEKFİR
KONULARI

Hüsamettin VANLIOĞLU

EDİTÖRDEN

Gönlümüzdeki üzüntü ve içimizdeki acıyla Ramazan Bayramını idrak ettik. Şöyle coşkuyla neşeyle bayram geçiremedik. Zira İslam coğrafyasındaki karışıklıklar bizi fazlasıyla mahzun etti. Bu sıkıntılara ilaveten en son Mısır'daki meşru hükümete karşı yapılan darbe üzüntümüze üzüntü kattı. Yıllardır diktatörlerin baskısıyla adeta nefes bile alamayan ve bir halk devrimiyle özgürlüğünü kazanan Mısır halkı, bu darbeyi kabul etmedi. Ve İhvanın öncülüğünde milyonlar sokaklara döküldü. Başta Adeviyye olmak üzere Mısır meydanlarında uzun süren destansı bir direniş başladı.

Mısır halkı meydanları adeta mesken edindiler, orada yatıp orada kalktılar. Kahire'nin 40 küsur derece sıcaklığında, hem de oruçlu olarak demokratik eylemlerine devam edip Ramazan ayında bile meydanları terk etmediler. İftarlar, sahurular orada yapıldı.. Teravihler orada kılındı.. Adeviye meydanı adeta mescid oldu.. Ve Bayrama da orada girdiler..

Tabi ne darbeciler, ne de destekçileri böylesine müthiş bir direniş beklemiyorlardı. Üstelik uzun yaz günlerinde, o sıcakta oruçlu olmalarına rağmen böylesine direneceklerini zannetmiyorlardı. Yani darbeciler tam bir şok yaşadılar. Çünkü onların planı belliydi; memleketi mikser gibi karıştırıp halkın bir kesimini sokağa dökebilecekler ve asker devreye girip darbe yapacaktı. Sonra ... Halk meydanlara çıkacak, belki birkaç gün direnecek ama sonunda boyun eğecekti. Çünkü bir insan evini, düzenini, ortamını bırakıp sokaklarda ne kadar kalabilirdi ki?..

Fakat Mısır halkının tüm dünyayı şaşırtan hatta parmak ısırtan bu direnişi, darbecilerin bütün hesaplarını bozdu. Tabi bu direnişi kırmak istediler. Meydanlarda birbirine sınıksız kenetlenmiş olan halkı korkutarak dağıtmayı planladılar ve 8 Temmuz sabahı, namaz kılanların üzerine ateş ederek alçakça katliam yaptılar. Bu katliamda elli üç kişi şehit olurken yüzlerce yaralandı. Ne acıdır ki, namaz kılanın önünden bile geçilmezken, bu gözü dönmüş darbeci zalimler, namaz kılanlara kurşun yağdırdılar...

Darbecilerin planı yine tutmamıştı. Çünkü bu katliam halkı korkutup sindirerek geri adım attıracağına daha çok meydanlara döktü, kuvveyi maneviyelerini artırdı. Mısır halkı bütün tehdit, şantaj ve katliamlara rağmen sağduyularını muhafaza ettiler. Şiddet gördüler ama şiddetle karşılık vermediler. Öldüler ama öldürmediler ve istediklerini alıncaya kadar da bu şanlı direnişlerine devam edeceklerini ifade ettiler.

Tabi darbeciler ihvanın bu dik duruşu karşısında, adeta köşeye sıkıştılar. Meydanların boşaltılması ve direnişin kırılması için ihvana birtakım tekliflerde bulundular. Ama

İhvan-ı müslimin onların bu ucuz tekliflerini kabul etmeyip, kendi seçtikleri Mursi'nin göreve iadesini istediler. Öyle ya, onlar kendilerinden olan zalim diktatörleri bile devirmişken, şimdi darbecilerin başa getirdiği Hristiyan olan Adli Mansur'u nasıl kabul etsinler?..

Ve kanlı sabah ...

Ne yapacağını şaşırarak şaşkın ve sapkın darbeciler, bir öncekinden çok daha büyük bir katliama imza attılar. 14 Ağustos Çarşamba sabahı Mısır ordusu başta Adeviyye ve Nahda meydanı olmak üzere, barışçıl gösteriler yapan kendi halkına adeta ölüm kustular. Zırhlı araçlar ve iş makineleriyle barikatları yıkıp, oradaki çadırları içindekilerle birlikte ateşe verdiler. Helikopterlerden ateş açtılar. Keskin nişancıların da desteğiyle silahsız ve masum halkın üzerine kadın-erkek, genç-yaşlı demeden mermi yağdırıldılar. Meydanlar kan gölüne döndü.

Böylesine bir vahşet karşısında insan ne diyeceğini bilemiyor, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Eğer toprağın altı olmasa, Mahkeme-i Kübra olmasa gerçekten insan hırsından çatlar!..

Bu ne alçaklık, bu nasıl bir vicdansızlık... Zannedersin ki ülkeyi düşman istila etmiş de, böylesine kanlı bir saldırı yapılıyor. Bu nasıl bir ordu ki, tek istekleri; seçimle işbaşına getirdikleri Muhammed Mursi'nin göreve iade edilmesi olan kendi halkına, bu caniliği reva görüyor. Üstelik ellerinde mantar tabancası bile olmayan silahsız ve masum bir halka karşı ... Yazıklar olsun!..

Yazıklar olsun kendi halkına acımasızca kurşun sıkan bu orduya... Yazıklar olsun bu zalim darbecilere destek verenlere, özellikle de işbirlikçi İslam ülkelerinin Müslüman geçinen idarecilerine... "Zalimin zulmü varsa mazlumun Allah'ı" var diye boşuna dememişler. Zira zalimin hasmı Allah'tır. Hasmı Allah olanın ise helaki yakındır inşaAllah..

Bu yazıyı yazarken Mısır'daki darbeci diktatörler katliama devam ediyordu. Ama öyle inanıyorum ki, İhvanın önderliğindeki Mısır halkının bu destansı direnişi, bu yiğitçe ve tavizsiz duruşu, inşaAllah Mısır'daki o darbeci diktatörleri dize getirecektir.

Mısır'daki mazlum kardeşlerimiz istediklerini alıncaya, darbeci diktatörleri dize getirinceye kadar hepimiz duaya devam edelim. Rabbim Mısırın çağdaş firavunlarının cezasını, acilen Mısır halkının eliyle vermesi niyazıyla ...

Fi Emanillah

Lâlegül

Aylık, İlim, Kültür ve Fikir Dergisi

Sayı 7 • Eylül 2013
Fiyatı: 8 TL

Lalegül Dergisi Adına
İmtiyaz Sahibi
Lalegül Yayıncılık ve Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
Promat Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673. Sok. No: 34 34510
Esenyurt/İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 • Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
95 TL

Yurtdışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
90 Euro

Abonelik için Banka Hesap Notları
Lalegül Yayıncılık Adına
Asya Katılım Bankası (İmsan Şubesi)

TL IBAN: TR79 0020 8001 8103 9966 8300 02
USD IBAN: TR52 0020 8001 8103 9966 8300 03
EURO IBAN: TR25 0020 8001 8103 9966 8300 04

Albarakatürk Katılım Bankası
(Bağcılar Şubesi)

TL IBAN: TR39 0020 3000 0184 9021 0000 01
USD IBAN: TR12 0020 3000 0184 9021 0000 02
EURO IBAN: TR82 0020 3000 0184 9021 0000 03

Posta Çeki Hesap Numaraları
(Merkez Adı: Başakşehir/Başakşehir)
TL: 10293172

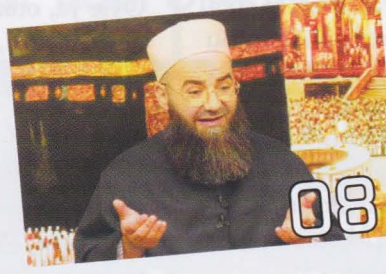
Temsilci İrtibat
444 34 68

Abone Dağıtım
Lalegül Yayınları
Tel: 444 34 68

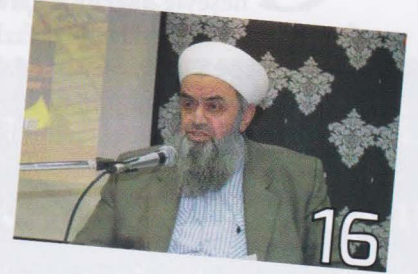
Adres
Lalegül Yayıncılık

Fevzi Çakmak Mah. Osman Gazi Cad.
2/1 Sokak No: 1/6
Tabya / Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 444 34 68

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların
sorumluluğu yazarına ve reklam
sahibine aittir.

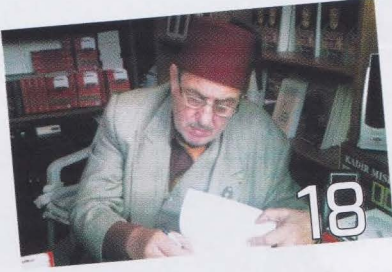
54 FARZIN ÜÇÜNCÜSÜ
ABDEST ALMAK
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

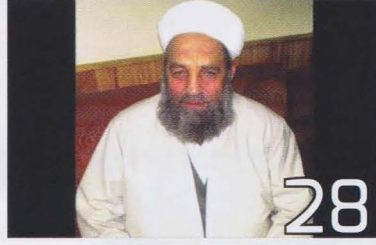
GEÇERLİ İMAN VE TEVHİD
RESÜL BÖLÜKBAŞ

- 15 } SÜNNET
HADİS-İ ŞERİFLER
- 41 } EDEBİYYÂT
ŞİİRLERDEN SEÇMELER
- 42 } BİR SAHÂBİYİ TANIYALIM
HAZRET-İ EBÜ BEKR-İ SİDDİK (4) (Radiyallâhu Anh)
- 46 } MENÂKİB
KISSADAN HİSSELER
- 48 } BİR ALİMİ ANALIM
ERZURUM'UN SON DEVİRDE YETİŞTİRDİĞİ BÜYÜK VELİ
HACI SÂLİH EFENDİ (1) (Kuddise Sirruhü) 1898-2.2.1991
- 56 } EHL-İ SÜNNET İ'TİKADİ
TÜRPÜŞTİ RİSALESİ
- 61 } HİKEMİYYÂT
HİKMETLİ SÖZLER
- 83 } SİHHAT-Ü ÂFİYET
SAĞLIKLI HAYAT
- 84 } DİKKAT DAĞINIKLIĞI YAŞAYANLAR BURAYA!
DİKKATİNİZİ NASIL TOPARLAYABİLİRSİNİZ?
MEHTAP KAYAOĞLU
- 88 } DUALAR VE ZİKİRLER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

İÇİNDEKİLER

OSMANOĞULLARI'NIN HUSÛSIYETLERİ
VE CİHAN TARİHİNDE OYNADIKLARI
MUZZAM ROL
KADİR MISIROĞLU

İSLÂM NEDEN BU DURUMDA?
MEHMET TALU

UMULMADIK ZATTAN,
BEKLENMEDİK SÖZLER
(SAKAL-I ŞERİFE KIL DIYEN
MEHMET ALİ ŞAHİN'E REDDİYELER)
ALİ EREN

OSMANLI VE SELÇUKLU'NUN DÜNYA
HAKİMİYETİ MEFKURESİNİN ÖNÜNDEKİ
ENGEL NEYDİ: III
KEMAL ARKUN

İMAN-KÜFÜR VE TEKFİR
HÛSAMETTİN VANLIOĞLU

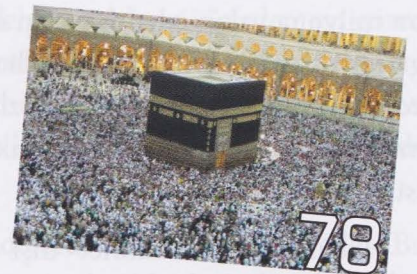
EMROLUNDUĞUN GİBİ
DOSDOĞRU OL!
MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

ŞEHVETİN TUZAKLARI VE
CENNETE ULAŞMAK
ALİ ULVİ UZUNLAR

MÛBAREK BİR NİMET, ZEYTİN
PROF. DR. VOLKAN TUZCU

HAC
ADEM ŞENER

CÜBBELİ AHMET HOCA YILLAR SONRA KATILDIĞI TEKETEK PROGRAMINDA BİD'AT EHLİNİ ZELİL ETTİ

Değerli okuyucular; Cübbeli Ahmed Hocamız Habertürk kanalında yayınlanan Teketek programının 23-07-2013 tarihindeki bölümüne misafir oldu. Biz de hem canlı olarak yayınlandığı esnada tv ekranlarında hem de daha sonra sosyal medyada gayet fazla alâka bulan ve evvelkileri internette on milyona yakın izlenmiş olan ilgi çekici bu programdaki malumatı başlıklar halinde sizlere takdim ederek program tekrar tekrar izlenirken maksada matuf yerlerin izlenmesini mümkün hale getirmek istedik.

Husûsen Ehl-i Sünnet dışı islâmî telakkilerin Müslümanlara aşlanmaya çalışıldığı şu nazik günlerde, ehemmiyetli meselelerin konuşulduğu bu programın başlıklar halinde dergimizde neşredilmesi, üzerine oyun oynanan Müslümanlar

için daha da ehemmiyeti hâiz bir durum arz etmektedir. Bu vesileyle siz değerli okuyucularımızın Ramazan gibi mübarek bir ayda kamuoyunda cereyan etmiş olan ve bazı yönleriyle itikadî bazı taraflarıyla da amelî cihetten Müslümanları hataya sevk eden aktüel dini tartışmaları, Ehl-i Sünnet vechesinden ele alarak cevaplamış olan Cübbeli Ahmed Hoca'mızın bu programdaki konuşmalarını, sualere vermiş olduğu cevapları daha istifadeli şekilde dinleyebilmeniz için konuları başlıklandırdık.

Aylardır Habertürk televizyonuna gönderilen binlerce hatta onbinlerce mail sahibi, Cübbeli Ahmed Hocaefendi'nin birkez daha programlarına misafir edilmesi ile ilgili talepte bulunmuş bu sebeble Fatih Altaylı beyefendi Ahmed Hocamızı defaatla programına davet etmiş lakin hocamız çeşitli sebeplerle bu teklife müspet cevap verememişti.

CEVAP VE DÜZELTME

Beyzade Prodüksiyon Yay. Rek. Org. ve Gıda Tic. Ltd. Şti. adına Mustafa Yartaşı tarafından Lalegül Dergisinin birinci sayısının 5. Sayfasının 4. Paragrafında yer alan Cübbeli Ahmet Hocamızın yazısına karşı şikâyetle bulunulması üzerine Bakırköy 6. Sulh Ceza Mahkemesi'nin 2013/1202 D.İ. sayılı kararı ile yayınlanması gereken tekzip metni sayfa 25-26' dadır.

Ancak Ramazan ayında yapılmış olan son teklife hocamız hem içinde bulunulan ayın Müslümanlar için mühim bir ay olması hem de medyada tartışılan birtakım ehemmiyetli meselelere bir cevap verebilmek mülahazası ile müspet cevap verdi ve 23-07-2013 tarihindeki Teketek programına misafir oldu.

Bu programda Cübbeli Ahmed Hocaefendinin ehemmiyetli olan altmışdan fazla meseleyi ele almış ve Ehl-i Sünnet veçhesinden cevaplamıştır. Şunu da ifade edelim ki bu programda konuşulan meseleler bizim sizlere sunduğumuz başlıklardan ibaret değildir. Bahsi geçen mühim konular konuşulurken tâli diyebileceğimiz birçok malumat da dinleyenlere aktarılmaktadır. Belki de işi icabı dini meselelerle iştigal eden kıymetli hocalarımızın dahi öğrenebilmek için birçok kitap karıştırmaları gereken konularla ilgili mühim bilgiler konuşmalar esnasında bahis mevzuu olmuştur.

Biz başlıkları belirlerken bu kadar teferruata gir-medik ve ana başlıkları belirledik. Tüm meseleleri belirleseydik şüphe yok ki sayı yüzleri bulurdu. Bu itibarla programın tamamının tekrar tekrar dinlenmesinde elbette daha fazla fayda olacağı mülahazasındayız.

Programdaki en mühim ve Ramazan ayı boyunca da gündemi ziyadesiyle meşgul etmiş olan "İmsak" meselesinin konuşulduğu ilk dakikalardan sizler için kısa bir deşifre (konuşmanın yazıya çevrilmesi) yaptık.

Programın ilk dakikalarında Murat Bardakçı'nın Habertürk televizyonunda yapıyor olduğu Tarihin Arka Odası isimli programında Abdülaziz Bayındır'ın zaten bir süredir çeşitli televizyonlarda söylüyor olduğu İmsak meselesi konuşuldu.

Fatih Altaylı : Şimdi ben bu konulardan hiç anlamam, oradaki mesele nedir? Şimdi Abdülaziz Bayındır'ın iddiası şu; bizde oruca erken başlanıyor.

Cübbeli Ahmed Hocaefendi : Nerde O'nun dediği gibi başlanıyor?! Ona göre herkes yanlış yapıyor.

Hepsi yanlış dedin mi laz'ın işine dönüyor. Hani laz trafikte yola ters girmiş, anons geçiyorlarmış dikkat edin biri ters girdi diye. Laz da cevaben: "Ne biri? Hepsi ters geliyor" demiş ya işte onun gibi. Şimdi bütün Dünya Müslümanları mı hata ediyor?!

Bir defa en başta bir hadis-i şerifi ele alalım: "Ümmetim sapıklık üzere birleşmez" buyruluyor ki bu: "Sapıtanlar olur fakat hepsi sapıklıkta birleşmez" demektir. Şimdi ben tekim diğer insanlar sapıttı dersin bu doğru olmaz. Nitekim eserde: "Kim 'insanlar sapıttı' derse hepsinden sapığı O'dur" diye zikredilir. Zaten bu kişi orucu bırakın, herkes din-den çıktı, şirke girdi diyor. Herkese kâfir diyor.

Fatih Altaylı : Şimdi şunu anlamadım bütün İslâm alemi hatalı da Abdülaziz Bayındır mı haklı?

Cübbeli Ahmed Hocaefendi : Burada "yete-beyyene leküm" ayetine ben size bir mana vere yim. Burada "leküm" yani "siz" diyor. Buradaki mana herkesin ufuktaki çizgiyi, aydınlığı görün ceye kadar demek değil. Ben diyorum ki bu ehline hitabdır. Astronomi ile uğraşın bu hesabı bilenler bu belirtiyi takip edecekler.

Murat Bardakçı : Ama bu şerhe giriyor!

Cübbeli Ahmed Hocaefendi : Şerhe girmiyor. Kur'an da böyle birçok hitab var. "femen şehide minkümüşşehra felyesumh" yani "sizden ayı gören oruç tutsun" buyruluyor. Ama ay buralarda üçüncü gün ancak görülebiliyor, demek ki ehlinin görmesi hepimizi bağlıyor ki onun için biz ayı görmesek de oruca başlıyoruz.

Şimdi bazı ifadelerde "sana" der "size" der. Bu hitablar yetkililere râcidir. Hitab muhataba gider. İmsakı tespit etmek herkesin değil bu işle ilgilenen ihtisas sahibi olanların işidir ki onların tespiti hepimizi bağlar.

Ahmed Hoca, meseleyi vuzuha kavuşturacak ayet ve hadislerden deliller getirerek konuyu izah ettikten sonra “bu iş tenâkuzât-ı Elbâni’yi geçti” diyerek Abdülaziz Bayındır’ın iddiasındaki tenâkuzlarına işaret ettiği sırada Fatih Altaylı’nın “Hocam adam profesör!” şeklindeki hitabına “Efendim sapıtmak için neden bu kadar okuyorlar da profesör oluyorlar. İnsan hiçbir şey okumadan da sapıtabilir.

Fakat bu kadar insana sapıtmış diyen birinde bir şey aramak lazım” diyerek meselenin en can alıcı kısmına dikkatleri çekmiş oldu.

Program 4 saat 43 dakika sürmüştür. Biz aşağıda sunduğumuz başlıkları tespit ederken istifadeyi çoğaltmak için konuların geçtiği saat, dakika ve saniye bilgilerini de sizlere vermeye çalıştık lakin internette farklı paylaşım sitelerinde farklı metrajlarda yüklenmiş olan bu programın, bizim verdiğimiz saat, dakika ve saniye bilgileriyle tutması için <http://www.youtube.com/watch?v=dUpoT1QhCYk> bu verdiğimiz adreste yüklü bulunan videodan takip edilmesi daha uygun olur.

PROGRAMDA GEÇEN BAZI MÜHİM KONULARIN BAŞLIKLARI

0:25:30- Hatalı fikir sahiplerine uyanların ahirette hüsrana uğraması ve uyulanların buna cevabı.

0:26:10 Yanlış fikirlerin yayılmasına vasıta olanların vebal altında olmaları.

0:27:50 Vakit olur olmaz iftar yapılması gerektiği.
0:29:30 Hanefi ve diğer mezheplere göre Sabah namazının kılınmasındaki en efdal vakitler.

0:30:00 Namazın kazası var mıdır yok mudur? Meselesi ve kaza namazı olmaz diyenlerin bu sözünün altındaki manalar. (Kaza namazı yoktur diyenler, “Şahıs namaz kılmadığı için dinden çıkar, bu sebeple de kılmadığı namazın kazası yoktur” demekteler.)

0:33:00 Harb esnasında ya da düşmandan kaçarken namaz kılma meselesi ve korku namazının harbin hangi safhasında kılındığı.

0:35:14 Yatsı namazının vakti ne zamandır?

0:36:36 Bayındır’ın “Allah gaybı bilmez” sözü ile ilgili olarak kader meselesi.

0:38:06 Kader yoktur diyenlerin kabul ettikleri bir kader şekli ki onlar “biz her şeyi bir kaderle (ölçü) ile yarattık” mealindeki ayetin tefsirini işlerine geldiği gibi yapıyorlar.

0:42:12 Allah’ın ilminin yani kulların fiillerini önceden bilmesinin cebir (zorlama) gerektirmediği.

0:42:39 Kaderle yani her şeyin yazılmış olmasıyla ilgili birkaç mühim ayet-i kerime.

0:43:53 Allah’ın bütün gaybları bilmesi, daha sonra olacak tabiatla ilgili bazı gaybları insanların da bilmesi ve iki bilme arasındaki fark ve bununla ilgili bir ayet.

0:47:03 Allah’ın lâ yüs’el olması. (mesul olmaması)

0:47:49 Allah’ın “cehennemi insanlarla ve cinlerle dolduracağım” ayetinin manası.

0:49:00 Allah’ın insanları affetmek istemesi ve bazı insanların buna aldırması.

0:50:11 “İnsanların ne yapacağı belli olduğuna göre Allah bizi neden yarattı?” sualine cevap.

0:51:51 Lanet etmek doğru mudur? Kime lanet edilir? Kimin lanet etme hakkı vardır?

0:57:10 Kimin cennetlik olup olmadığı ile ilgili bir hadis ve şu kişi cennetliktir dememek.

1:03:11 Bir senelik dosyanın beraat gecesinde verildiği.

1:05:38 Beraat gecesinin ehemmiyeti ve Kadir gecesiyile alakalı hikmetli bir kıyas.

1:10:20 Allah kadir gecesini neden gizledi de beraat gecesini neden gizlemedi?

1:14:28 İnsanın Allah’ı cennette görebileceği lakin idrak edemeyeceği.

1:18:14 Hayızlı kadın oruç tutup namaz kılabilir mi?

1:30:04 Teravih kılmak şart mıdır?

1:34:00 Sünnete ittibâ etmenin gerekliliği.

1:40:52 Doğru isim koymanın lüzumu. Kur’an’da geçen her kelime isim olarak koyulmaz.

1:43:00 Mevlid kandilinin Kutlu Doğum Haftası olarak Nisan ayında sabitlenmesi doğru değildir.

1:49:00 Peygamber Efendimizin (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) mucizesi var mıdır? Nelerdir? Mucize yoktur diyenlere cevaplar.

2:04:11 Reislik ve makam sevdasının insanı en son terk ettiği.

2:05:44 İslam kendisinden evveli siler atar. Peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Efendimizin Mekke'nin fethindeki affedici tarzı.

2:11:27 Hazreti Muaviye neden Şam'da kaldı, Mekke ahalisine karşı bir kini mi vardı?

2:14:17 Yezid'in halife olmadan evvelki durumu ve halife olduktan sonraki kötü durumu.

2:18:34 Sahabe-i kiram hakkındaki doğru inancımız nasıl olmalı?

2:23:05 Peygamber Efendimizin (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şefaati var mıdır? Şu anda ondan şefaet istenir mi?

2:27:02 Cehenneme gitmek Cennet'ten daha zor.

2:29:08 Melamilik hakkında bir mülahaza.

2:30:23 Bir Gazete haberinde ki Mahmut Efendi Hazretleri'nin hastalığı sebebiyle yerine kimin geçeceği polemğine reddiyeler.

2:32:49 Mahmut Efendi Hazretleri'nin Bursa'daki son görüntüleri yayınlandı.

2:37:09 Cübbeli Ahmed Hocaefendi'nin Fenerbahçe için dua etmiş olması meselesi ve Maç izlemenin lüzumsuzluğu.

2:41:28 Büyüyü bozmak için büyü yapılır mı?

2:42:40 Büyük günah işlemiş (zina etmiş olan) kocasını, karısının boşama hakkı var mıdır?

2:47:10 Cüz'î iradenin mahiyeti hakkında bilgi verebilir misiniz? sorusunun cevabı.

2:50:30 Ramazan'da Rüyalanmakla oruç bozulur mu? Rüyalandığını unutup gusül almadan namaz kılsa ne yapılmalı?

2:52:00 Hazreti Aişe validemizin Peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Efendimizle evlendiği yaş meselesinin aslı nedir?

2:55:00 Yirmi yıllık namaz borcum var. Birikmiş Namaz borcu için ne yapılabilir? sorusunun cevabı.

3:03:20 Trabzonspor'un şampiyon olamamasının sebebi Mahmud Efendi Hazretleri'nin yapmış olduğu bir duadır deniyor, bu doğru mudur? konusu.

3:05:05 Muskaların bir tesiri var mıdır? Vefklerin bir tesiri var mıdır?

3:08:25 Cevşen korur mu? (Cevşen'in bir hadis kaynağı olarak sıhhati hakkında izah)

3:14:40 Mucize ve Keramet arasındaki fark.

3:21:29 İslamiyete göre Hazreti İsa (Aleyhisselam)ın babası kim? Meryem validemizin hiç evlenmediği hakikati ve Hazreti İsa (Aleyhisselam)ın doğumu anında yaşananlar.

3:31:07 İncil neden Kur'an gibi korunmadı?

3:35:15 İnsanların babası Hazreti Adem (Aleyhisselam) olduğuna göre insanların ciltlerinin rengi neden farklıdır?

3:41:58 Zina etmiş olmak evlenmeye mani midir?

3:49:50 Yaşlılıkta yapılan tövbenin kabul edilip edilmediği ve ölüm anındaki tövbe.

3:56:16 Şehitlerin ruhlarına verilmiş hususiyetler.

3:58:57 Ölüm sonrası ruhlar nereye gider? (şeklinde cevabı pek bilinmeyen mühim bir mesele)

4:00:56 Cinler ve insanlar aynı mertebede midir?

4:03:38 Sahura kalkmadan oruç tutulabilir mi?

4:05:19 Müslüman olabilmek için illa bir mezhebe uymak gerekir mi?

4:07:48 Cübbeli Ahmed Hocaefendi'nin bir daire reklamında oynadığı ithamına cevap ve Fadıl Akgündüz Beyefendiye teşekkür.

4:09:16 Cübbeli Ahmed Hocaefendi'nin daha evvelden yapmış olduğu sohbetlerde ifade ettiği "Peygamber Efendimizin dışkısı necaset değildir ve ete kemiğe büründüm Mahmut diye göründüm" ifadelerinin tazvihi.

4:15:00 Emine Şenlikoğlu ile ilgili geçmişte yaşanmış birtakım konuşmaların izahı.

4:17:33 Türkiye'nin darulharb olup olmadığı meselesi.

4:18:44 Evde hangi hayvanlar beslenebilir. Kuş ya da Köpek beslenebilir mi?

4:21:14 Helaliyle cinsî münasebet orucu bozarken haram yalan neden orucu bozmuyor?

4:25:48 Cennet ve Cehennemde insanların simaları nasıl olacak?

4:26:50 Cennetteki biri cehennemdeki birinin yanına gelmesini isteyebilir mi? Cennetteki kademeleşme nasıl olacak?

4:31:29 Hoca olarak kürsüden insanlara yanlış şeyler anlatanların hatalarından tövbesi nasıl olacaktır?

54 FARZIN ÜÇÜNCÜSÜ ABDEST ALMAK

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

Bizi adam yerine koyup muhatap alarak abdesti-namazı emreden **Rabbimize** sonsuz hamd-ü senâdan, ümmetini abdest izlerinden tanıyacağını beyan eden **Rasûlül-lâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e ve abdesti güzelce alan âl-i ashâbına sınırsız salât-ü selamdan sonra!

Bildiğiniz üzere Lâlegül dergimize 54 farz serisi ile başlamış, ancak 2 aydır Lübnan Akkâr Müftüsü **Üsâme Rifâ'î Hazretleri**'nin Ahmed Yesevi Derneğimiz'de yaptığı ilmî konuşmanın tercemesini yazdığımız için bu derslere ara vermiştik. Bu sayımızda tekrar dersimize dönerek 54 farzın 3.sü olan "Abdest almak" farzını işlemeye çalışacağız.

Evvela biizzillâh abdestle ilgili bazı hadîs-i şerîfleri ve rivayetleri zikredelim, daha sonra bazı abdest ahkâmını serdedelim:

ABDESTİN ÖNEMİ VE FAZİLETİ HAKKINDAKİ HADÎS-İ ŞERİFLER

Kulun İlk Muhasebesi Tahâret ve Abdestten Olacaktır

Rafî' Ebu'l-Âliye (Radıyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ رَفِيعِ أَبِي الْعَالِيَةِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «أَوَّلُ مَا يُحَاسَبُ بِهِ الْعَبْدُ طَهُورُهُ فَإِنْ حَسَنَ طَهُورُهُ فَصَلَاتُهُ كَنَحْوِ طَهُورِهِ، وَإِنْ حَسَنَتْ صَلَاتُهُ فَسَائِرُ عَمَلِهِ كَنَحْوِ صَلَاتِهِ»

“Kulun ilk hesaba çekileceği şey temizliğidir, eğer tahareti güzel olursa, namazı da

onun gibidir. Eğer namazı güzel olursa diğer amelleri de namazı gibidir.” (Beyhaki, Şu'abu'l-imân, no:2778, 3/28)

Namaza Abdestsiz Girilmez

Câbir ibni Abdillâh (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «مِفْتَاحُ
الْجَنَّةِ الصَّلَاةُ، وَمِفْتَاحُ الصَّلَاةِ الْوُضُوءُ»

“Cennetin anahtarı namaz, namazın anahtarı ise abdesttir.” (Tirmizî, Tahâret:3, no:4, 2/10; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:14668, 5/103)

Abdestiz Namaz Kabul Olmaz

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ
أَحَدِكُمْ إِذَا أَحْدَثَ حَتَّى يَتَوَضَّأَ»

“Sizin biriniz abdest bozduğunda, yeniden abdest alıncaya kadar Allâh-u Te‘âlâ onun namazını kabul etmez.” (Buhârî, Hiyel:2, no:6554, 6/2551; Tirmizî, Tahâret:56, no:76, 1/110)

Abdest Günahların Mağfiretine Vesiledir

Amr ibni Abese es Sülemî (Radiyallâhu Anh) bir kere **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e: “Ey Allâh’ın peygamberi! Bana abdestten söz et (faziletinden bahset)” dediğinde, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَمْرِو بْنِ عَبَسَةَ السُّلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ
قَالَ «فَقُلْتُ يَا نَبِيَّ اللَّهِ! فَالْوُضُوءُ حَدِيثِي عَنْهُ، قَالَ
«مَا مِنْكُمْ رَجُلٌ يُقْرَبُ وَوُضُوئُهُ فَيَتَمَضَّمُ وَيَسْتَشِيقُ
فَيَسْتَشِرُّ إِلَّا خَرَّتْ خَطَايَا وَجْهِهِ وَفِيهِ وَخِيَاشِيمِهِ، ثُمَّ إِذَا
عَسَلَ وَجْهَهُ كَمَا أَمَرَهُ اللَّهُ إِلَّا خَرَّتْ خَطَايَا وَجْهِهِ مِنْ
أَطْرَافِ لِحْيَتِهِ مَعَ الْمَاءِ، ثُمَّ يَغْسِلُ يَدَيْهِ إِلَى الْمِرْفَقَيْنِ

إِلَّا خَرَّتْ خَطَايَا يَدَيْهِ مِنْ أُنَامِلِهِ مَعَ الْمَاءِ ثُمَّ يَمْسَحُ
رَأْسَهُ إِلَّا خَرَّتْ خَطَايَا رَأْسِهِ مِنْ أَطْرَافِ شَعْرِهِ مَعَ
الْمَاءِ، ثُمَّ يَغْسِلُ قَدَمَيْهِ إِلَى الْكَعْبَيْنِ إِلَّا خَرَّتْ خَطَايَا
رِجْلَيْهِ مِنْ أُنَامِلِهِ مَعَ الْمَاءِ، فَإِنْ هُوَ قَامَ فَصَلَّى فَحَمِدَ
اللَّهَ وَأَثْنَى عَلَيْهِ وَمَجَّدَهُ بِالَّذِي هُوَ لَهُ أَهْلٌ وَفَرَّغَ قَلْبَهُ
لِلَّهِ، إِلَّا أَنْصَرَفَ مِنْ خَطِيئَتِهِ كَهَيْئَتِهِ يَوْمَ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ»

“Sizden herhangi bir kimse abdest suyunu hazırlayarak mazmaza ve istinşak yapar (ağızına ve burnuna su çeker) de sümkürürse, mutlaka yüzünün, ağzının ve burnunun günahları dökülür.

Sonra yüzünü Allâh-u Te‘âlâ’nın emrettiği gibi yıkarsa muhakkak yüzünün günahları su ile beraber sakalının etrafından dökülür.

Sonra iki elini dirsekleriyle beraber yıkarsa, mutlaka ellerinin günahları su ile beraber parmak uçlarından dökülür, sonra başını mesherse mutlaka başının günahları su ile beraber saçının kenarlarından dökülür.

Sonra ayaklarını topuklarıyla beraber yıkarsa, kesinlikle ayaklarının günahları su ile birlikte parmak uçlarından dökülür.

Eğer bu adam kalkar namaz kılar da, Allâh-u Te‘âlâ’ya hamd-ü senâda bulunur ve O’na lâayık olduğu şekilde tâzim eder, kalbini de Allâh-u Te‘âlâ için tefriğ eder (başka şeylerden boşaltır)sa, şüphesiz annesinin onu doğurduğu gündeki gibi günahlardan arınır.” (Müslim, Salâtü'l-Müsâfirin:52, no:832, 1/570; Beyhaki, es-Sünenü'l-kübrâ, no:4385, 2/638)

Hazreti Osman (Radiyallâhu Anh)ın kölesi **Humran** (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle rivayet etmiştir: “Bir kere **Osman ibni Affân** bir kap isteyerek, üç kere ellerine su döküp onları yıkadı. Sonra sağ elini kaba sokarak ağızına ve burnuna su çekti daha sonra, üç kere yüzünü, üç kere de ellerini dirseklerine kadar yıkadı, başını meshettikten sonra ayaklarını da üç kere topuklarına kadar yıkadı.

Sonra da **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğunu söyledi:

«مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا، ثُمَّ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ لَا
يُحَدِّثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ
غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ»

“Her kim benim bu abdestim gibi abdest alır, sonra iki rekât kılar da, o iki rekâta nefsiyle ko-
nuşmaz (aklına gelen vesveseye uymaz)sa, geçmiş
günahları bağışlanır.” (Buhârî, Vudû’:23, no:158, 1/71; Müslim, Tahâ-
ret:3, no:226, 1/204; Ebû Dâvûd, Tahâret:50 no:106, 1/74; İbni Mâce,
Tahâret:6, no:285, 1/105; Nesâî, Tahâret:68, no:84, 1/68; Ahmed ibni
Hanbel, el-Müsned, no:418, 1/131)

Humrân (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre, **Hazre-
ti Osman** abdest alınca şöyle buyurdu:

عَنْ حُمْرَانَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ فَلَمَّا تَوَضَّأَ
عُثْمَانَ قَالَ * «أَلَا أَحَدَيْتُكُمْ حَدِيثًا لَوْلَا آيَةُ مَا
حَدَّثْتُكُمْوَهُ سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ
* لَا يَتَوَضَّأُ رَجُلٌ يُحْسِنُ وُضُوئَهُ وَيُصَلِّي الصَّلَاةَ إِلَّا
غُفِرَ لَهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الصَّلَاةِ حَتَّى يُصَلِّيَهَا»

“Size bir hadis haber vereyim mi? Eğer (bildik-
lerini gizleyenleri tehdit eden Bakara Sûresi’nin
174. âyetinden ibaret mühim) bir âyet olmasaydı,
onu size söylemeyecektim. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aley-
hi ve Sellem)in: ‘**Bir kimse abdest alır da, abdestini
güzel yapar** (bütün sünnetlerine ve edeplerine riâ-
yet ederek alır) **ve namaz kılar, mutlaka onun-
la daha sonra kılacağı namaz arasındaki** (küçük
günahlar) **mağfiret olunur**’ buyurduğunu işittim.”
(Buhârî, Vudû’:23, no:158, 1/71)

Osman ibni Affân (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edi-
len bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sel-
lem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «مَنْ تَوَضَّأَ
فَأَحْسَنَ الْوُضُوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى
تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ»

“Her kim abdest alır da onu çok güzel yapar-
sa, tırnaklarının altına varıncaya kadar vücudundan bütün günahları çıkar.” (Müslim, Tahâret:11,
no:245, 1/216; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:476, 1/145)

Abdest Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in

Bizi Mahşerde Tanımasına Vesile Olur

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildi-
ğine göre, bir kere **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)
kabristana gelerek:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتَى الْمَقْبُرَةَ فَقَالَ * «السَّلَامُ عَلَيْكُمْ
دَارَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ وَدِدْتُ
أَنَا قَدْ رَأَيْتَنَا إِخْوَانًا» قَالُوا * «أَوْلَسْنَا إِخْوَانَكَ يَا رَسُولَ
اللَّهِ قَالَ * «أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانُنَا الَّذِينَ لَمْ يَأْتُوا بَعْدُ»
فَقَالُوا كَيْفَ تَعْرِفُ مَنْ لَمْ يَأْتِ بَعْدُ مِنْ أُمَّتِكَ يَا رَسُولَ
اللَّهِ! فَقَالَ * «أَرَأَيْتَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا لَهُ خَيْلٌ غُرٌّ مَحْجَلَةٌ
بَيْنَ ظَهْرِي خَيْلٌ دُهْمٌ بِهِمْ أَلَا يَعْرِفُ خَيْلَهُ» قَالُوا *
بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ * «فَإِنَّهُمْ يَأْتُونَ غُرًّا مَحْجَلِينَ مِنْ
الْوُضُوءِ، وَأَنَا فَرَطُهُمْ عَلَى الْحَوْضِ»

“Ey mümin kavminin diyarı! Selam olsun size!
İnşâallâh biz de size şüphesiz ki katılacağız. İster-
dim ki kardeşlerimizi göreydik” buyurdu.

Bunun üzerine ashâb-ı kiram: “Biz senin kar-
deşlerin değil miyiz yâ **Rasûlüllâh!**” diye so-
runca, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “**Siz
benim ashâbım** (arkadaşlarım)**sınız, kar-
deşlerimiz ise henüz gelmeyenlerdir**” bu-
yurdu.

Bunun üzerine ashâb-ı kiram: “**Sen,
ümmetinden henüz** (dünyaya) **gel-
meyenleri nasıl tanıyacaksın?**” diye sordukların-
da, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “**Ne dersin
bir adamın yağız ve doru** (yelesi ve kuyruğu siyah
diğer tarafları kırmızı) **at sürüsü içinde sakar ve
sekir** (alnı ve ayakları beyaz) **bir takım atları olsa,
atlarını tanımaz mı?!**” diye sordu.

Ashâb-ı kiram: “Tabi ki tanır yâ **Rasûlellâh!**”
deyince, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “**Şüp-
hesiz ki onlar** (kıyamet günü ümmetim), **abdest**
(eserlerin)**den elleri ve ayakları beyaz olarak pı-
rıl pırıl gelirler. Ben de havz(-1 kevser) başında
onların faratı** (önce varıp bekleyen yardımcıları)
yım” buyurdu. (Müslim, Tahâret:12, no:249, 1/218; Nesâî, Tahâ-
ret:110, no:150, 1/101; İbni Mâce, Zühd:36, no:4306, 2/1439; Muwatta,
Tahâret:6, no:59, sh:23)

Güzelce Alınan Abdest Cenneti Vacip Kılar.

**Abdest Sonrası Okunan Kelime-i Şehâdet
Sekiz Cennet Kapısını Açar**

Ukbe ibni Âmir (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatıyor:

عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ «كَانَتْ عَلَيْنَا رِعَايَةُ الْإِبِلِ فَجَاءَتْ نَوْبِي فَرَوَّحْتُهَا بِعَشِيٍّ فَأَذْرَكْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَائِمًا يُحَدِّثُ النَّاسَ فَأَذْرَكْتُ مِنْ قَوْلِهِ * مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَتَوَضَّأُ فَيُحْسِنُ وُضُوئَهُ ثُمَّ يَقُومُ فَيُصَلِّي رَكَعَتَيْنِ مُقْبِلًا عَلَيْهِمَا بِقَلْبِهِ وَوَجْهِهِ إِلَّا وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ، فَقُلْتُ * مَا أَجُودَ هَذِهِ فَإِذَا قَائِلٌ بَيْنَ يَدَيَّ يَقُولُ * الَّتِي قَبْلَهَا أَجُودُ، فَظَنَرْتُ فَإِذَا عَمْرٌ قَالَ * إِنِّي قَدْ رَأَيْتُكَ جِئْتَ أَنْفًا قَالَ * مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيُبَلِّغُ الْوَضُوءَ ثُمَّ يَقُولُ * أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ إِلَّا فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَّةِ يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ»

“Bizim üzerimizde deve gütmeye vazifesi vardı, nöbetim gelince, akşamleyin develeri ağıllarına götürdüm.

Sonra **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e, ayakta cemaate bir şeyler söylerken yetiştim, onun sözlerinden yetiştiğim şu idi:

‘Her hangi bir Müslüman çok güzel abdest alır, sonra kalkarak iki rekât namaz kılar, kalbi ve yüzü ile o iki rekâta yönelir (yüzünü sağa sola baktırmaz, kalbini de Mevlâ Te‘âlâ’dan gayrine döndürmez)se, mutlaka o kimseye cennet vacip olur.’

Ben: ‘Bu ne güzel şey (bu ne büyük müjde! Hem herkesin zorlanmadan yapacağı kadar kolay, hem de sevabı çok büyük)’ dedim. Bir de önümden biri: ‘Bundan önceki daha güzeldi’ dedi. Baktım ki **Ömer** (Radiyallâhu Anh) imiş, bana: ‘Ben seni demin gelirken gördüm, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sen gelmeden önce: ‘Sizden biriniz abdest alıp, onu (sünnet vechi üzere) **tastamam icra eder de, sonra:**

«أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ»

‘Ben, Allâh’tan başka hiçbir ilâh olmadığına, Muhammed’in de şüphesiz Allâh’ın kulu ve Rasûlü olduğuna şehâdet (şahitlik) ederim’ derse, mutlaka o kimseye cennetin sekiz kapısı açılır, hangisinden dilerse ondan girer’ buyurdu dedi.” (Müslim, Tahâret:6, no:234, 1/209)

Ebu’d-Derdâ (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «خَمْسٌ مَنْ جَاءَ بِهِنَّ مَعَ إِيْمَانٍ دَخَلَ الْجَنَّةَ مَنْ حَافِظٌ عَلَى الصَّلَوَاتِ الْخَمْسِ عَلَى وُضُوئِهِنَّ وَرُكُوعِهِنَّ وَسُجُودِهِنَّ وَمَوَاقِيْتِهِنَّ وَصَامَ رَمَضَانَ وَحَجَّ الْبَيْتِ إِنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَأَعْطَى الزَّكَاةَ طَيِّبَةً بِهَا نَفْسُهُ وَأَدَّى الْأَمَانَةَ قَالُوا يَا أَبَا الدَّرْدَاءِ وَمَا آدَاءُ الْأَمَانَةِ» قَالَ الْغُسْلُ مِنَ الْجَنَابَةِ»

“Beş şey vardır ki imanla beraber onlarla gelen cennete girer.

- 1) **Beş vakit namaza, abdestleriyle, rükû ve secdeleriyle vakitlerinde devam eden,**
- 2) **Ramazan-ı şerif orucunu tutan,**
- 3) **Yol bakımından gücü yetiyorsa Beyt’i hacceden,**
- 4) **Gönül hoşluğuyla zekat veren,**
- 5) **Emaneti yerine getiren.”**

Bunun üzerine: “Yâ Ebe’d-Derdâ! Emanetin edâsı nedir?” dediklerinde: “Cünüplükten yıkanmaktır, çünkü **Allâh-u Te‘âlâ** Âdemoğluna dininden, gusül dışında bir şeyi emanet etmemiştir” diye cevap verdi. (Ebû Dâvûd, Salât:9, no:429, 1/170; Beyhâkî, Şu‘abü’l-İmân, no:2750, 2752, 3/19-20; Taberânî, el-Mu‘cemü’s-Sağîr, no:773, sh:327)

Ahirette Abdest Suyunun Ulaştığı Yerlere Kadar Nur Ulaşacaktır

Ebü Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «تَبْلُغُ الْحِلْيَةَ مِنَ الْمُؤْمِنِ حَيْثُ يَبْلُغُ الْوَضُوءَ»

“Müminin nuru, abdest suyunun ulaştığı yere kadar varır.” (Tahâret:13, no:250, 1/219; Nesâî, Tahâret:110, no:149, 1/100; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:8849, 3/305)

Abdestliken Abdest Almak Daha Faziletlidir

İbni Ömer (Radiyallâhu Anhumâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «مَنْ تَوَضَّأَ عَلَي طُهْرٍ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِهِ عَشْرَ حَسَنَاتٍ»

“Abdestli iken abdest alana, Allâh-u Te‘âlâ o sebeple on hasene (sevap) yazar.” (Tirmizî, Tahâret:44, no:59, 1/87; Ebû Dâvûd, Tahâret:32, no:62, 1/63; İbni Mâce, Tahâret:73, no:512, 1/170)

Ulemânın beyanına göre, abdest tazelemenin, kalbi nurlandırmakta büyük bir tesiri vardır. Ehlullâhtan bazısı gıybet, yalan ve öfkelenme gibi hallerde nefsin galibiyeti ve şeytanın tasarrufu açığa çıktığı için abdest tazelerlerdi, çünkü abdest, nefis ve şeytandan gelen karanlıkların, kendisiyle dağıldığı bir nurdur.

Meşâyihattan birinin yüzünde bir yara çıkmıştı, su dokunduğu için on iki sene o yaralar iyileşmediği halde o zat her farz namaz için abdest tazelemeyi terketmemişti.

Abdestli Ölene Şehitlik Yazılır

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «يَا بُنَيَّ إِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَكُونَ أَبَدًا عَلَي وَضُوءٍ فَافْعَلْ فَإِنَّ مَلَكَ الْمَوْتِ إِذَا قَبَضَ رُوحَ الْعَبْدِ وَهُوَ عَلَي وَضُوءٍ كُتِبَ لَهُ شَهَادَةٌ»

“Ey yavrucuğum! Eğer devamlı abdest üzere olmaya gücün yeterse bunu yap, çünkü ölüm meleği bir kulun ruhunu abdestli olarak alırsa ona şehitlik yazılır.” (Beyhaki, Şu‘abu’l-İmân, no:2783, 3/29)

Abdestsizlik Belaya Sebebiyet Verir

Yezid es-Seksekî (Rahimehullâh)dan rivayet edildiğine göre **Allâh-u Te‘âlâ Mûsâ** (Aleyhisselâm)a şöyle buyurmuştur:

«إِذَا أَصَابَتْكَ مُصِيبَةٌ وَأَنْتَ عَلَي غَيْرِ وَضُوءٍ فَلَا تَلُومَنَّ إِلَّا نَفْسَكَ»

“Sen abdestsizken başına bir musibet gelirse, kendinden başkasını tenkit etme.” (Beyhaki, Şu‘abu’l-İmân, no:2782, 3/29)

Abdeste Devam Etmek İman Alâmetidir

Sevbân (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ثَوْبَانَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «اسْتَقِيمُوا وَلَنْ تُحْضُوا وَاعْلَمُوا أَنَّ خَيْرَ أَعْمَالِكُمُ الصَّلَاةُ وَلَا يُحَافِظُ عَلَي الْوُضُوءِ إِلَّا مُؤْمِنٌ»

“Dosdoğru olun, fakat (çok zorlanmadan) buna asla kadir olamayacaksınız. Bilin ki amel-lerinizin en hayırlısı namazdır. Abdeste de ancak mümin olan devam eder.” (İbni Mâce, Tahâret:4, no:277, 1/101; Hâkim, el-Müstedrek, no:447, 1/221)

Fakih **Ebûlleys** (Rahimehullâh) bu hadîs-i şerifin serhinde şöyle demiştir: “Abdeste devam etmek müminlerin ahlâkındandır, dolayısıyla mümin kimsenin gündüzünün tamamında, abdest üzere bulunması gerekli olduğu gibi gece de abdest üzere uymalıdır. Böyle yaparsa **Allâh-u Te‘âlâ** onu sevdiği gibi, hafaza melekleri de onu sever ve **Allâh-u Te‘âlâ**’nın emânında bulunur.”

Abdestli Uyuyana Melekler Duacı Olur

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «مَنْ بَاتَ طَاهِرًا فِي شَعَارِ طَاهِرٍ بَاتَ وَمَعَهُ مَلَكَ فِي شَعَارِهِ فَلَا يَسْتَيْقِظُ سَاعَةً مِنَ اللَّيْلِ إِلَّا قَالَ الْمَلَكَ * اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِعَبْدِكَ فَلَانَ فَإِنَّهُ بَاتَ طَاهِرًا»

“Her kim temiz elbiseyle abdestli olarak gecelerse, elbisesi içinde onunla birlikte bir melek geceler.”

**O kişi gecenin hangi saatinde uyan-
sa o melek mutlaka: ‘Ey Allâh! Falan kulu-
nu başıyla, çünkü o abdestli olarak gecele-
di’ der.”** (İbni Hibbân, es-Sahih, no:1048, 2/194; Abdullâh ibni
Mübârek, Kitâbü’z-zühd, no:1244, sh.354)

Bu hadîs-i şerîfleri nakleden **Ebû’l-Leys** (Rahime-
hullâh) şöyle demiştir: “Abdest alan kişi, **Rabbisini**
ziyaret kastettiğini bilerek tâzim üzere almalı ve bü-
tün günahlarından tevbe etmelidir. Çünkü **Allâh-u**
Te’âlâ su ile temizlenmeyi, günahlardan yıkanma-
ya alamet kılmıştır.

O halde abdeste, **Allâh-u Te’âlâ**’nın ismini
anarak başlamalı, ağız yıkanırken gıybet ve yalan-
dan da temizlenmeli, yüz yıkanırken, harama bak-
maktan yıkanmalı, diğer uzuvlarda da bu niyet ko-
runmalıdır. Abdest bitince de dua ve teşbihte bulu-
nmalıdır.”

Abdeste Devam Etmek Rızık Bolluğuna Sebeptir

Eserlerde vârid olduğu üzere, abdeste devam et-
mek rızık bolluğunu gerektirir. Nitekim **Şeyh Celâ-
leddîn es-Süyûtî** (Rahimehullâh) şöyle buyurmuştur:

“**Şeyh Şemseddin** (Kuddise Sirruhu)nun hattıyla
(el yazısıyla), bir kitabında **Ebû’l-Abbas el Müs-
tağfirî** (Rahimehullâh)dan şöyle naklettiğini buldum.
İmâm-ı Ebû Hâmid el-Mısri’den ilim tahsil etmek
için Mısır’a gittim, ondan **Hâlid ibni Velid** (Radiyallâ-
hu Anh)ın hadîs-i şerîfini sordum, o da bana bir sene
oruç tutmamı emretti, bir sene sonra tekrar sordu-
ğumda bana, kendisinden **Hâlid ibni Velid** (Radiyal-
lâhu Anh)a kadar olan şeyhlerinin senetlerini sayarak
şöyle haber verdi:

عَنْ خَالِدِ بْنِ وَليدِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * «جَاءَ
رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ إِنِّي سَأَلْتُكَ
عَمَّا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، فَقَالَ لَهُ: سَلْ عَمَّا بَدَأَ لَكَ قَالَ
* يَا نَبِيَّ اللهِ! أَحِبُّ أَنْ أَلْقَى اللهُ نَقِيًّا مِنَ الذُّنُوبِ قَالَ
اغْتَسِلْ مِنَ الْجَنَابَةِ مُتَطَهِّرًا تَلْقَى اللهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمَا
عَلَيْكَ ذَنْبٌ، فَقَالَ * أَحِبُّ أَنْ يُوسَّعَ عَلَيَّ فِي الرَّزْقِ،
قَالَ * دُمَّ عَلَى الطَّهَارَةِ يُوسَّعَ عَلَيْكَ فِي الرَّزْقِ»

“Bir adam **Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e gele-
rek: ‘Şüphesiz ben sana dünya ve âhirette olan her
şeyden soracağım’ dedi. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve
Sellem) de: ‘**Aklına geleni sor**’ buyurdu.

Adam: “Ey **Allâh**’ın Nebisi! **Allâh**’a günahlar-
dan arınmış olarak kavuşmak istiyorum’ deyince,
Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘**Cünüplükten**
tertemiz yıkan, kıyamet günü Allâh’a **günahsız**
olarak kavuşursun’ buyurdu.

O zat: ‘Rızıkımın genişlemesini istiyorum’ de-
yince, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “**Temizliğe**
(abdeste) **devam et ki, rızkın genişletilsin**’ bu-
yurdu.” (Süyûtî, Cem’u’l-evâmî’, no:10953, 14/352; Âllâme Ali el-Müt-
taki, Kenzü’l-ummâl, no:44154, 16/127)

Bu hadîs-i şeriften anlaşıldığına göre gusül gü-
nahlardan temizlenmeye, abdest ise rızkın artma-
sına sebep olur.

Abdullah ibni Selâm (Radiyallâhu Anh) şöyle de-
miştir:

«وَجَدْتُ فِي بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ مَنْ
تَوَضَّأَ مِنْ كُلِّ حَدَثٍ وَلَمْ يَكُنْ دَخَالًا عَلَى النَّسَاءِ فِي
الْيُيُوتِ وَلَمْ يَكْسِبْ مَالًا بِغَيْرِ حَقِّ رِزْقٍ مِنَ الدُّنْيَا
بِغَيْرِ حِسَابٍ»

“**Allâh-u Te’âlâ**’nın indirdiği bir kitapta: ‘**Her**
**abdest bozduğunda abdest alan, evlerde (nâ-
mahrem) kadınların yanına girmeyen ve haksız**
**yolla mal kazanmayan, dünyadan hesapsız ola-
rak rızıklandırılır**’ yazılı olduğunu buldum.” (Ebu’l-
Leys es-Semerkandî, Tenbihü’l-Gâfilîn, no:775, sh:197)

Abdest Korkudan Emin Kılar

Muhammed ibni İbrâhîm (Radiyallâhu Anh)dan
nakledildiğine göre, **Allâh-u Te’âlâ Mûsâ** (Aleyhis-
selâm)a şöyle buyurmuştur:

«يَا مُوسَى إِذَا تَخَوَّفْتَ سُلْطَانًا فَتَوَضَّأَ وَأَمُرَ أَهْلَكَ
بِالْوُضُوءِ فَإِنَّ مَنْ تَوَضَّأَ كَانَ فِي أَمَانٍ مِمَّا يَتَخَوَّفُ»

“**Ey Mûsâ!** Bir hükümdardan korkarsan, he-
men abdest al ve ailene de abdest almalarını
emret. Çünkü abdest alan, korktuğu şeyden em-
niyet içinde olur.” (Ebu’l-Leys es-Semerkandî, Tenbihü’l-Gâfilîn,
no:779, sh:198)

Zorluklara Rağmen Abdesti Güzel Almak Sınırdan Nöbet Beklemek Gibi Dereceleri

Yükseltir

Ebü Hureyre (Radıyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ ﷺ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «لَا أَدُلُّكُمْ عَلَى مَا يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا وَيَرْفَعُ بِهِ الدَّرَجَاتِ» قَالُوا بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ إِسْبَاغُ الْوُضُوءِ عَلَى الْمَكَارِهِ وَكَثْرَةُ الْخُطَا إِلَى الْمَسَاجِدِ وَانْتِظَارُ الصَّلَاةِ بَعْدَ الصَّلَاةِ فَذَلِكُمْ الرِّبَاطُ

“Ben sizi, Allâh-u Te‘âlâ’nın kendisi sebebiyle hataları mahvedeceği ve dereceleri yükselteceği amellere delalet edeyim mi?” buyurdu.

Sahabe-i kirâm: “Buyur yâ Rasûlellâh!” deyince **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “(Soğuk, hastalık ve ağrı-sancı gibi) zorluklara rağmen abdest almak, mescidlere çok adım atmak ve bir namazın ardından diğer namazı beklemek.

İşte ribat (düşmandan korunma veya Allâh yolunda sınırlarda nöbet bekleme yerine geçen amel) **budur**” buyurdu. (Müslim, Tahâret:14, no:251, 1/219; Tirmizi, Tahâret:39, no:51, 1/72; Nesâî, Tahâret:106, no:143, 1/97; Mâlik, Muvatta, Kasrû’s-Salât:18, no:386, sh:101; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsneid, no:22389, 8/311)

ABDESTİN ÇEŞİTLERİ

1) Farz yani aşağıda zikredilenleri yapabilmek için gerekli olan abdest

- Namaz kılmak.
- Tilâvet secdesi yapmak.
- Kur’ân’a dokunmak.

2) Vacip olan abdest

Bu Kâbe’yi tavaf etmek için alınan abdesttir.

3) Mendup (müstehap) olan abdest

- Yatmadan önce abdest almak.
- Her namaz için ayrı abdest almak.

c) Devamlı abdestli olmak için her abdesti bozulduğunda abdest almak.

d) Gıybetten sonra abdest almak.

e) Yalan söyledikten sonra abdest almak.

f) Dedikodu yaptıktan sonra abdest almak.

g) Her küçük günahattan sonra abdest almak.

h) Namaz dışında kahkahadan sonra abdest almak.

Namaz içinde sesli gülmek ise hem abdesti hem namazı bozar. Kendi işiteceği kadar gülmek, namazı bozar, abdesti bozmadır. Sessiz tebessüm namazı ve abdesti bozmadır.

ı) Boy abdestinden önce abdest almak.

i) Cenabet olan kişinin yemek, içmek, uyumak ve ikinci defa cinsel ilişkide bulunmak istediğinde abdest alması.

j) Gazaplandığı zaman abdest almak. Zira abdest gazabı söndürür.

k) Kur’ân okumak, hadis rivayet etmek, hadis dersi vermek, şerhli ilim kitaplarını mütalâa etmek için abdest almak.

l) Ezan, ikamet, hutbe, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kabr-i şerîfini ziyaret, Arafat’ta vakfe, Safa ve Merve arasında sa’y fiilleri için abdest almak.

m) Âlimlerin ihtilâfından kaçınmak için abdest almak.

Mesela Hanefî olan bir kişinin mahremi olmayan kadınlara veya hanımına dokunması durumunda abdest alması. Bu durumda Hanefî olan kişinin abdesti bozulmaz. Bozulmadığı halde Şâfiîlerin görüşüne aykırı hareket etmemek için abdest alması menduptur.

Fakat imam olanların, arkalarındaki cemaatin mezhebini düşünerek bu gibi ihtilaflardan sakınmaları ihtiyat bakımından daha uygundur.

HADÎS-İ ŞERİFLER

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anhu) anlatıyor:

Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'i: "Yemin olsun ki ben günde yetmiş defadan çok Allah (Celle Celalühu) tan bağışlanmamı istiyor ve O'na tevbe ediyorum" buyururken işittim." (Buharî (6307) Tirmizi (3255))

Eğarr b. Yesar (Radiyallahu Anhu) anlatıyor:

Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: "Ey insanlar! Allah (Celle Celalühu)'a tevbe edin ve O'ndan bağışlanmanızı isteyin, zira ben günde yüz defa tevbe ediyorum." (Müslim (2702) Ebû Davud (1515))

Enes b. Malik el-Ensari (Radiyallahu Anhu) anlatıyor:

"Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: "Kulunun tevbesi ile Allah'ın sevinci, birinizin ıssız bir çölde, kaybettiği devesini aniden bulmasının sevincinden daha fazladır." (Buhari (6308) Müslim (2747))

Ebu Musa el-Eşari (Radiyallahu Anhu) anlatıyor:

"Hazreti Peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: "Şüphesiz yok ki Allah (Celle Celalühu) gündüz günah işleyenlerin tevbelerini kabul etmek için gece, gece günah işleyenlerin tevbelerini kabul etmek için de gündüz (Rahmet) elini açır. Bu hal güneş batıdan doğana dek devam eder." (Müslim (2759))

Abdullah b. Ömer (Radiyallahu Anhu) anlatıyor:

"Hazreti Peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: "Şüphesiz izzet ve celal sahibi olan Allah, can boğaza gelmedikçe kulun tevbesini kabul eder." (Tirmizi (3531))

Ebu Said el-Hudri (Radiyallahu Anhu) anlatıyor:

"Hazreti Peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: "Sizden evvelki ümmetlerde doksan dokuz kişinin canına kıyan bir kimse vardı. Bu kimse yeryüzünün en alim kişisini araştırdı ve kendisine bir rahip gösterildi. Rahibe gidip: "Kendisinin doksan dokuz kişinin canına kaydığı ve bunun tevbesinin olup olmadığını sordu. Rahip:

– "Hayır" cevabını verince onu da öldürdü ve böylece yüz kişiyi katletmiş oldu.

Sonra yine yeryüzünün en alim kişisini araştırdı ve kendisine alim bir zat gösterildi. Alim'e: Ken disinin yüz kişinin canına kıydiğini ve bunun tevbesinin olup olmadığını sordu. O zat:

– "Evet vardır." Tevbe etmek isteyenle tevbe arasına kim girebilir ki? Sen filan yere var, orada Allah'a kulluk eden insanlar vardır. Git ve onlarla birlikte Allah'a kulluk (ibadet) et. Kendi yurduna bir daha dönme, zira orası kötü bir yurttur" dedi.

Bunun üzerine adam yola koyuldu. Tam yolun yarısına varmıştı ki ecel yerleşti. Bu kimse hakkında Rahmet Melekleri ile Azap Melekleri tartışmaya başladı. Rahmet Melekleri:

– "Bu adam tevbe ederek ve gönlünü Allah'a yönelterek geldi." derken Azap Melekleri de:

– "Bu adam bu güne kadar hiç bir hayır işlememiştir." dediler. Bu sırada yanlarına insan suretinde bir Melek geldi ve onu aralarında hakem tayin ettiler. Hakem:

– "Geldiği yer ile gideceği yeri ölçün, hangi tara fa daha yakın ise oraya aittir." dedi. Melekler de her iki tarafı ölçtüler ve adamın gideceği yere daha yakın olduğunu gördüler. Bunun üzerine Rahmet Melekleri o adamı kaptılar." (Buharî (3470) Müslim (2766))

Sahih-i Müslim'de yer alan diğer bir rivayet şöyledir: "Adam halkı salih olan köye bir karış daha yakın olduğundan buradanmış gibi kabul edildi."

Diğer bir rivayette: "Bunun üzerine Allah (Celle Celalühu) adamın geldiği köye: "Uzaklaş", gideceği köye de: "Yakınlaş", diye vahyetti ve meleklerle: "Her iki tarafın mesafesini karşılaştırın." buyurdu.

Bunun üzerine melekler her iki tarafı mukayese ettiler ve adamın gideceği yere bir karış daha yakın olduğunu gördüler. Bundan dolayı da (günahları) bağışlandı." şeklinde ilâve vardır.

Diğer bir rivayette de: "Gideceği köye düoğru göğsü ile deprendi" şeklinde gelmiştir. (Müslim (2703))

GEÇERLİ İMAN VE TEVHİD

RESÜL BÖLÜKBAŞ

İmanın lügat manası; inanmak, kabul etmek ve karşı tarafı emin kılmaktır. İstilahî manası ise; Allah-u Teâlâ hazretlerine, onun sıfatlarına ve o yüce varlığın zatında ve sıfatlarında noksanlıktan münezze ve kemalat ile muttasıf olduğuna, O'nun Rasulüne ve Rasulünün Allah katından getirdiği emir, nehiy, ahkam, kıssa ve haberlerine inanmak, şüpheye mahal vermeyecek şekilde bütün bunları tasdik etmek, hak ve en doğru olduğuna, bu emir ve nehiylerin oluşturduğu ahkam-ı ilahinin alternetifi olamayacağına, doğruluğunun ve mükemmeliyetinin tartışılmayacağına inanmak, ayrıca bütün bunların naziri ve benzeri olamayacağını tasdik etmek ve bu tasdiğe hâlel ve recek şeylerden imtina' etmektir.

Allah'ın varlığını, kudret ve azametini kabul edip O'nun ahkâmını kabullenmemek, o ahkâmın sahibini de kabul etmemek demektir. İşte Mekke müşriklerinin imanı böyle bir iman olduğundan, bu iman onları küfür ve şirkten kurtaramadı. Zira onlar Cenab-ı Hakk'ın yaratıcılığını, rızık veren Rezzak-ı kerim olduğunu, yerleri, gökleri ve tüm kainatı yaratanın O olduğunu kabul ediyorlardı. Ancak O'nun gönderdiği risalet ve şeriatı red etmekle tevhidî ihlal etmiş oldular.

Yani Cenab-ı Hakkın tekvinine inandılar ama teşriini red ettiler. "Biz Allah tarafından yaratılıp yaşatıldığımızı kabul ediyoruz ama Allah tarafından yönetilmeyi asla kabul etmeyiz, biz örflerimize, adetlerimize ve beşeri olan sistemimize göre yaşayacağız, helali haramı, yasağı, biz koyacağız, yine kız çocuklarını diri diri toprağa gömmeye, yine birbirimizi öldürmeye, faizle birbirimizi sömürmeye devam edeceğiz" dediler.

İşte bundan dolayıdır ki kendisine peygamberlik verilene kadar Hazreti Muhammed (Sallallahü Aley-

hi ve Sellem)'i severlerken, risaletin verilmesiyle O'na düşman oldular. Demek oluyor ki müşrikler kendi soylarından olan Muhammed'e karşı değillerdi, onlar Allah'ın elçisi ve risaletin sahibi olan Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)e karşı idiler. Hatta bir ara Rasûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)Efendimize şöyle bir teklifte bulundular: "Ya Muhammed başımıza geç, bizim idarecimiz ol ancak bizi o gökten indiğini iddia ettiğin ilkelerle değil, kendi fikirlerinizle ve beşeri görüşlerinizle yönet, biz buna razıyız yeter ki risalet davasından vazgeç. Hazreti Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)ise onlara "Vallahi bir elime ayı diğer elime güneşi verseniz ben bu ilahi davadan asla vazgeçmem" buyurdular.

Buradan anlıyoruz ki; Allah'ın vahyini, o vahyin getirdiği fermanı ve ahkâmı kabul etmek ehli tevhid olmak için şarttır. Zira yukarıda da belirttiğimiz gibi Cenab-ı Hakk'ın zatında ve sıfatlarında asla noksanlık düşünülemez. Dini mübini İslam, Hazreti Kur'an ve O'nun ahkâmı, Allah (Celle Celalühü)'ya özellikle O'nun ilim ve kelam sıfatlarına dayanmaktadır. Yani yüce dinimiz Cenab-ı Hakkın ilim ve kelam sıfatının tecellisinin mahsulüdür.

O halde Allah (Celle Celalühü)'nün ilminde noksanlık düşünülemeyeceğine göre, o ilim sıfatının tezahürü olan Kur'an ve O'nun ahkâmında da noksanlık ve isabetsizlik asla düşünülemez. Zira Yüce Allah bu sıfatla muttasıf olduğu kadar, bu ilim sıfatının zıddı olan cehilden de o derece münezzehtir. Yani Allah en güzelini, en doğrusunu, hatasız ve noksansız bilir. Hatadan, noksanlıktan, isabetsiz beyandan münezze ve müberradır.

O halde kendisine halife olarak yarattığı insanların saadet ve mutluluk yollarını en güzel şekilde o yüce sıfatlarıyla tesbit ederek peygamberine tariki müstakimi beyan etmiştir.

İşte bunun içindir ki İslamı, Kur'anı ve onun getirdiği ahkamı tartışmak Yüce Allah'ın sıfatlarında noksanlık ihtimalini düşünmekle eş değerde olduğundan tevhidi ihlal etmektir. Bu hususta Cenab-ı Hak **“Allah'tan daha doğuruyu kim söyleyebilir ki?”** Burada sözünde yanılmayanın yalnız Kendisi olduğunu beyan ediyor.

İşte Cenab-ı Hak'ın bu şekilde zatında ve sıfatlarında noksanlıktan münezze ve kemalat ile muttasıf olduğunu bilenler ve bunu tasdik edenler, ancak Allah'ı tanıyan ve marifetullah sırrına eren mü'min ve müvahhidlerdir. Tevhid ile şirki, mü'min ile kafiri, müvahhid ile müşriği daha iyi anlamak için mahlukat içerisinde şirke düşen ilk varlık olan İblis'in kıssasını Kuran-ı Kerim ışığında tahlil etmeye çalışalım.

Kuran-ı Kerim'in muhtelif surelerinde İblis'in küfrü anlatılmaktadır. Biz bunlardan bir tanesini ele alalım. Mesela Araf Süresi'nin 11-15 ayetlerinde Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor :

ولقد خلقناكم ثم صورناكم ثم قلنا للملائكة اسجدوا لآدم فسجدوا الا ابليس لم يكن من الساجدين * قال ما منعك الا تسجد اذ امرتك قال انا خير منه خلقتني من نار وخلقته من طين * قال فاهبط منها فما يكون لك ان تتكبر فيها فاخرج انك من الصاغرين * قال انظرنى الى يوم يبعثون * قال انك من المنظرين

Burada Cenab-ı Hak bu kıssayla tevhidin inceliğini gözler önüne seriyor. Şöyle ki: **“Andolsun ki biz sizi yarattık. Sonra sizi en güzel bir şekilde tasvir ettik. Sonra meleklerle Adem'e secde edin dedik”** Biz Adem'i sizden üstün olarak yarattık. Onu kendimize halife kıldık.

Onun bu üstünlüğünü kabullenme manasına gelecek olan İnhina (eğilme) secdesini, tazim ve hürmet gösterisini yaparak Adem'in üstünlüğünü kabul edin dedik. **“Melekler de topluca secde ettiler.”** Adeta Ya Rab sen öyle diyorsan öyledir. Senin bu ezeli olan ilim sıfatıyla ferman buyurduğun emre asla itirazımız olamaz manasına gelen secde ve tazimi yerine getirdiler.

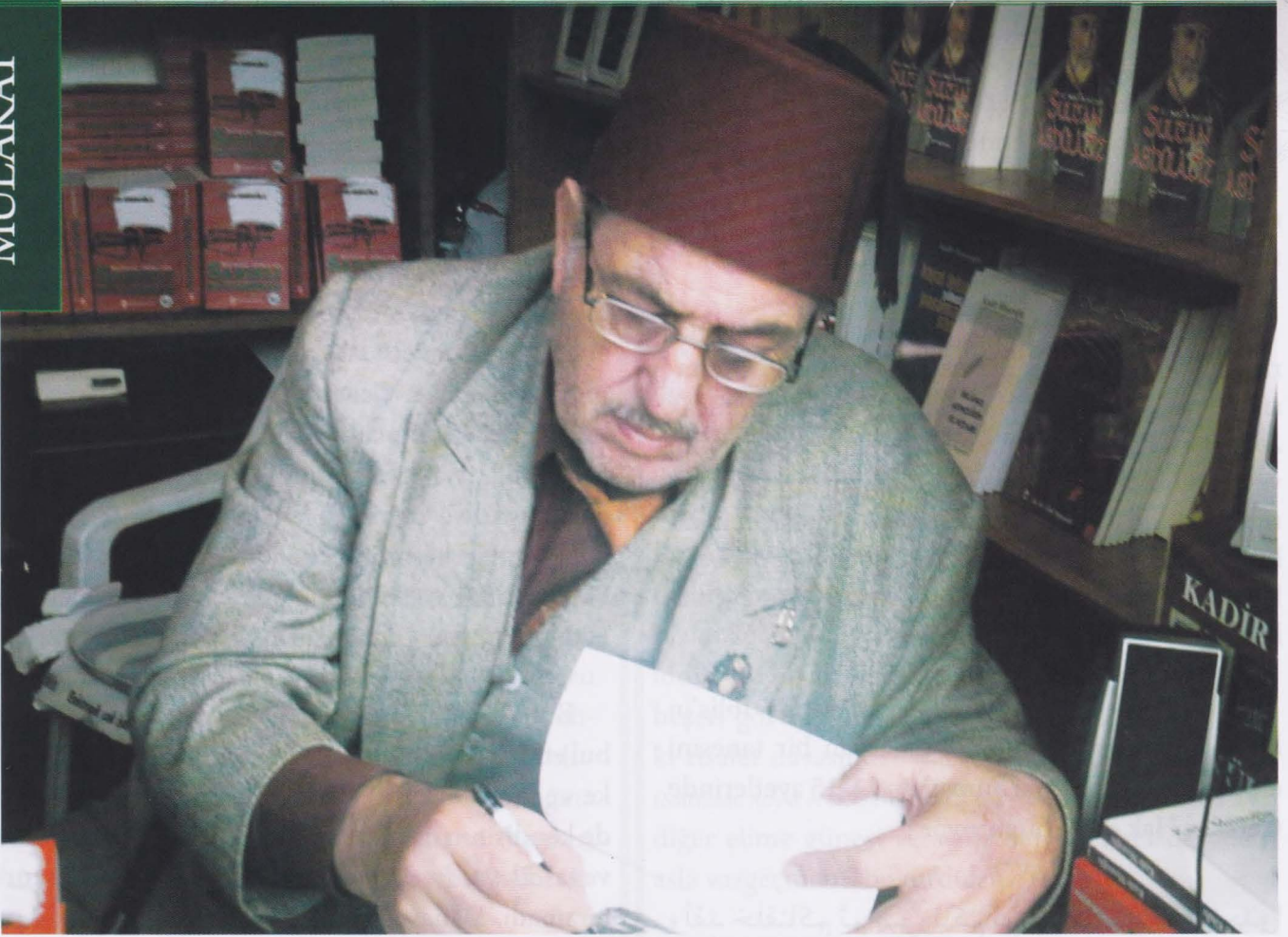
Aslında bu emir meleklerle yapılmıştı.

Ancak İblis o kadar çok meleklerin arasında onlarla birlikte ibadet edenlerdendi ki meleklerle hemcins olmamakla birlikte bu emir onu da kapsamış oldu ama o secde etmedi. Yani Adem'in üstünlüğünü kabullenemedi. Yüce Allah ona Ey İblis **“seni secdeden ne şey men etti ki”** buyurması karşısında **“ben ondan daha ziyade hayırlıyım.O'nu topraktan beni ateşten yarattın”** diyerek itiraz etmekle kalmayıp adeta Adem den daha üstün olma gerekçesini Cenab-ı Hakk'a izah etmeye kalkıştı. Böylece Cenab-ı Hakkın ilim sıfatıyla bilip kelim sıfatıyla ferman ettiği emri ilahi ile tartışır hale düştü. Ve Cenab-ı Hakkın Adem'in üstünlüğü hususundaki tesbitinde hata iddia ederek Cenab-ı Hakkı tenzih ve tevhidi ihlal etti. Böylece Cenab-ı Hak (Celle Celalühü) onu huzurundan kovdu.

Burada görülüyor ki Allah'ı yaratıcı olarak kabul etmek tevhid için yeterli değildir. Zira İblis'i şirke ve küfre düşüren cümlenin içerisinde Adem'in de kendisinin de yaratıcısının Allah olduğunu itiraf ve tasdik vardır. Ama bu tasdik İblis'i küfürden kurtarmadı. Dahası İblis Allah'ın kudretini her şeye kadir olduğunu, öldürenin, yaşatanın O olduğunu kabul ettiği için Allah'a dua ediyor.

Şöyle ki: **“Ya rabbi bana insanların dirileceği zamana kadar mühlet ver.”** diyor ve istidracen de olsa duası kabul oluyor ve Cenab-ı Hak: **“O güne kadar mühlet verilenlerdensin”** cümlesiyle mukabele ediyor. Anlaşıyor ki Allah'ın kudretini kabullenerek O'na dua etmek de tevhid için yeterli değildir. Allah (Celle Celalühü)'yü tam ve kamil manada tenzih ve tesbih etmek gereklidir. Yani سبحان الله demek ve tasdik etmek lazım. İşte İblis bu سبحان الله cümlesinin ifade ettiği tenzihi tam ve kamil manada tasdik etmediği için küfre düşmüştür.

Şimdi düşünmek lazım İblis, Adem'in üstünlüğünü Yüce Allah'ın beyanı olmasına rağmen kabul etmemesi yüzünden küfre düşüyorsa Mevla'nın bunca fermanını kabul etmeyen O'nun ahkama karşı duranların hali nice olur. Bu hususu okuyucuların takdirine sunuyorum.

OSMANOĞULLARI'NIN HUSÛSİYETLERİ VE CİHAN TARİHİNDE OYNADIKLARI MUAZZAM ROL

KADİR MISIROĞLU

a- Mânevi Bakımdan

1 - Dindarlık ve İman Asabiyeti:

Dindarlık, -harcıâlem mânâsıyla- dînin, ferdî emir ve nehiyelerine riâyetkâr bir hayat tarzını ifade eder. İman asabiyeti ise, onu terakki ve teâlî ettirerek temâdisini sağlayacak vecd ve heyecan dolu hamlelerde tezâhür eden gayret-i diniyyenin adıdır. Denilebilir ki; bu iki hâl, yâni, dindarlık ve iman asabiyeti, Osmanoğulları'nın tarih boyunca -âdeta- değişmez bir fârik vasıflarını teşkil etmiştir.

Gerçekten, bu âilenin ilk pâdişâh **Osman Gâzi** Hazretlerinden son padişah **Sultan Vahideddin'e** kadar bütün mensuplarının şahsî hayatları da siya sette takib ettikleri yol ve prensipler de meydandadır.

Bu yol, devletimizin velibânisi tarafından “**kuru kavga ve Cihangirlik dâvası gütmek değil, Allah'ın dinini yaymak**” olarak tavsif ve fiilen de tesisve tatbik edilmiştir. Ahfadının bu cihad ve gazâ yolunda göğüslediği güçlükler ve katlandığı eziyetler Cihan tarihinin en ulaşılmaz ferdi kahramanlıklarını teşkil eder ki, ciltler dolusu tavsif ve hikâye edilse yine de hakkıyla anlatılamaz.

Üst üste gelen bir çok Haçlı taarruzunun karşısına dikilen bir **Murad Hüdâvendigâr!..** Anadolu ile Rumeli arasında yıldırım sür'atıyla mekik dokuyarak emsalsiz zaferler kazanan tâlihsiz bir **YıldırımBâyezid!..** Belgrad Muharebesi'nde ordusunun bozulmaya yüz tuttuğunu görünce, hırsından kuvvetle ısırıldığı dudaklarından kanlar akarken bir er gibi kahramanca düşmana saldıran ve bu sûretle mağlûbiyeti gâlibiyete dönüştüren ve

daha saymakla bitmez efsânevî kahramanlıklarla milletini zaferden zafere koşturmuş bulunan bir **Fâtih!**..

Yeniçeriler çadırını ok yağmuruna tuttıkları bir sırada atını düşmanına karşı tek başına mahmuzlayıp «**İsteyenler karılarının yanına dönebilir!...**» diye haykıran bir **Yavuz!...** Atının üzerinde dik durabilmek için beline urgan sarak yetmiş küsur yaşında sefere çıkan ve müddet-i saltanatında tam 360 düşman kalesini İslâm'a mâl etmiş bulunan bir **Kânunî!..** Ve daha saymakla bitmeyecek bir çok kahramanın, hayatlarını istihkâr ederek millitârimize cömertçe dökülen temiz kanlarıyla yazdıkları altın sahifeler, hep "**i'lâ-yı kelimetullah**" dâva ve heyecanının eseri değil midir?..

Büyük şâir **Yahya Kemal Bey**, doğduğu yer olan "**Üsküp**" için son derece güzel ve şâirâne bir teşbihle:

"Üsküb ki, Şar Dağı'nda devamıydı Bursa'nın
Bir lâle bahçesiydi dökülmüş temiz kanın"

diyor. Fakat yalnız Üsküb mü?! Orta Avrupa ovalarından, Yemen çöllerine kadar sırf iman ve İslâm adına hareket eden fâtih ecdadımızın keskin ve kudretli kılıçlarıyla fethedilmiş uzak ve yakın bütün beldelerin dağ ve ovalarda Allah yolunda dökülen o mübârek kanlarla bir lâle bahçesi hâline getirilmiş değil miydi?..

Yalnız bizim târihimizin değil, belki -emsalsiz şahsiyetiyle- Cihan târihinin de sertâcı olan Fâtih, Osmanlı âilesinin temsîl ve tâkib ettiği dâvayı:

«İmtisal-i câhidüfillâh oluptur niyetim,
Din-i İslâm'ın mücerred gayretidir gayretim,
Fazl-ı Hakk u himmet-i cünd-i ricâlullahile,
Ehl-i küfrü serteser kahreylemektir niyyetim.
Enbiyâvü evliyaya istinadım var benim,
Lütf-i Hak'dandır hemân ümmîd-i feth ü nusretim,
Hamdü-lillâh var gazaya sadhezâran rağbetim,
Ey Muhammed! Mûcizat-ı Ahmed-i Muhtar ile,
Umârım gâlib ola a'dâ-yı dîne devletim.»

diyerek en güzel bir şekilde ifâde etmiştir. Bu söylediklerini fiilen de yaşamış ve tatbik etmiştir. Bir misal vermek gerekirse, Anadolu'da Rumluğun

son istinadgâhı olan Trabzon'u fethederken, sarp kayalıklardan yüksek ve yolsuz dağlardan aşmak mecburiyetinde kalmıştı. Yanında **Uzun Hasan**'ın **Fâtih** tarafından kendisine "**ana**" diye hitab edilmek şerefine nâil olan anası **Sârâ Hatun** da vardı. İstanbul'un fethiyle, Kâinat'ın mefhari yüce peygamberimizin medhine mazhar olmuş bulunan ve târihlere nâmını "**Ebu'l-feth ve'l-megâzi**" olarak geçiren o koca hükümdar Trabzon'un arkalarında sarp bir dağdan geçit bulmak için çok müşkilât çekti. Atından inmek ve uzun bir müddet yaya yürümek zorunda kalmıştı. **Âşık Paşazâde**, tarihi bu hâdiseyi şöyle anlatmaktadır:

"Bulgar Dağı'na kim çıktılar Drabuzun (Trabzon) tarafına iner oldular. Pâdişâh bu dağın (dağın) ekserin yayak (yaya) yürüdü. Elhasıl-i kelâm Drabuzun üzerine indiler. **Uzun Hasan**'un anasının bile alup inmiş idi. **Sultan Mehmed'e Sârâ Hatun** eyidür (söyler): «Hay oğul, bir Drabuzun (Trabzon) için bunca zahmetler çekmek nedür?» dedi. Pâdişâh cevab verdi kim: «Ana!.. Bu zahmatlar Drabuzun için değüldür. Bu zahmetler. Dîn-i İslâm yolınadır kim, Âhiret'te Allah Hazreti'ne varacak (varınca) hacil (mahçup) olma yavuz (olmayalım) deyudur (diyedir). Zira kim bizüm elümüzde İslâm kılıcı vardır. Ve eğer biz bu zahmeti ihtiyar etmesevüz (etmesek) bize gâzi demek yalan olur.» dedi."¹

Bu mevzûda gösterilebilecek olanların binlercesinden sâdece biri olan bu misal, Osmanoğulları'nın tarih boyunca gayret-i diniyye ile ne ölçüde meşbû bulduklarını isbata kâfidir sanırız. Fazla söze ne hacet!.. Onların kurdukları büyük devletin temel nizâmının İslâm Şeriatı olduğunda dost düşman herkes müttefik değil midir?!.. Onu tamamen İslâmî esaslar üzerine kurular o ölçüde derin bir iman vecdi içindeydiler ki; askerlerine peygamberlerinin adını tasgir ederek "**mehmedcik**" demişler ve devletlerini de bir çok kere "**Devlet-i Aliyye-yi Muhammediyye**" tarzında tavsif ve ifâde etmişlerdir.²

1 **Âşıkpaşazâde Tarihi (Nihal Atsız neşri) sh. 208.**

2 Gerçekten bu tâbirin, itilâ (yükseliş) devirlerinde değil, devlet için birtakım ciddi beka endişelerinin belirlediği II. Mahmud zamanında bile kullandığı görülmektedir. Meselâ 1821 Mora isyanındaahiyâneti sabit olduğundan asılan **Patrik Gregoryus** ve bazı papazların idâm yaftalarında bu "**Devlet-i Âliyye-yi Muhammediyye**" tavsifi geçmekte ve ayrıca "Allah tarafından müeyyed ve bekası âyat-ı semâviyye ile sabit bulunan din ve devlet" denilmektedir.

Hattâ daha ümitsiz bir devir olan Harb-i Umumi içinde neşredilen bir eserde, "Hükümet-i seniyye, vaziyet-i târihiyyesi itibariyle himâye-i semedâniyye ye mevdudur. Devlet-i Osmaniye, bizzat Hazret-i Peygamberin

Osmanoğullan, İslâm Dini'ne bağlılığı, bir takım islahat vesileleriyle garplıların müdâhalelerine mâruz kaldıkları, Ondokuzuncu yüzyıl başlarına kadar tezatsız bir surette sürdürebilmişlerdir. Bundan sonraki ufak tefek tâviz ve inhiraflarda da muhakkak ki, gayr-i müslimleri bahane ittihaz ederek araya giren düşman parmağı büyük ölçüde rol oynamıştır.

Gerçekten ömürlerini tahsis ettikleri gâzâ ve cihad dolayısıyla “**halife**” olmalarına rağmen umûmiyetle “**en iyi fıkıh bilen bir insan**” mevkiine yükselmedikleri için, (içlerinde **Sultan Vahideddin** gibi böyleleri de mevcut olmakla beraber)³“**Şeyhülislâmlık Makamı**”nı ihdas edip son sözü ulemâyâ bırakmışlar ve icrâatlarını şerî şerif nokta-i nazarından onların kontrolüne havale etmişlerdir. Bu keyfiyet, Osmanlı Devleti'ni tarihte eşi görülmemiş bir “**hukuk devleti**” hâline getirmiştir.

Zira şer’i şerifin kaideleri afakî (objektif) hukuk kaideleri olduğu cihetle, tatbikatçı mevkiinde bulunan padişahların fiillerini kendi irâdelerinin mahsulü olmayan bu hukuk kaidelerine uydurmak lüzum ve mecburiyetini bizzat ve samimiyetle kabul ve şeyhülislâmlar vasıtasıyla bunun mükemmel bir sûrette kontrol mekanizmasını kurmaları, tarihte emsali nâdir rastlanan vukuattandır. **Zem-billi Ali Efendi**’nin **Yavuz Sultan Selim** gibi celâdetli bir hükümdarın karşısına çıkarak O’nun ülkesi dâhilindeki bütün gayr-i müslimleri kılıç zoruyla imâna getirmek hususundaki niyet ve kararının kuvveden fiile çıkmasını önlemesi; bu kontrolün uzun zaman ne kadar müessir ve mükemmel bir sûrette yürütülmüş bulunduğunu, gösteren mâruf bir misâldir:

te’sis buyurdıkları hükümdardır. »serlevhasıyla bu görüş uzun uzun anlatılmaktadır. (Bkz.:**Hüseyin Nesimi-i Giridi**- Sahib-i Zuhur, İstanbul, 1332, sh. 204 vd.)

Sıradan bir Türk münevverinin kaleminde ifadesini bulan bu görüş, hem bir tarihi gerçeği ve hem de bir inanış ve an’aneyi aksettirmekteydi ki, bu hissiyât devletin yıkılışına kadar devam etmiştir.

Gerçekten son sultan **Vahideddin**’in vatandan ayrıldıktan sonra Mekke’de yayınladığı beyannâmede aynı görüşü tekrarlayarak:

“Şimdi bana bigayri hakkın (haksız olarak) ihânet-i vataniye isnad edenler, Hilâfeti hukuk ve nüfuzundan tecrid ve tâdil ederek bu «**Saltanat-ı Muhammediye**»yi yıkmışlar ve yalnız vatanlarına değil, bütün Âlem-i İslâm’a ihânet etmişlerdir.” dediği görülmektedir. (Bu beyannamenin tam metni için, “**Geçmiş ve Geleceği ile Hilâfet**” isimli eserimize bakılabilir.)

3 Gerçekten Sultan **Vahideddin**, büyük bir fıkıh âlimi idi. Bunun delillerinin görülmesi için, “**Bir Mazlum Padişah: Sultan Vahideddin** (İstanbul 2005)” isimli eserimize bakılabilir.

Osmanoğullan’ının hukuka riâyetlerinin en parlak misali **Fâtih** devrinde yaşanmıştır. Şöyle ki;

Fâtih, fetihten sonra İstanbul’da kendi adına bir câmi inşa ettirmek istemiş ve bu işi mimar ve âzatl köle olan **Sinaneddin Yusuf** a havâle etmişti.

Fâtih, namına inşa edilecek câmiin yüksekliği ve kubbesinin genişliği itibariyle Ayasofya’dan daha geniş ve yüksek olmasını emretmiş ve kendisine iki adet granit sütun teslim etmişti. Mimar ise, aym uzunlukta iki sütun daha bulamadığı için **Fâtih’in** verdiği sütunları üçer arşın kestirmişti. Buna kızan Fâtih:

“-Câmiimi şöhetsiz kıldın!” diyerek mimarın kollarını kestirdi. Mimar, hemen İstanbul kadısına koşup giderek **Fâtih**’ten dâvâcı oldu. Bundan sonrası, **Beşir Çelebi**’ye nispetedilen “Tevârih-i Âl-i Osman” isimli eserin 162 ve müteakip sahifelerinde şöyle anlatılmaktadır:

“Mimar kadıya:

“-Ben kâmil ve üstün bir mîmar ve mühendis idim. Bu adam, iki direğimi keserek benim camimi niçin alçak ettin diye benim ellerimi kestirdi. Beni, benim ve ailemin hayatlarını kazanacak vasıtalarımın mahrum etti. Ehl ü iyâlim açlıktan ölmeye mahkûmdurlar.”

Kadı, **Fâtih**’e dönerek sordu:

“-Ne dersin beyim? Bu adamın ellerini neden kestirdiniz?”

Suçlu padişah cevap verdi:

“-Vallâhi kadı efendi, bu adam benim bir Mısır haracı değen direklerimi keserek câmiimi bî-şöhret etti, câmiim alçak oldu. Ben de onun ellerini kestirdim. Bununla beraber emir, şer’-i şerifindir.”

Kadı, **Fâtih**’e hitap ederek konuştu:

“-Beyim, şöhret âfettir. Câmi alçak olsa da, yüksek olsa da ibâdete mâni değildir. Senin taşın cevher bile olsa nihayet bir taştır. Fakat adam, melekten daha mükerrerdir. Böyle bir adam, kırk yılda ancak yetişir. Sen, tehevürle hakkında şer’î bir hüküm olmadan bunun ellerini kestirmişsin; kâr ve kesbinden kalmıştır. Şimdiden sonra o ancak hatunıyla yatıp çocuk yapmaktan başka bir işe yaramaz.

Onun evlâtve ensabının nafakalarını şer'an senin temin etmen lâzımdır. Mimar, davasında ısrar ederse, şer'an senin ellerinin de kesilmesi lâzımdır. Şer'a uymayanların hakkından yine şer' ile gelir!"

Fâtih, kadının sorularını:

"-Beytûlmâl-i müslimînden ona kâfi ulûfe tayin ederim." şeklinde cevaplandırdı. Kadı, derhal kararını tefhim etti:

"-Hayır, beytûlmâle (milletin hâzinesine) gadr edemezsiniz. Bu suçu siz işlediniz, sizi ona kendi paranızdan hergün onar akçe vermeye mahkûm ediyorum."

Fâtih, bu hükmü dinledikten sonra:

"-Yirmişer akçe vereyim, amma o da bana hakkını helâl etsin." dedi.

Mimar Sinaneddin, **Fâtih**'in bu ikrar ve itirafına dayanamayarak yüksek sesle konuştu:

"-Dünya ve Ahirette helâl olsun!"

Mimar Sinaneddin, günde yirmi akçenin hüccetini, **Fâtih**'de kat '-ı alâka ve fasl-ı husûmet berâtını aldıktan sonra kadı ayağa kalkarak ve sedirdeki secade üstünü göstererek:

"-Pâdişâhım, hoş geldin! Demin, huzur-i şer'de bir-suçlu sıfatıyla bulunuyordun; davacıyla beraber ayakta durman lâzımdı. Onun için sana tazim edemedik. Şimdi hürmet farz olmuştur. Buyurunuz şöyle..." dedi.

Fâtih, cübbesinin altındaki topuzu göstererek:

"-Kadı efendi..." dedi, "eğer bu sultandır diye benihimâye edip mimara gadretseydin, seni bu topuzla hurdaşedecektim."

Kadı da peş tahtasının yeşil örtüsünü kaldırarak altındaki yalın kılıcı gösterip cevabını verdi:

"-Eğer beyim, sen de şer'in verdiği hükmü kabul etmeyip, herhangi fena bir harekette bulunacak olsaydın, bu kılıçla senin hakkından gelecektim."⁴

Sultan Vahideddin, Osmanoğulları'nın İslâm'a bağlılığını, bu âilenin durumunu en gerçekçi bir şekilde şöyle ifade etmiş bulunmaktadır.

4 Adı geçen yerden naklen **İbrahim Hakkı Konyalı**- F âtihten 'le **Mimar Sinan**'in Müdafası, Tarih Hâzinesi Dergisi, s.2 Aralık 1950, sh.58 vd.

«Bizim hânedânımızdan her türlü gelmiştir, sarhoşu gelmiştir, zâlimi gelmiştir, delisi gelmiştir, aptalı gelmiştir, fakat dinsizi gelmemiştir. İçimizde en mübâlâtsiz (gayr-iciddî) olan **Sultan Abdülâziz**⁵ son nefesinde bile Kur'ân'a sarılarak öyle teslim-i ruh etmiştir. Kan ile mülemma (boyanmış) olan Mushaf-ı Şerifi Yıldız Kütüphânesi'nde, siz de gözlerinizle gördünüz.»

2- Ferâgat-i Nefs ve Fedakârlık:

Osmanoğulları devlet ve millet için katlanılan fedakârlıklar bakımından da Dünya'nın hiçbir hânedânıyla kıyas edilemezler. Gerçekten milletimizi büyük bir ferâgat-ı nefis ve fedakârlıkla zaferden zaferden koşturmuş bulunan Osmanoğulları-tâbir caizse- bir Hânedâna yakışmayacak derecede fakirdiler. Devletin banisi **Osman Gâzi**'nin miras olarak atı, kılıcı ve bir kaç koyunundan başka hiç bir şey bırakmadığını evvelce zikretmiştik. Son padişah **Sultan Vahideddin**'in de sadece Çengelköy'de -devrinin birçok paşalarınınkini kadarda haşmetli olmayan- bir köşkü vardı. Bunun dışında hiçbirşeye mâlik değildi. Vatanından ayrılmak mecburiyetinde kaldıktan sonra yâd ellerde dört yıl yaşamış, fakat öldüğü zaman tabutuna haciz konulacak derecede borçlu olduğu görülmüştür.⁶

5 **Sultan Abdülâziz**, **Sultan Vahideddin**'in zan ve ifâde ettiği gibi dinî mes'elelerde mübâlâtsiz bir kimse değildi. Aksine Osmanlı Padişahları içinde hem amel ve hem de imân cihetiyle İslâm'a en bağlı olanlardan biriydi. Kısaca ifâde etmek gerekirse; ömrü boyunca namazını asla terketmemiş, dâima zenzem suyu içmiş ve Avrupa'ya seyahate çıkarken -Frenklere itimat etmeyerek- abdest suyunu dahi beraberinde götürmüştür. Fikirlerinde ise, "Yavuz Devri" kadar millî, dinî ve an'anevi hissiyata tercüman olan bir mâhiyet vardır.

O'nu haksız ve mesnetsiz olarak tahtından indiren ve beş gün sonrada cânîyanâ bir sûrette katlettirenler, daha sonraki, "inkilâb hastalığına tutulmuş" yarı münevverlerin ilk mübeşşirleri idiler. Bu bakımdan onlar da halefleri gibi icraatlarındaki vahameti gizleyebilmek maksadıyla muârizlarna (**Sultan Abdülâziz** merhuma) karşı yapmadık iftira,

birakmamışlardır. (Tafsîlât için bkz: **Kadir Mısıroğlu**- Bir Mazlum Padişah: **Sultan Abdülâziz**, İstanbul, 2006)

İhtimal, O'nun şehâdeti hengâmında ancak beş yaşında bir çocuk olan **Sultan Vahideddin** de bu menfi propagandaların te'siri altında, kalmış olmalıdır. Yoksa **Sultan Abdülâziz**, en az, kendisi de son derecededir ve gerçek bir fikh âlimi olan **Sultan Vahideddin** kadar İslâm'abağlı bir Osmanoğlu ydu.

6 **Sultan Vahideddin**'in binbir ızdırıp içinde geçen gurbetteki dörtüylü hakkında tafsilâtli bilgi edinmek isteyenler yâdellere kendisiyle birlikte giden sadâret yaverlerinden, **Târik Mümtaz Göztepe**'nin yayınevimiz tarafından neşredilmiş bulunan "Osmanoğulları'nın Son Padişahı **Vahideddin Gurbet Cehenneminde**" isimli hatıratına veya **Refî Cevad Ulunay**'ın "Bu Gözler Neler Gördü" (İstanbul, 2004) isimli eseriyile bizim yazdığımız "Bir Mazlum Padişah: **Sultan Vahideddin**" e (İstanbul, 2005) bakabilirler.

Bu ilk ve son iki Osmanoğlu arasında kalanlar içinde de, pek öyle Avrupa hükümdarları seviyesinde servet sahibi olanı yoktu.

Hattâ o kadar ki, bir Osmanlı valisiyken isyan ederek babadan oğula geçmek üzere Mısır valiliğini elde eden **Kavalalı Ali Paşa**'nın çocuklarının bile sadece İstanbul'daki emlakı en zengin addedilen bir Osmanoğlu'nunkinden katbekat fazlaydı.⁷ Zira Osmanlı pâdişâhları -tarih boyunca- gazalardan kendilerine şer'an terettüb eden hisseden başka bir şey almamışlardır. Onu da hemen hemen ekseriya cami, medrese, hastahâne ve imârethâne gibi çeşitli hayrat eserlerine sarf etmişlerdir.

Yavuz Sultan Selim, Mısır seferlerinden sonra Suriye ve nisbeten bugünkü Irak mınticasında bulunan bâzı çiftlikleri Hânedânın geçimine tahsis etmişti. İktisadî istiklâlin binnetice fikrî istiklâl doğurduğunu düşünen ve şehzadeleri kendi müstebid hükümetlerinin emrine sokmak isteyen İttihatçılar, bu emlakı hâzineye intikal ettirerek Hânedân mensuplarına hazineden özel bir maaş bağlamışlardır. Bu maaş o kadar kifayetsizmiş ki **Şehzade Mahmud Şevket Efendi Hazretleri**'nden şahsen dinlediğimize göre kendileri **Sultan Vahideddin** zamanında Kuruçeşme'de otururlar ve "**Yâverân-ı Hazret-i Şehr-i Yâri**"den oldukları hâlde Yıldız Sarayı'na gidebilmek için arabaya binemezler ve yürümek mecburiyetinde kalırlarmış. Vasıtaya binebilmek için maaşlarıkâfi gelmezmiş. Merhum bu sebeple **Sultan Vahideddin**'e müracaat edip kendisine devletçe bir fayton tahsis edilmesi için vâki müracaatlarını aradaki kimselerin nasıl savsaklayıp padişaha ulaştırmadıklarından dert yanmıştı.

Osmanoğulları, bu ferâgat-i nefis yanında devlet için katlanılan fedakârlıklar bakımından da milletimizin en cömerti idiler. Gerçekten Osmanlı Padişahları birinci yeniçeri ortasının birinci neferi addedilir ve maaşını ortadan alırdı. Yâni devlet için ferâgat ve fedakârlıkta ilk sıra, pâdişâhındı. Birçok muharebenin nâzik anlarında gâzilerden herhangi birisinin:

⁷ Bunların en meşhuru **Abbas Paşa**'dır ki, kendi elindeki "**Hidiv Kasrı**" ve "**Emirgân Lâle Bahçesi**"ni İstanbul Belediyesi'ne bağışlamış olduğu herkesin mâlumu olup O'nun zenginliği hakkında bir fikir vermeye kâfidir.

"-Yok mu bu devlete bir can borcu olan!.." diye nida eyleyip askerleri durumu düzeltecek âni fedakârlıklarda bulunmaya dâvet ettiği çok görülmüştür. İşte bu, devlet için başını fedâya dâvetin şüphesiz ilk muhatabı padişahtı.

O kadarki, onlar din ve devletin selâmet ve saadeti için -ileride izah edileceği üzere- gerektiğinde kardeşlerini ve hattâ evlâtlarını feda etmekten bile asla çekinmemişlerdir. Kendileri ise, zatentahta çıktıkları anda devlete bir can borçlu olmak külfeti altına giriyorlar ve bu külfeti nimet telâkki ederek icraatta bulunuyorlardı. İçlerinde kendilerine şehâdet nasîb olsun diye ihtiyar yaşlarında sefere çıkan **Kanunî** gibileri de vardır.

3-Tevâzu:

İslâm ahlâk ve an'anelerini babadan oğula; her kademedede biraz daha süzölmüş, incelmış ve şeffaflaşmış olarak tevârüs eden Osmanoğulları, teb'alarından herhangi birkimse kadar mütevâzi idiler. **Osman Gâzi'den** itibaren birçokları tab'an olduğu kadar fiilen de derviştiler. İlk padişahlar umûmiyetle "**Ahî Tarikatı**"na girmiş ve bu tarikatın dervişlerinden farksız bir hayat sürmüşlerdir. Son devirlerde **Sultan II. Abdülhamid Han'ın** "**Şâzelî Tarikatı**"na intisab ederek bu yolda ömrünün son demlerinde "**makamı reşâdet**"e (irşad makamına) kadar yükseldiği, **Sultan Reşad'ın** ise "**Mevlevî**" bulunduğu bilinen gerçeklerdendir. Aradaki diğer padişahların pek çoğu da zamanına göre çeşitli tarikatlara mensuptular.

Biz de, **Fâtih**'ten itibaren, padişahların halkla münasebetlerinin kesildiği ve Divan toplantılarını dahi kafes arkasından dinledikleri ve bu sûretlede zamanla hayattan bîhabe kaldıkları ve tâ şehzadeliklerinden itibaren böyle yetiştikleri iddia edilegelmiştir. Bunda, bir nebze hakikat payı bulunmakla beraber divan toplantılarının kafes arkasından dinlenmesi, zannedildiği gibi Bizans'tan alınmış bir usûl değil, eski bir Türk an'anesinin devamıydı.⁸ Buna sebep de bir gün Divan toplantısına gelen bir köylünün padişahu tanımayıp:

"-Katığınız (hanginiz) saadetlû hünkârsınız?" **demiş olmasındır.**

⁸ "Kezâlik hükümdarın «kafes» arkasından müzâkerâtı dinlemesi usûlü Havârizmilerden müntakül bir an'anedir." (Bkz. **Fuad Köprölü** a.g.m.)

Buna üzülen vezirler, bundan böyle padişahın Dîvan toplantılarına bizzat iştirak etmeyip, onu bir kafes arkasından takip etmesi usûlünü başlatmışlardır.

Bu usûlün bazı mahzurları olsa bile,⁹ hükümdarın mehâbetini sıyânet gibi –îzahı uzun sürecek- birçok faydalar bulunduğu da muhakkaktır.

Ancak bu mes’elede üzerine parmak basılacak asıl nokta şudur ki, vezirleriyle içtimâ etmiş bulunan padişahı, teb’ası tefrik edememektedir. Bu demektir ki, haricen, pâdişâhı vezirlerinden ayırt eden hiç bir husus mevcut değilmiş! Giyim, kuşam v.s. itibariyle vezirleriyle aynı durumda olan bir İstanbul Fâtih’indeki tevâzuu tahmin ve tasavvur ediniz!. Filhakika padişahlar, sonralardan “Zillullâhifîl-Arz” (Allâh’ın Yeryüzündeki gölgesi) gibi haşmetli tavanlarla da anılmışlardır. Fakat hiç şüphesiz âdil hükümdarlar hakkında hadîs-i şeriflerde vârid olduğu¹⁰ için Osmanlı hükümdarlarına izâfe edilmiş bulunan bu sıfat, Allah’ın (hâşâ) maddî gölgesi mânâsına değil, “O’nun lütf u keremi ile icrâyı adalet eden” tarzında telâkki ve ifâde edilmiş olduğu muhakkaktır.

Yani bu tâbir, himâye mânâsında kullanılmıştır. Hakikaten bir hukukçumuzun beyan ettiği gibi; *“Garbte despot, On dördüncü Louis’in şahsında “L’etat’estmoi” (Devlet benim!) ifâdesiyle tasarruf ve iktidarına sınır tanımayan sisteminin ve esasının dehşetini dile getirirken, şarkta o nice haşmet Unvanına, hatta Allâh ’in yeryüzündeki gölgesi olmak gibi iddianın çerçevelediği hakikî kuvvet ve iktidara rağmen, hükümdar, kadı huzuruna bile çıkardı.”*¹¹

Osmanlı Sultanları, “Cuma Selâmlığı”na çıkarken muvazzaf bir tabur asker:

“Mağrur olma Pâdişâhım, senden büyük Allah var!” diye devamlı bir sûrette tempo tutardı.

9 Gerçekten, Osmanoğulları’nın buna benzer usûller yüzünden hayattan uzaklaşmaları bilhassa şehzadelikleri esnasında serbest yetişmemelerigibi bâ’zı mahzurlar doğuruyordu. Ama tahta geçtikten sonra, bu gibi tutumların “hükümdarlık mehâbetini sıyânet” hususunda son derecede faydalı olduğu muhakkaktır. Padişahların efrâd-ı milleti teshireden (büyüleyen) efsânevi şahsiyetleri biraz da bu tutumdan ileri geliyordu.

10 Bkz. Şeyhülislâm **Mustafa Sabri- Cühela Marifetleri**, Yarın Gazetesi Gümülüne, 1928, S.2, sh.2.

11 **A. Refik Gür- Hukuk Târîhi ve Tefekkürü Bakımından Mecelle, İstanbul, 1951, sh. 9.**

Bir hükümdar, gurura kapılma tehlikesi karşısında birtabur askerin devamlı olarak kendisini tevâzuu dâvet eden ihtânı bizzat emir ve taleb etsin!. Cihan tarihinde bunun birbenzerini bulmak mümkün müdür?!..

4- Teb’aya Velayet ve Merhametle Muamele:

Osmanlı Padişahları idâresine me’mur buldukları teb’ayı, kendilerine “vediatullah” yani Allah’ın bir emâneti olarak kabul ederlerdi. Hak-hukuk hususunda müslim, gayr-i müslim farkı gözetilmeksizin herkesin hak ettiğini, elde edebilmesi için mümkün olan her fedakârlığı yaparlardı. **Fâtih’in** İstanbul’daki mağlublara bahşettiği hak ve imtiyazların, gelmiş ve gelecek hiçbir hükümdara nasib olmamış ve olamayacak bir derecede müthiş bir ileri görüşlülüğü ve ölçsüz merhameti aksettirdiği mâlumdur. Esasen **Osman Gâzi’nin** kendisi bile, bir müslim ve gayr-i müslim arasındaki dâvaya bakmış ve müslümanın haksızlığını görünce, bunu tefhim ve ifâde ederek gayr-i müslime hakkını verdirmekte hiçbir tereddüd göstermemiştir.

Tarihimiz, Osmanlı Padişahlarının hak, adâlet ve merhamet duygularındaki üstünlüklerini aksettiren sayısız misallerle doludur. Gerçekten bir avuç insanla ayak bastıkları Rumeli topraklarında -sekenenin kaahir bir ekseriyetle gayr-i müslim olmasına rağmen- asırlarca tutunabilmeleri de ancak bu sayede mümkün olabilmiştir. Hattâ Rumeli fütuhatının sür’at ve kolaylıkla yürütülebilmesi de, hep Osmanoğulları’nın teb’alarına karşı -müslim ve gayr-i müslim farkı gözetmeksizin- büyük bir hassasiyetle takip ve tatbik eyledikleri adalet ve merhametin eseri olmuştur. Hakikaten bilhassa ilk devirlerde, Bizans’ın despot idaresinden bunalmış gayr-i müslim sekenenin (yerleşik halkın) merhamet ve adâleti dillere destan olan Osmanoğulları’na mukavemet göstermeyip (hattâ bazan hıristiyanî taasubun remzi olan papazlar tarafından bile) onları, ülkelerini fethe dâvet ettikleri dahi görülmüştür. Osmanlı fütuhatına karşı çıkanlar, onun âdil idaresini tanımayan, daha uzak mıntikalardan toplanıp gelen Haçlı Orduları olmuştur.

Şurası tarihî bir gerçektir ki; Osmanlılar, sırf kendi idareleri altındaki veya herhangi bir sefer sonunda kendisine karşı mağlûp mevkiye düşen gayr-ı müslimlere değil, aynı zamanda başka milletlerin gadr ve zulmüne uğramış olanlara da merhamet ve alâka göstermekten geri kalmamışlardır. Bunun entipik misali İspanya **Yahudileridir**. Bunlar Hıristiyanların zulmünden kaçacak yer ararken, sığınabilecekleri âsûde bir mevâ olarak ancak Osmanlı ülkesini bulabilmişlerdir.

Aynı şekilde 1848 "**Macar İhtilâli**" hengâmında Hıristiyan Ruslar, Hıristiyan Macarları kılıçtan geçirirken binlerce mülteciyi -hattâ bir harbi göze alarak- siyânet ve himaye etmek şerefini **Osmanlı'lardan** başka ihraz eden -hatta herhangi bir Hıristiyan devlet bile- çıkmamıştır.

Gayr-ı müslim teb'a arasında, (bilhassa on dokuzuncu asırda) Balkan kavimlerinden ve müt-eakiben de şarkî Anadolu Ermenilerinden yükselen şikâyet sayhaları, Osmanlı ülkesini parçalamak isteyen emperyalist devletlerin propagandalarının eseri olan sun'î, temelsiz ve esassız iddialardır.

Dünya'da hiçbir millet, Osmanlılar kadar kendi dilinden; dininden ve ırkından olmayan insanlara adâlet ve semahatla muâmele etmemiştir. Sekiz asır bir İslâm ülkesi olarak yaşamış bulunan İspanya'da bugün tek bir müslüman yoktur. Medenî olduğunu iddia eden Avrupalılar, Amerika'yı işgal ve istilâyâ başlayınca, buranın yerli seknesi olan «Kızılderililer»i adım adım batıya doğru itmiş ve yok etmişlerdir. Osmanlılar ise asırlarca idare ettikleri topraklardaki hıristiyan unsuru, değil böyle toptan imha etmek, mevcut nüfusları dahi artmış olarak terk etmişlerdir.

Netice itibariyle Hıristiyanların kendi dindaş ve ırkdaşlarından dahi esirgedikleri adâlet ve müsâmahayı Osmanlılar idareleri altındaki gayr-ı müslimlere bile bol bol bahşetmekten asla içtinab etmemişlerdir. Târihin sayısız şahâdetiyle sabit olan bu gerçek üzerinde daha fazla söz söylemeyi zâidadd ediyoruz. Ancak şunu beyan edelim ki, bu adâlet ve müsamahanın birinci âmili hiç şüphesiz Osmanlı Hânedânı'nın İslâm'ı en ulvî ve mükemmel bir sûrette anlamış ve tatbiketmiş bulunan müstesnâ mensupları olmuştur.

5- Bediî Hassasiyet:

Osmanoğulları, sadece kılıç kullanmakta mâhir değildiler. Aynı zamanda derin bir duyuş ve hassasiyeti aksettiren kalemlerini de kullanmasını biliyorlardı.

Bu bakımdan çoğu bir "**divan**" vücûda getirecek derecede şiirle de uğraşmıştır. Denilebilir ki, şairlik Osmanoğulları'nda babadan oğula miraskalan bir an'ane gibiydi. Osmanlı târihinin sertacı olan **Fâtih, Yavuz** ve **Kânunî** gibi şahsiyetlerin çeşitli mahlaslar kullanarak edebî değerleri yüksek şiirler yazdıkları, bunlarindivan teşkil edecek bir hacme vardığı mâlumdur. Son devir padişahlarından **Sultan Reşad** merhumun da "**ÇanakkaleHarbi**" için yazılmış güzel bir şiiri vardır.

Birçokları da **mûsikide**üstad sayılacak derecede değerlibesteler meydana getirmişlerdir. III. **Sultan Selim**'inhâlâ çalınmakta olan besteleri mâruf-tur. Son **devir** şehzâdelerinden **Sultan Abdülaziz** merhum'un oğlu **Seyfedin Efendi**'nin de iyi bir bestekâr olduğunu biliyoruz. O'nun iki evlâdı da, kendisi gibi mûsikişinastır. Bunlardan biri, gurbet hayatı Nis'te vefat ederek tamamlanmış olan **Abdülaziz Efendi**, diğeri de kızı **Gevheri Sultan Hazretleridir**. (Bugün maalesef bunların her ikisi de rahmet-i Rahman'a kavuşmuştur)

Sultan Abdülaziz merhumun Ressamlar Cemiyeti Mecmuası'nda neşredilmiş bulunan resimleri O'nun çokince ruhlu bir ressam olduğunu göstermektedir. Aynı zamanda III. **Selim** gibi gâyet usta bir şekilde ney çaldığı da mâlumdur. **Sultan II. Abdülhamid Han**'ın ise devletin binbir gâilesi arasında -nasıl da vakit bularak- vücûda getirdiği zarif doğrama işlerini şurada burada her zaman görmek mümkün olmaktadır.

Misâlleri çoğaltmaya lüzum görmüyoruz. Osmanoğulları'nın harb sahasında tezâhür eden metânet ve dirayetleri onların ruhî incelik ve bediî hassasiyetten mahrum kalmalarını intaç etmemiştir. Bilâkis bu sahada da büyük ve ırsîbir kabiliyet sahibi oldukları görülmektedir. O derecede kisâdece Osmanlı Hânedânı'ndan yirmiden fazla dîvan sahibi şâirin mevcûdiyeti bile bu hükümü doğrulamaya kâfidir.

Beyzade Prodüksiyon Yay. Rek. Org. ve Gıda Tic. Ltd. Şti. adına Mustafa Yartaşı tarafından Lalegül Dergisinin birinci sayısının 5. Sayfasının 4. Paragrafında yer alan Cübbeli Ahmet Hocamızın yazısına karşı şikâyetle bulunulması üzerine Bakırköy 6. Sulh Ceza Mahkemesi'nin 2013/1202 D.İ. sayılı kararı ile yayınlanması gereken tekzip metnidir.

CEVAP VE DÜZELTME

Lalegül Dergisi'nin 2013 yılı Mart ayı 1. sayısında 4. sayfada "Arifan Dergisinin basılmaması üzerine Lalegül Dergisi'ne geçişimizle alakalı durum tespiti" başlıklı Ahmet Mahmut Ünlü'ye ait yazının devamı olan 5. Sayfanın 4. paragrafında "hapse girişimin ardından teliflerimi tevdi ettiğim şirket tarafından ücretim ödenmeyerek en zor zamanda yardımsız bırakılmam, üstelik herkese telefon açılıp benim için yalan yere yardım toplanması, böylece fakir fukaranın sömürülmesi, dergi basacağız diye ilave paralar istendiği halde derginin basılmaması, bünyede çalışan bazı kimselerin namaza devamsızlığı ve ahlak dışı işlere bulaşmaları gibi birçok nedenle Arifan dergisinin ve Arifan yayınlarının kapatılması" diye devam eden yazı GERÇEKLERİ YANSITMAYAN TAMAMEN YANLIŞ BİLGİLERDİR. Basın ahlak kurallarına uymayan, müvekkil şirket ve çalışanlarını kamuoyu önünde rencide eden gerçekle alakası olmayan kişilik haklarına ağır saldırı teşkil eden kasıtlı bir haberdir.

Bu çerçevede; kamuoyunun doğru bilgilendirilmesini sağlamak üzere, aşağıdaki açıklamanın yapılmasına ihtiyaç duyulmuştur:

Beyzade Prodüksiyon tarafından sayın Ahmet Mahmut Ünlü'nün göstermiş olduğu yer ve kişilere telif ödemeleri yapılmıştır ve Ahmet Mahmut Ünlü'nünde bu ödemelerden haberi, bilgisi vardır. Bu konuyu tutuklu olduğu süreçte cemaatine yazdığı ve Perşembe akşamları Ahmet Yesevi derneğinde yapılan sohbetlerde Mustafa Özşimşekler yahut İbrahim Soydan Erden tarafından okunan, Lalegül Fm'de yayınlanan, Ahmet Mahmut Ünlü'ye ait resmi site olun www.cubbeliahmethoca.tv'de halen [http://www.cubbeliahmethoca.tv/HD202_29-Mart-2012---09-Numaralı Mektup.html](http://www.cubbeliahmethoca.tv/HD202_29-Mart-2012---09-NumaralıMektup.html) linkinde bulunmakta olan 29 Mart 2012 tarihli mektubunun mühim tebliğler kısmının 4. maddesinde bulunan "...Ben içeri girdiğimden beri canla başla bu gemiyi yürütmeye çalışıyor. Karşılaştığı zorlukları anlatırken Avrupa ve Anadolu'daki alışların kesada uğradığını, abonelerde iptaller yaşandığını ve bin türlü engelle karşılaştığını yazıyor. Yine de benim aylık teliflerimi aksatmıyor. Benim tek gelirim bu telif ücretim, bu kadar insana bakıyorum, bir de bu işlerden dolayı (eski hesaba göre) 1 trilyona yakın masrafla karşılaştım. Bu kardeşimiz bana herkesten fazla iyilik ediyor..." cümlesiyle ifade etmektedir.

Ayrıca yüz kızartıcı suçtan tutuklanması ve kuvvetli suç şüphesiyle uzun süre tutuklu bulunmasının Beyzade Prodüksiyon üzerinde ki olumsuz etkilerinin de farkında olduğunu sevenlerine yazdığı ve Perşembe akşamları Ahmet Yesevi Derneğinde yapılan sohbetlerde Mustafa Özşimşekler yahut İbrahim Soydan Erden tarafından okunan, Lalegül Fm'de yayınlanan, Ahmet Mahmut Ünlü'ye ait resmi site olan www.cubbeliahmethoca.tv de halen [http://www.cubbeliahmethoca.tv/HD222_26-Numaralı-Mektup.html](http://www.cubbeliahmethoca.tv/HD222_26-NumaralıMektup.html) linkinde mühim tebliğlerim kısmının 14. Maddesinde bulunan: "Kıymetli dinleyenlerim! İşler beklediğimiz gibi gitmeyerek tahliye olamayınca tutukluluk süresi uzadı, bu da Arifan'da çalışan arkadaşlarımızın size yaptıkları bunca hizmetin sıkıntıya girmesine neden oldu ki zaten bize bu iftirayı atanların hedefi de bu hizmetlerin durması, dükkanların kapanması, kitapların, dergilerin basılmayacak hale gelmesiydi." cümleleriyle ifade etmektedir.

Sayın Ahmet Mahmut Ünlü'nünde Temmuz 2012 tarihinde yazmış olduğu bu satırlardan anlaşılacağı üzere, uzun tutukluluk süreci maddi olarak en çok Beyzade Prodüksiyon Ltd. Şti.'yi yıpratmış, Esenler ilçesi ve Ümraniye İlçesinde bulunan dükkanlar ile Üsküdar ilçesinde bulunan franchising şube kapanmış, Şişli ilçesi Famas Plaza, Eyüp ilçesi Kar Plaza ve Eyüp İlçesinde bulunan deposu ve ofisleri maddi imkansızlıklar nedeniyle kapatılmak zorunda kalınmıştır. Ayrıca Arifan dergisinin tiraj kaybından kaynaklanan maddi zararlara ve milyon liralari bulan diğer maddi kayıplara rağmen BeyzadeProdüksiyon 18.000'den fazla abone borcuyla devraldığı Arifan dergisini tutukluluk süresinin sonuna kadar ve tahliyeden sonra iki ayda da basıp göndermeye muvaffak olmuştur. Ahmet Mahmut Ünlü'ye bu süreçte desteğini esirgemediği bizzat Ahmet Mahmut Ünlü'nün beyanlarından açıkça anlaşılmaktadır.

Ahmet Mahmut Ünlü'nün ithamları arasında olan herkesten yardım istenilmesi, fakir fukaranın sömürülmesi ve karşılıksız para toplandığı manasına gelen bu iddialar asla doğru olmayıp bu şirketimize ve yetkililerine yapılan en ağır ithamdır. Bu itham karşısında Beyzade Prodüksiyon yetkililerinden Mustafa Yartaşı, Ahmet Mahmut Ünlü'nün avukatı olan Sayın Fatih Oğuz Beye, "Ahmet Mahmut Ünlü'ye firmamız hakkında bu ithamlarda bulunan kişilerin isimlerini ve bilgilerini vermesini, haklarında Cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulunacağını" defaten telefonda ve şahitler huzurunda söylemiştir. Fatih Oğuz beyden bu yönde bir bilgi gelmediği için 5 Mart 2013 tarihinde mail yoluyla aynı talep tekrarlanmıştır. Fakat bu maile de cevap gelmemiş olup 5 Mart tarihinden önce yapılan ikili görüşmelerde konu Fatih Oğuz bey tarafından sürekli sürüncemede bırakılmıştır. Bu durum firmamızın ve firma yetkilileriyle çalışanlarının iyi niyetini ve dürüstlüğünü açıkça göstermekte birlikte itham ve iddia sahiplerinin dayanıksızlığını ve sadece karalamak maksadı taşıdığını da açıkça göstermektedir.

Yine Ahmet Mahmut Ünlü'nün ithamlarının devamında dergi basılacak diye milletten para istenmesi ve derginin basılmaması, bünyede çalışanların namza devam etmemesi, bünyede çalışan bazı kimselerin ahlak dışı işlere bulaşmaları gibi beyanlarda gerçek dışı beyanlar olup tarafımızdan kabulü mümkün değildir. Beyzade Prodüksiyon Ltd. Şti. ticari bir işletme olup, yaptığı ticaret dışında hiç kimseden, hiçbir zaman para almamış, yardım toplamamıştır. Kasr-1 Arifan dergisinin çıkartılmamasının tek sebebi: 2013 yılının Ocak ayında Ahmet Mahmut Ünlü'nün avukatı Fatih Oğuz Beyin kurumumuza sözlü olarak "Hocanın hiçbir koşul ve şart altında bizimle çalışmak istemediğini, dergiyi basmamız halinde mart ve sonrası aylar için yazı dahi yazmayacağını, dergiyi yüksek meblağlarda telif ödeyen başka bir şahıs/firmaya devredeceğini yahut kendi uhdesine alacağını yahut kapatıp yeni dergi kuracağını" bildirmesi ve akabinde şahitler huzurunda da aynı beyanı defalarca tekrarlamasıdır. Bu durum ve yukarıda zikredilen diğer meseleler sayın Ahmet Mahmut Ünlü tarafından gayet iyi bilinmekteyken bu şekilde çarpıtılması firmamızın itibarını zedelenmiş, satış/pazarlamasını olumsuz yönde etkilemiş ve müvekkilleri mağdur etmiştir.

Bünyede çalışan bazı kimselerin ahlak dışı işlere bulaşmaları ithamı son derece çirkin olup, diğer iddialar gibi tamamen gerçek dışı ve karalama maksatlıdır. Yüz kızartıcı suçtan kuvvetli suç şüphesiyle bir yıla yakın tutuklu bulunan ve akabinde hemen her konferansında iftiraya uğradığını iddia eden Ahmet Mahmut Ünlü'nün ispatsız ve delilsiz sadece maddi beklenti umarak bu ve diğer iftiralarda bulunması son derece üzücüdür.

Kamuoyuna saygıyla duyurulur.

İSLÂM NEDEN BU DURUMDA?

MEHMET TALU

Makale başlığımıza şu hadis-i şerif'in 5. maddesi tam bir cevap teşkil etmektedir. Abdullah b. Ömer (*Radıyalahu Anh*) anlatıyor: Bir gün Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz bize yöneldi, akabinde şöyle buyurdu:

يامعشر المهاجرين خمس إذا ابتليتم بهن وأعوذ بالله أن تدركوهن لم تظهر الفاحشة في قوم قط حتى يعلنوا بها إلا فشا فيهم الطاعون والأوجاع التي لم تكن مضت في أسلافهم الذين مضوا. ولم ينقصوا المكيال والميزان إلا أخذوا بالسنين وشدة المئونة وجور السلطان عليهم. ولم يمنعوا زكاة أموالهم إلا منعوا القطر من السماء ولولا البهائم لم يمطروا.

ولم ينقصوا عهد الله وعهد رسوله إلا سلب الله عليهم عدوا من غيرهم فأخذوا بعض ما في أيديهم. وما لم تحكم أئمتهم بكتاب الله ويتخيروا مما أنزل الله إلا جعل الله بأسهم بينهم

“Ey muhacirler cemaati! Beş şey vardır ki, onlarla imtihan olunacağınız zaman artık cemiyette hiçbir hayır kalmamıştır. Ben, sizlerin o şeyler dönemine erişmenizden ALLAH Teâlâ'ya sığınırım. Bu beş şey şunlardır:

1- Zina-fuhuş: Bir milletin içinde zina-fuhuş ortaya çıkıp, nihayet bunu aleni olarak işlediklerinde, mutlaka o millette taun yani veba hastalığı ve onlardan önce gelip geçmiş milletlerde görülmeyen hastalıklar yayılır.

2- Ölçü ve tartıda hile: Ölçü ve tartıyı eksik yapan her millet; mutlaka kıtlık, geçim sıkıntısı ve başlarındaki idarecilerin zulmü ile cezalandırılır.

3- Zekâtı vermemek: Mallarının zekâtını vermeyen her millet mutlaka yağmurdan menedilir, kuraklık cezasıyla cezalandırılır.

Hayvanlar da olmasaydı, onlara yağmur yağdırılmaz, tek damla yağmur düşmezdi.

4- Ahdi bozmak: Hangi millet ALLAH ve Resûlünün ahdini yani kendi aralarındaki veya düşmanla yaptığı anlaşmayı bozarsa, ALLAH Teâlâ, o millete kendilerinden olmayan bir düşmanı musallat eder ve ellerindeki servetlerin bir kısmını, onlar alır.

5- Kitabullah ile hükmetmeyi, amel etmeyi terketmek: Hangi milletin imamı yani devlet adamları, Kitabullah ile hükmetmeyip, amel etmeyip ALLAH Teâlâ'nın indirdiği hükümlerden işlerine geleni seçtiğinde yani diğer hükümleri uygulamadığında ALLAH Teâlâ, onların azabını kendi aralarında kılar yani fitne, fesad ve anarşi gibi azablarla tazib eder, birbirleriyle savaştırır.”¹

Görülüyor ki, hadis-i şerifte Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz ashabını öyle bir günden sakındırıyor ki: “Ben sizlerin o şeyler dönemine erişmenizden ALLAH Teâlâ'ya sığınırım.” buyurmaktadır. Sakındırmaktan öte o günde yaşamaktan “ALLAH Teâlâ'ya sığınma” vardır. “ALLAH Teâlâ'ya sığınırım” ifadesi ancak işin önemini vurgulamak için söylenir. “Harama el uzatmaktan ALLAH Teâlâ'ya sığınırım, Cehennem azabından ALLAH Teâlâ'ya sığınırım, İmansız ölmekten ALLAH Teâlâ'ya sığınırım” ifadeleri gibi.

Sahabeye dikkat çekici başlangıç ifadesi dahi işin ehemmiyetini ortaya koyar mahiyettedir. Vurgu ağırdır.

Ne yazık ki, hadis-i şerif sanki günümüzü anlatıyor ve bizler de o şanlı Resûlün sahabesini sakındırdığı, fitnelerle dolu bir dönemi yaşıyoruz. Hadis-i Şerifte sakındırılan hususlara dikkatlice bir bakalım:

1 İbn-i Mace, *Fiten*:22, No:4019, 2/1332; Hakim, *Müstedrek*, 4/539, No:8622

1- Zina-fuhuş:

2- Zina, fuhuş ve bunlara giden bütün yollar, günümüzde yaygın bir hal

almıştır. Hatta dünya çapında büyük bir sektör oluşturmuştur. Bu sebeple yasal olarak suç olmaktan da çıkmıştır.

Turizm adı altında sergilenen yapılanmada sahil kenarları, İslam beldelerinin, ülkelerin en güzel yerleri bu işlere, fuhuş yatağına dönüştürülmüştür. En lüks binalar, yüzme havuzları, görüntülü veya yazılı medya, reklâmlar, fotoğraflar, internet, moda hepsi bu alanın kolları durumundadır. Körpecik çocuklar, kadınlar, erkekler, hatta hayvanlar bu sektörün birer aleti yapılmıştır. Güzellik yarışmaları, güzellik salonları, cinselliği tümüyle neşreden giyim-kuşam, ahtapotun kolları gibi insanlığı kuşatmıştır.

Endüstrinin bir kolunu oluşturan eğlence ve turizmi dışlamak, artık güç yetirilemeyecek noktaya ulaşmıştır. Girdiği her yerde devlet, otorite, baskın güç olmuştur. İnkârı suç, kaldırmak için çalışmaksa cezalandırılmakla karşılık bulmaktadır. Sokaklar çırılçıplak mankenlerin açık alanları, gösteri podiumlarına dönüşmüştür. Cadde ortasında, mahalle arasında çiftleşen köpeklere, kedilere müsamaha edilmez; fakat sarmaş-dolaş olanlara, zina işleyenlere dokunmak kanunlara aykırı davranış sayılmaktadır.

Evet, maalesef ateş etrafımızda yanıyor. Bacımız dediğimiz, kardeşimiz dediğimiz, yavrumuz dediğimiz, komşumuz dediğimiz insanlar, bu tuzaklara düşürülüyor. Gözlerimizi kapasak da, kulaklarımızı tıkasak da bu işler etrafımızda dönüyor.

Toplum helak olmuştur, insanlık helak olmuştur ve de Müslümanlar helak olmuştur. Vakıyı görelim, görelim de kendimizi kısır işlerle, sözlerle avutmayalım.

Bu sektöre kapı aralayan toplumlar sadece namus, aile, insan anlayışını yıkımla kalmadı. Hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi, **gelip geçmiş milletlerde görülmeyen birçok hastalıkları da beraberinde getirdi.**

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ya göre: Sıtma, kolera, ishal ve aids gibi sıradan hastalıklar hortluyor. 40 milyon insan AIDS (HIV) virüsü taşıyor.

Bugüne kadar yaklaşık 65 milyon kişi HIV virüsü kaptı ve 1981’de keşfedildiğinden beri 25 milyondan fazla insan AIDS’den öldü. 2005 yılında, HIV pozitif olan 38,6 milyon kişinin çok büyük bir çoğunluğu, bu durumundan habersiz yaşıyor.²

İnsanlar hastanelerde kan almaktan korkar durumdadır. Bulaşan, bulaştığında da hayatı cehenneme çeviren hastalıklar karşısında tıp sadece seyretmekle yetiniyor. Bu felaket değil de nedir?

Sebebi belli: Zina, fuhuş ve bunlara giden yolların günümüzde baskın bir hal alması, dünya çapında büyük bir sektör oluşturması, yasal olarak suç olmaktan çıkarılması.

2- Ölçü ve tartıda hile:

Bir toplumda ölçü ve tartıda sahtekârlık doğmuşsa o toplum helak olmuştur. Bu sadece işi yapan kişilerde kalmayıp tüm toplumu etkisi altına alır.

Hadis-i Şerifimizi hatırlayalım:

“Ölçü ve tartıyı eksik yapan her millet mutlaka kıtlık, geçim sıkıntısı ve başlarındaki idarecilerin zulmü ile cezalandırılır.”

Evet, kimle konuşursanız konuşun, herkes: Geçim sıkıntısı ve idarecilerin zulmündenşikâyetçi. Eskisi gibi kazanamıyoruz. Sebebi belli: Ölçü ve tartıda hile.

3- Zekâtı vermemek:

Zekât İslam’ın temel taşlarından ve bu konu insanların vicdanlarına asla bırakılamaz.

Hadis-i Şerifimizi hatırlayalım: **“Hangi millet mallarının Zekâtını vermezse mutlaka gökten yağmur kesilir, kuraklık cezasıyla cezalandırılır.”**

Evet, kimle konuşursanız konuşun, herkes: Eskisi gibi yağmur yağmıyor, ekinler yeşermiyor, toprak eskisi gibi verim vermiyor, tarlalar susuzluktan çatladı, diye dert yanacaktır. Sebebi belli: Zekât vermemek.

4- Ahdi bozmak:

Ahid: Hem ALLAH Teâlâ’nın insanları mükellef kılmış olduğu hükümler ve hem de insanların ALLAH Teâlâ’ya karşı veya ALLAH namına diğerlerine karşı yerine getirmeyi taahhüd etmiş oldukları hususlardır.

² Bak. Fikret BAŞKAYA, Çığırından Çıkmış Dünya, Sosyal Sefaletin, Ekolojik Felaketin, Etik Yozlaşmanın Kökeni, Ankara, Özgür Üniversite Kitaplığı, 323

ALLAH Teâlâ, ahidlere bağlı kalmayı farz, onu bozmayı haram kılmıştır. Bu sebeple gerek ALLAH Teâlâ'ya ve gerekse insanlara karşı verilen ahdin yerine getirilmesi gerekir.

Ahde vefa konusunda İslâm, son derece titiz davranır. İnsanlar arası ilişkilerde güven unsurunun hâkim olması için yeğâne garanti vasıtası ahde vefâdır. Bu güven olmadan veya sağlanmadan sıhhatli bir toplum hayatı mümkün olamaz. ALLAH Teâlâ, öyle bir topluma rahmet nazarıyla bakmaz.

Bu temel sarsılınca hadis-i Şerifin devamında buyrulduğu gibi: **“ALLAH Teâlâ, o millete kendilerinden olmayan bir düşmanı musallat eder ve ellerindeki servetlerin bir kısmını, onlar alır.”** Sebebi belli: Ahdi bozmak.

5- Kitabullah ile hükmetmeyi, amel etmeyi terketmek:

Müslümanlar, Kitabullah yani ALLAH Teâlâ'nın kitabı: Kur'an-ı Kerim'den uzaklaştıkları zaman ne düşmanın baskısından kurtulabilmiş ne de kendi aralarındaki çatışmalar durmuştur. İç isyanlar artmış, kavmiyet çatışmaları her köşeyi sarmış, gruplar arası düşmanlıklar ayyuka çıkmıştır.

Günümüzde de ümmet kendi arasında daha çok çatışma halindedir. Kafirlerle savaşan, onlara karşı direnen çok az bir kesim bulunmaktadır. Maalesef ümmetin büyük bir kesimi bölük-pörçük vaziyette birbirleri ile sürtüşüyor veya çarpışıyor.

İşte Mısır, işte Suriye, işte Irak, işte Afganistan... Kim, kiminle savaşıyor? Kim, kimi öldürüyor? Ordaki Müslüman hanımların, Müslüman bacıların namusunu kim kirletiyor?

Bazı bölgelerde kavmiyetçilik öne çıkmış, kimi yerlerde mezhepler kavgası, kimi yerlerde çeşitli isimler altında kümeleşen gurupların çatışmaları ümmeti, İslam ümmeti olmaktan katmer katmer uzaklaştırmıştır. Ümmet fikri yok olmuş, Müslümanların birbirlerine tahammülleri kalmamıştır.

Çünkü onların arasını Kitabullah'ta var olan hükümler düzenlemiyor. Onları Kitabullah'la amele davet edecek, onların aralarında Kitabullah'la hükmedecek kimseleri de yok.

Bu sebeple tıpkı yukarıdaki hadis-i şerifte:

“ALLAH Teâlâ, onların azabını kendi aralarında kılar yani fitne, fesad ve anarşi gibi azablarla tazib eder, birbirleriyle savaştırır.”

Ve şu ayet-i kerimede buyrulduğu gibi:

قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ
أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ
بَأْسَ بَعْضٍ انظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ

“De ki: ALLAH Teâlâ'nın size üstünüzden yani gökten veya ayaklarınızın altından yani yerden bir azap göndermeğe ya da birbirinize düşürüp kiminize kiminizin hıncını tattırmaya gücü yeter. Bak, anlasınlar diye âyetlerimizi nasıl açıklıyoruz!”³

Önceki kavimler kendilerine gönderilen peygamberlere iman etmeyip isyan ve taşkınlıklara devam edince ALLAH Teâlâ, onların bazılarının üzerine gökten taş yağdırıp helak etti, memleketleri taş yığını haline geldi; bazılarını da şiddetli depremle helak etti, memleketlerini viranelere çevirdi, **bir kısmını da iç karışıklıklarla birbirine kırdırdı.** İşte bu ayet-i kerime o olaylara işaret ederek, Hazreti Peygamber (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Efendimizin ümmetini uyardı.

İnsanları bir belâdan kurtaran ALLAH Teâlâ, başka bir veya birçok belâyâ uğratmaya; onlara **“üstlerinden veya ayaklarının altından”** yani gökten ve yerden türlü felâketler göndermeye; hatta onların ihtiraslarını birbiriyle çatıştırarak, değişik mezhep, fırka ve parti gibi gruplara ayırarak birbirleriyle çarpışmalarını, savaşmalarını sağlamaya da kadirdir. Geçmişte insanoğlu beklemediği, ummadığı birçok semavî ve dünyevî felâketlerle karşılaşmış, şimdi de karşılaşmaktadır.

İnsanoğlu, ALLAH Teâlâ'nın koyduğu kanunlardan sapmanın bedeli olarak, tabii âfetler denilenlerin yanında, bizzat kendi eliyle ortaya çıkardığı umulmadık belâlara da duçar olmaktadır. Nükleer felâketler, çevre kirlenmesi, tabiat düzeninin bozulması; ihtiraslardan veya ideoloji ayrılıklarından, **dan, din ve mezhep ayrılıklarından, ırkçılıktan ve**

3 En'am sûresi:65

bölgesel çıkar hesaplarından kaynaklanan ve kısa sürelerde yüz binlerce insanın ölümüne ve yaralanmasına, sakat düşmesine, aç ve açık kalmasına, ülkelerin harap olmasına yol açan savaşlar bu belâlardan bazılarıdır.

Âyet-i kerimenin, bölünüp parçalanmayı bir felâket olarak gösteren kısmı özellikle manidardır. Gerçekten, ALLAH Teâlâ'yı tanıyıp O'nun buyruk ve kanunları uyarınca hayatlarını düzenlemekten uzaklaşan toplumlar genellikle ortak inanç ve fikirlerden, istek ve ideallerden uzaklaşmakta, sonuçta bu farklı fikir ve isteklerin çatışması insanları fiilî çatışmalara, fitne ve fesada, nihayet savaşılar kadar götürmektedir ki, âyet-i kerîmede bu durum, insanların ALLAH Teâlâ'dan yüz çevirmelerinin, O'nu unutarak fâni şeyleri birer ilah gibi kabul edip onların peşine takılmalarının, nihayet onları ALLAH Teâlâ'ya eş ve ortak tutmalarının bir sonucu olarak gösterilmiştir.

Öyle görülüyor ki, insanoğlu malın, mülkün, şan ve şöhretin, ihtiras ve şehvetin ve nihayet hak yoldan saptıran sahte önderlerin esiri olmaktan, onlara tapmaktan kurtularak yalnız ALLAH Teâlâ'yı Rab bilip sadece O'ndan yardım dilemediği, O'nun buyruklarını kesin kanunlar olarak tanıyıp bunları hayata hâkim kılmadığı sürece âyet-i kerimelerde işaret edilen bu tehlikelere de müstahak olacak, bilinen ve bilinmeyen birçok felâkete, âyet-i kerimede deki deyimiyle azaba mâruz kalacak ve ALLAH Teâlâ'dan başka hiçbir güç, hiçbir zekâ, hatta ALLAH Teâlâ'nın kitabında yer alan "hikmet"ten nasipsiz olan bilim ve teknoloji de bu felâketleri önleyemeyecek; aksine hikmetten mahrum kaldığı sürece bilim ve teknoloji yeni felâketlere yol açacaktır.

Bu bakımdan yukarıdaki âyet-i kerime bütün insanlara, insanlığın selâmeti için mutlaka dikkate alınması gereken bir uyarıdır. Dolayısıyla âyet-i kerimenin sonunda "**anlasınlar diye...**" buyrulmuştur.

Mevzuyu Abdullah b. Abbas (*Radıyallahu Anh*)'dan rivayet edilen şu hadis-i şerif ile bitirmek istiyoruz. Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz şöyle buyurdu:

"**خمسة بخمس = Beş şey mukabilinde beş şey vardır.**" Sahabe-i kiram dedi ki:

- Ya Resûlellah! Beş şey mukabilinde beş şey vardır, ne demek? Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz de şöyle buyurdu:

ما نقض قوم العهد إلا سلط عليهم عدوهم وما حكموا بغير ما أنزل الله إلا فشا فيهم الفقر ولا ظهرت فيهم الفاحشة إلا فشا فيهم الموت ولا طففوا المكيال إلا منعوا الزكاة إلا حبس عنهم القطر

"**Hangi millet, ALLAH ve Resûlünün ahdini yani kendi aralarındaki veya düşmanla yaptığı anlaşmayı bozarsa, ALLAH Teâlâ hazretleri o millete düşmanlarını musallat eder.**

Hangi millet, ALLAH Teâlâ'nın indirdiği hükümlerden başkası ile hükmettiği zaman, aralarında fakirlik yaygınlaşır.

Hangi milletin arasında zina-fuhuş ortaya çıkarsa, aralarında ölümler çoğalır.

Hangi millet, ölçü ve tartıyı eksik yaparsa, nebatattan mahrum bırakılırlar ve kıtlık ile cezalandırılırlar.

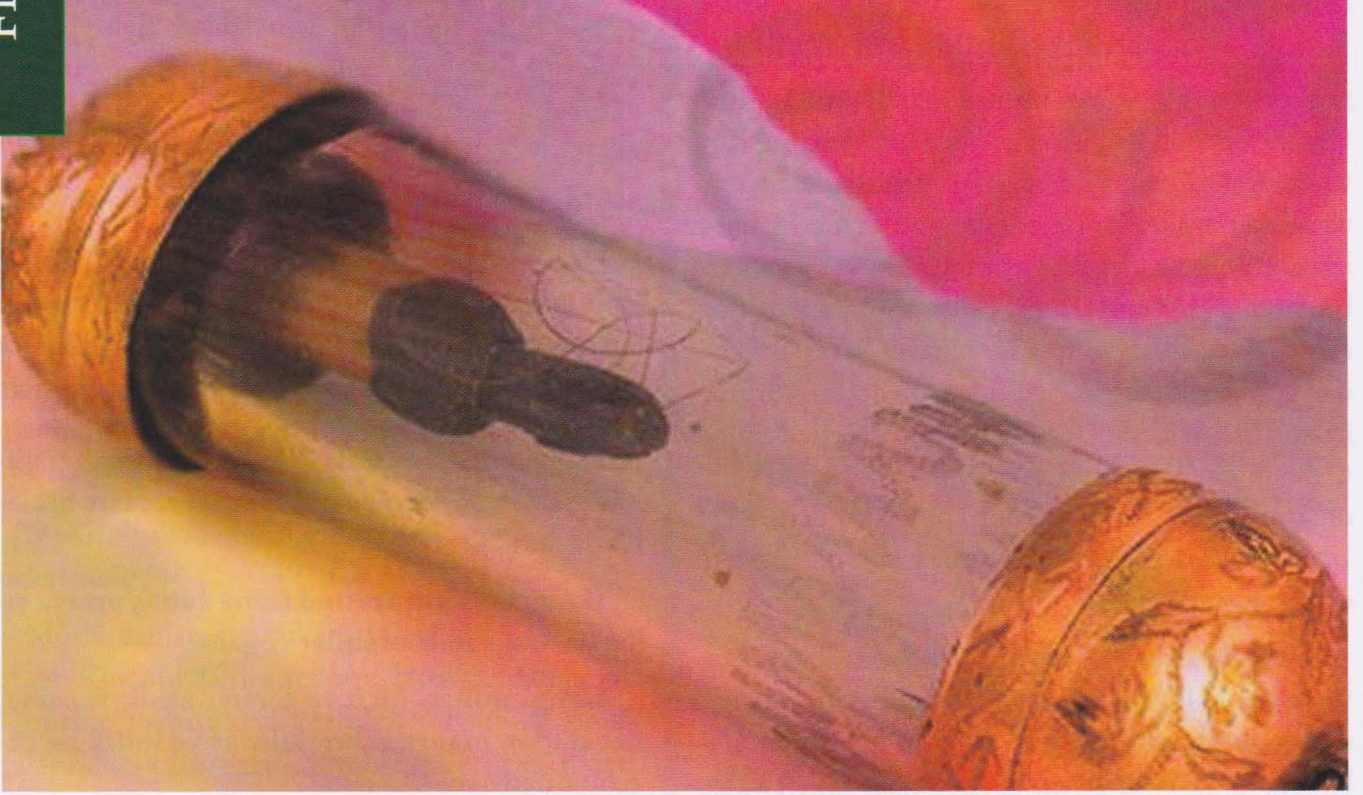
Hangi millet, zekâtı vermezse, onlara yağmur yağdırılmaz, tek damla yağmur düşmez."⁴

Ne yazık ki, bu iki hadis-i şerif, günümüz vakıasına ne kadar da uygun düşüyor. İslam ümmetinin geçmişinde, hadis-i şerifte geçen unsurlar, hiçbir zaman bu denli bir arada yaşanmış değildir. Ne zina müsaade edilmiş, ne ölçü-tartıda sahtekârlığa yol açılmış, ne Zekât vermeyene karşı müsamahakar davranılmış, ne ahidlerin bozulmasına göz yumulmuş, ne de Kitabullah ve Sünnetten kaynaklanmayan hükümler uygulanmaya konulmuştur.

Neticede bu iki hadis-i şerifte ifade edilen hususları ve sonuçlarını toplumumuzda açıkça müşahade ediyor, açıkçası yapmamız gerektiği halde yapmadıklarımızın, yapmamamız gerektiği halde yaptıklarımızın keffaretini ödediğimizi görüyoruz.

4 Taberani, el-Mu'cemül-Kebîr, 11/45, No: 10992

SAKAL-I ŞERİF GİBİ KUTSAL EMANETLERE SAYGI GÖSTERMEK BİR KİŞİNİN MÜSLÜMAN OLDUĞUNUN ALAMETİDİR. DOLAYISIYLA SAKAL-I ŞERİF'E KİL DİYEN MEHMET ALİ ŞAHİN'E YAPILAN BU REDDİYE MUTLAKA OKUNMALIDIR.

UMULMADIK ZATTAN, BEKLENMEDİK SÖZLER...

ALİ EREN

Ele alacağımız meseleyle ilgisi olması sebebiyle, bu makalede bazı siyasilerin isimlerinin geçtiğini göreceksiniz. Fakat bu yazı siyâsî bir makale değildir ve ismi geçen zatların siyâsî cihetleri konumuz dışıdır. Bizim konumuz, ele alacağımız meselenin sadece dinî cihetidir.

Ramazan Bayramının üçüncü gününde, bilgisayar başına oturduğum şu anda son derece gergin olduğumu ifade etmek isterim. Gerginliğimin sebebi; bu ülkede belediye başkanlığı, bakanlık ve meclis başkanlığı gibi mühim görevlerde bulunmuş olan ve el'an ülkenin yönetimini elinde tutan siyâsî teşkilatın Genel Başkan Yardımcısı olmak gibi mühim bir mevkide bulunan bir zatın, sakal-ı şerif hakkında sarfettiği son derece yanlış ve Müslümanları rencide edici sözleridir.

O zatın üzücü sözlerinin ilk cümlesini, 4 ağustos 2013 tarihli haberden okuyalım:

“AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin, Safranbolu ilçesine bağlı Aşağı Güney köyünde iftar yemeğine katıldı. İftar sonrası açıklamalarda bulunan Şahin, dün akşam Eskişehir ilçesi Hamzalar köyünde teravih namazı sonrası Sakal-ı Şerif’in gösterildiğini, ken disinin de katıldığını anlatarak, Sakal-ı Şerif’in Peygamber Efendimiz’e ait olup olmadığını Diyanet İşleri’nin araştırması gerektiğini söyledi.”

BİLİNEREN ŞEYİN NESİ ARAŞTIRILACAK?

Değerli okuyucu! Şakal-ı şeriflerin Peygamberimiz’e ait olup olmadığını; şimdiye kadar hiçbir müslüman devlet başkanının, hiçbir yöneticinin, hiçbir İslam âliminin aklına gelmediğini zannederek, durup dururken Diyanet’ten sakal-ı şerif araştırması istemek, en azından garipsenecek bir durumdur. Müslümanlar sakal-ı şerifleri 14 asırdır hiç araştırmadan, düşüncesizce ziyaret edip durmuşlar mıdır ki **“Sakal-ı Şerif’in Peygamber**

Efendimize ait olup olmadığını Diyamet İşleri araştırsın” denilsin...

Böyle bir talepte bulunmak, asırlarca dünyaya nizâmât veren Müslüman yöneticileri ve İslam âlimlerini, İslâmî meseleler karşısında vurdum-duymazlar topluluğu saymak olmaz mı?

Böyle bir talep, aynı zamanda Müslüman önderlerin İslâmî hassasiyetinden ve 1400 senelik İslam kültüründen bîhaber olması mânâsına gelmez mi?

Şimdiye kadar Müslümanlar hiçbir araştırmaya ihtiyaç duymadan, sakal-ı şerifleri ezbere ve körü körüne ziyaret eden safderun insanlar mıydı ki 14 asır sonra Diyamet İşleri Başkanlığı’ndan böyle bir araştırma istensin?

Velhasıl, siyâsî bir şahsiyetin 2013 senesinde durup dururken **“Sakal-ı Şerif’in Peygamber Efendimize ait olup olmadığını Diyamet İşleri araştırsın”** diye bir talepte bulunması, zihinlerde sakal-ı şerifler hakkında şüphe ve tereddütlere sebep olmaz mı?

Sayın Mehmet Ali Şahin’le ilgili haberin devamı şöyle:

“İlçe kaymakamı ve belediye başkanının kendisini teravih namazına davet ettiğini belirten Şahin, şunları söyledi: “İlçe kaymakamımız, belediye başkanımız ‘Sakal-ı Şerif ziyaret edilecek’ dediler ben de ilk kez bir Sakal-ı Şerif’in ziyaret edileceği böyle bir programa katıldım.”

SAKAL-I ŞERİF ZİYARETİNE İLK DEFA KATILMIŞ...

Sayın Şahin sakal-ı şerif ziyaretine meğer ilk defa katılmış. Şimdiye kadar bu ziyaretin nasıl yapıldığını merak edip kimseye de sormamış. Anlaşıyor ki, Türkiye’de doğup büyüyen Sayın Şahin’in, bu memlekette mübârek gün ve gecelerde yapılan bu ziyaret hakkında da sakal-ı şerifler hakkında da bilgisi yok. Bilgisi olmadığı için ilk defa görüverince kabullenememiş olmalı...

Sayın Şahin ilk defa gördüğü ziyareti anlatıyor:

“Teravihi orada kıldık, daha sonra indirdiler bir yerden. Çok da kalabalıktı. Özellikle hanımlar çok ilgi gösterdi. Orada bir değerlendirme yapmadım.”

Anlaşıyor ki sakal-ı şerif ziyaretini içine sindirememiş ama içindekini dışarı vurmak için ortamı da müsait görmediği için bir şey de (ye) memiş. Demek ki değerlendirme yapsa tepki alacağını düşünmüş.

Anlatmaya devam ediyor:

“Daha sonra ilçemiz müftüsüyle çay içerken kısa bir değerlendirme yaptım. İçimdekileri ona söyleme gereği hissettim.”

Artık ortamı müsait görüp içindekini dışarı vurmuş. İyi de, dinî bir meselede değerlendirme yapmak için o meseleyle ilgili dinî bilgiye sahip olmak icap etmez mi? İlmi olmadan nasıl değerlendirme yaptı ki!..

Neyse biz kendisini dinlemeye devam edelim:

“Çünkü Türkiye’nin muhtelif yerlerinde Peygamberimiz’e ait olduğu iddia edilen sakalın veya sakalından bazı parçaların, kılların muhafaza edildiği, Müslümanların da onu ziyaret ederek bir noktada bir kutsiyet atfedildiği şeklinde bir izlenim edindim.”

Sayın Şahin’in izlenimi doğru. Müslümanlar olarak bizler, tıpkı hırka-ı şerif, hırka-ı saâdet ve Peygamberimiz’in taş üzerindeki ayak izleri gibi, sakal-ı şerifleri de Peygamberimiz’den kalan kutsî emanetler olarak görüyor ve onları hürmetle ziyaret ediyoruz. Evet, bunların bizim nazarımızda bir kutsiyeti vardır ve bunlara bir kutsiyet atfediyoruz.

Sayın Şahin kendisi böyle bir ziyarete ilk defa denk geliyor ya, herkesi de kendisi gibi zannettiği için sakal-ı şerif ziyaretini hiç bilinmeyen bir şeymiş gibi ayrıntısıyla anlatıyor:

“Biraz da büyüteç gibi bir camın içine konulmuş pek de fark edilmiyor.”

VE ESAS SÖYLEMEK İSTEDİKLERİNE BAŞLIYOR...

“Ancak şunu biliyorum ki, Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed; ‘Ben iki şey bırakıyorum’ demiştir. Biri Kur’an-ı Kerim diğeri de sünnet. Sünnet Kur’an-ı Kerim’in açıklaması anlamına gelir. Sevgili Peygamberimiz; ‘Bunlara uyarmanız dünya ve âhîret saadetine sahip olursunuz’ diyor. Başka bir şey bırakmamış.”

Şimdi söz bizde...

Sayın Şahin “Şunu biliyorum” deyip devam ediyor ama daha bilmediği çok şey var. İnsan bilmediği bir konuda hüküm vermeye kalkışmamalı. Aksi takdirde, görüldüğü gibi yanlıştan kurtulamıyor. Nitekim, Müslümanları sakal-ı şerif ziyaretinden vazgeçirmek için, “**Peygamberimiz Kur’an ve sünnetten başka bir şey bırakmamıştır**” demek yanlıştır. Peygamberimiz pekâlâ ziyaret edilecek birçok şey bırakmıştır. Meselâ Veysel Karânî Hazretleri’ne bıraktığı hırka ki Fatih Hırka-ı Şerif Câmî’indeki hırka, işte o hırkadır ve Müslümanlar tarafından göz yaşları içinde ziyaret edilmektedir.

Hayatında sakal-ı şerif ziyaretini ilk defa görüp ilk defa katılan ve bunun uygun olmadığına dair fetvayı yapıştıran Sayın Şahin, Hırka-ı şerif ziyaretine ne der acaba?

Topkapı Müzesi **Mukaddes Emanetler Dairesi**’nde de Peygamberimiz’in Ka’b b. Zühre (Radıyallahü Anh)’a verdiği Hırka-ı Saâdet var. Bu hırka da her gün binlerce ziyaretçi tarafından ziyaret edilmektedir. Sayın Şahin’in buna ne diyeceği de merak konusu.

Bu hırkalar hakkında konuşacak mı acaba, yoksa sakal-ı şerif hakkındaki değerlendirmesini kalabalık içinde yapmaktan çekindiği gibi Hırka-ı Şerif ve Hırka-ı Saâdet hakkında da susacak ve müsait ortam mı kollayacak?

MUKADDES EMANETLER DAİRESİ?

Sayın Şahin! S akal-ı şeriflere bir kutsiyet atfedilmesinden rahatsızsınız ama Topkapı Müzesi’ndeki **Mukaddes Emanetler Dairesi**’ndeki kutsî emanetleri ne yapacaksınız? Adı üzerinde, “**Mukaddes Emanetler Dairesi**.”

“**Ben kutsiyet atfediliyor dedim, mukaddes demedim**” diyerek kurtulamazsınız, çünkü “**Mukaddes**” ile “**Kutsî**” kelimesi aynı mânaya geliyor biliyor musunuz? Sizin anlayacağınız biz sadece sakal-ı şerife değil, “**Mukaddes Emanetler Dairesi**”nde ne varsa onların hepsine de kutsiyet atfetmişiz. Hem de devlet ve millet olarak. Çünkü “**Mukaddes Emanetler Dairesi**”nin resmî adı böyle.

Peygamberimiz’den ve diğer peygamberlerden kalan emanetleri, **mukaddes** kabul etmekle yani onlara **kutsiyet** atfetmekle şimdi biz milletçe ve devletçe size göre hata mı ediyoruz?

Öyleyse çıkın işin içinden bakalım. Öyle ya, devlet bile **size göre hiç kutsiyet atfedilmemesi gereken** emanetlere kutsiyet atfedip “**mukaddes emanetler**” demiş.

BUYURUN, GÖREV SİZDE...

Öyleyse, sakal-ı şerif ziyareti yapan Müslümanları, “**sakal-ı şeriflere kutsiyet atfediyorlar**” diye suçlamak yerine ve “**Sakal-ı şeriflerin Peygamberimiz’e ait olup olmadığı araştırılsın**” diye Diyanet’i göreve çağırmak yerine, gerekeni kendiniz yapsanız daha yerinde olmaz mı?

Meselâ bir kanun teklifi verip, meseleyi Meclise getirerek “**Mukaddes Emanetler Dairesi**”nin ismini pekâlâ değiştirtebilirsiniz. Millet de böylece peygamberlerden kalan emanetlerin “**Mukaddes**” ve “**kutsî**” emanetler olmadığını öğrenmiş ve bir yanlıştan(!) kurtulmuş olur.

Ama, peygamberlerden kalan bu emanetlerin bulunduğu mekânı ziyaret edenler yine de bu emanetlerin mukaddes ve kutsi emanetler olduğu yanlışına düşebilirler. Onun da çaresi bulunabilir. Oranın girişine şöyle bir ikaz levhası koydurun bari:

“**Buradaki, peygamberlerden kalma emanetlerin hiçbir kutsiyeti yoktur ve hiç biri mukaddes değildir.**”

Sayın Şahin’i dinlemeye devam edelim:

“**Dün akşam ilçemiz müftüsüne söyledim dedim ki, ‘Hocam bu (sakal-ı şerif) gerçekten Peygamberimize ait midir?’ Bunun bir araştırılması lâzım. Hatta bu konuda anayasal bir kuruluş olan ve halkımızı din konusunda aydınlatmakla sorumlu olan Diyanet İşleri Başkanlığı bir araştırma yapmalı. Milletimizi bu konuda aydınlatmalıdır.**”

BU MESELE KARANLIKTA MI Kİ AYDINLATACAK?

Merak etmeyin Sayın Şahin, sakal-ı şerif ziyareti hakkında eskiden beri bu milletin zihni aydınlık, başka bir aydınlatmaya ihtiyacı yok.

Çelişkili sözünüze gelince... Sakal-ı şerif ziyareti hakkında hem “**Bir değerlendirme yaptım**” diyorsunuz, hem de “**Diyanet İşleri Başkanlığı bir araştırma yapmalı. Milletimizi bu konuda aydınlatmalıdır**” diyorsunuz.

İyi ama siz değerlendirmeyi zaten yapmışsınız. Diyanet'in daha ne yapmasını istiyorsunuz? Eğer Diyanet araştırma yapacaksa, siz daha önce hangi dinî bilgiyle değerlendirme yapmıştınız? Bu bir...

İki: Esasen bu hususta araştırmaya falan lüzum da yok. Çünkü bu husustaki doğru bilgiler zaten kitaplarda mevcut. Aşağıda da okuyacağınız gibi mesele araştırmaya ihtiyaç olmayacak kadar açık ve net. Amma siz ille de Diyanet'in bu hususta bir şeyler söylemesini istiyorsanız, Türkiye Diyanet Vakfı **İslam Ansiklopedisi**'nin 36. cildindeki **Sakal-ı Şerif** maddesini okuyabilirsiniz.

O maddeyi okursanız, bir daha sakal-ı şerif ziyareti hakkında konuşmamak üzere ağzınızı ömür boyu açmazsınız.

Neyse değerli okuyucular, Sayın Şahin'e bu zahmeti vermeyelim. İslam Ansiklopedisi'nin SAKAL-I ŞERİF hakkında verdiği bilgiyi biz aktaralım. Ama biraz aşağıda...

ÇİZMEYİ AŞMAK

Şimdi Sayın Şahin'i dinleyelim:

“Sevgili Peygamberimiz vefatından asırlar sonra, kendi sakalından olduğu iddia edilen o kılırlara böyle bir saygı gösterileceğini bilseydi kesinlikle yasaklardı.”

Önce bir soru: Peygamberimiz'in sakalına saygı gösterilmesi sizi niçin bu kadar rahatsız ediyor Sayın Şahin?

Bi kere insanın bilmediği meselelere dalıp üstüne üstlük **“Kesinlikle”** diyerek ahkâm kesmeye en hafif tabiriyle **çizmeyi aşmak** denir.

Peygamberimiz'in düşüncesi sizin düşüncenizle aynı mıdır? Siz kendinizi hangi mânevî makamlarda görüyorsunuz da Peygamberimiz namına konuşabiliyor ve **“Peygamberimiz bilseydi kesinlikle yasaklardı”** diyebiliyorsunuz?

Rasûlüllah Efendimiz'in neye nasıl karar vereceğine dair size mânevî bir konuşma salâhiyeti mi verildi?

Siz **kesinlikle yasaklardı** diyorsunuz ama târihi ve ilmî gerçekler tersini söylüyor. Nitekim az aşağıda göreceksiniz.

Bir diğer nokta da şu:

Meseleyi Diyanet'e havale ediyorsunuz ama Diyanet **“Sakal-ı şerifler Peygamberimiz'e aittir, ziyaret edilmesi de câizdir”** derse ne yapacaksınız? **“Peygamberimiz kesinlikle yasaklardı”** sözünüz ne olacak?

İKİ AYRI MESELEYİ AYNI ZANNETMEK...

Sayın Şahin konuşmaya devam ediyor:

“Hazreti Ömer (Radiyallahü Anh) döneminde bazı Müslümanlar bir ağaca kutsiyet atfetmeye başlamışlar, çaput bağlamaya bağlamışlar. Sebebi de şuymuş: Sevgili Peygamberimiz gaz veye (askeri hareket) giderken o ağacın altında bir süre dinlenmiş. Kendi vefatından sonra bazı kişiler ‘Peygamber bu ağacın altında oturmuş’ diye orayı ziyaret etmeye, etrafında dönmeye başlayınca. Hazreti Ömer emir vermiş; ‘Gidin dibinden kesin, çünkü bu insanlar bir gün ona taparlar.’ O nedenle İslam dininde böyle sembollere aşırı bir ilgi göstermek, kutsiyet atfetmek yoktur.”

Sayın Şahin! Bu konuda söz söyleyebilmek için önce o ağacın kesilmesiyle sakal-ı şerif ziyaretinin aynı olmadığını bilecek kadar dinî ilme sahip olmak icap ediyor. Bu iki meselenin arasındaki farkı bilmeyenlerin, bu konuda susmaları icap eder.

Peygamberimiz'e ait şeylere aşırı ilgi ve kutsiyet gösterme meselesine gelince...

Kitaplarda okumayanlar bile küçüklükte rinde ana-babalarından dinlemişlerdir. Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hırkasının Veysel Karânî Hazretleri'ne verilmesini vasiyet etmiş. Hazreti Ömer ile Hazreti Ali Efendilerimiz de, Peygamberimiz'in vefatından sonra Veysel Karânî Hazretleri'ni bulup mübârek hırkayı ona teslim etmişlerdi. Hazreti Veysel mübârek hırkayı hürmetle aldı. Gözyaşları içinde öptü ve secdeye kapanıp uzun müddet secdede kaldı...

İşte bu, Peygamberimiz'in hırkasına basbayağı aşırı bir ilgi göstermek ve kutsiyet atfetmektir. Öyleyse Veysel Karânî Hazretleri de mi yanlış yapmış oluyor?

HEM ACÛL HEM CÜRETKÂR...

Sayın Şahin! Hüküm vermekte hem aceleci hem cüretkârsınız. Aceleyle kalkan yanlışlıkla oturur bilmez misiniz?

“İslam dininde böyle sembollere aşırı bir ilgi göstermek, kutsiyet atfetmek yoktur” diyerek Diyanet’i unutup alelacele kendiniz hüküm vermeye kalkışıyorsunuz. **Mukaddes** ve **kutsiyet** kelimesinin mânâlarının aynı olduğunu bilmiyor ve “**Mukaddes Emanetler Dairesi**”ni hergün binlerce müslümanın ziyaret ettiğini de unutuyorsunuz.

Mukaddes olduğu için “**Mukaddes emanetler**” denilen o **mukaddes** yani **kutsî** emanetleri hürmetle ziyaret eden sayısız müslümanın toptan yanlış bir inanç ve icraat içinde olduğunu söylemeye asla hakkınız olmadığını unutmamanız icap etmez mi?

ÇAĞRI MI HÜKÜM VERMEK Mİ, HANGİSİ?

Sayın Şahin, şu cümlelerinizdeki çelişkinin/tenakuzun farkında mısınız:

“Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez hocamıza da çağrıda bulunuyorum. ‘Bu Sakal-ı Şerif konusu nedir?’ Yani biz topraktan geldik toprağa gidiyoruz önemli olan İslam Peygamberinin getirmiş olduğu ilahi mesajdır, İslam’dır. Bunun dışında efendim şu parçası, bu parçası, sakalı bunun İslam ile pek bağdaşır yanı olmadığını ifade etmek istiyorum.”

Çelişki şurada: Hem “Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez hocamıza çağrıda bulunuyorum. Bu Sakal-ı Şerif konusu nedir?” diyor hem de “bunun İslam ile pek bağdaşır yanı olmadığını ifade etmek istiyorum” diyorsunuz.

Hem soruyor hem de cevabını beklemeden hükmü basıyorsunuz. O zaman Diyanet İşleri Başkanı’nın bir şey söylemesine lüzum kalıyor mu?

Yoksa bizim anlamadığımız başka bir şey mi var? “Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez hocamıza çağrıda bulunuyorum” derken, yoksa “Sayın Başkan! Ben bunun İslam ile pek bağdaşır yanı olmadığını ifade etmek istiyorum, sen de benim istediğim şekilde konuş” demek mi istiyorsunuz? Yani, bu sözün altında Sayın Başkan’a bir talimat mı var?

Neyse... Sayın Şahin önce kendisi hüküm veriyorsa da sonunda madem meseleyi Diyanet’e havale ediyor, öyleyse kendisine **Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi**’nin 36. cilt 2. ve 3. sayfasındaki bilgilerle cevap verelim. Görelim bakalım bizzat Peygamberimiz’in ve sahâbelerinin sakal-ı şerif ile alâkalı tavırları nasılmış.

(Not: Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez, aynı zamanda Diyanet Vakfı’nın Mütevelli Heyeti Başkanı’dır. Yani aşağıdaki cevaplar, tam Sayın Şahin’in istediği yerden.)

İŞTE TÜRKİYE DİYANET VAKFI ANSİKLOPEDİSİ’NİN SÖYLEDİKLERİ

a- “Resûl-i Ekrem’in saç ve sakalından günümüze ulaşan teller, İstanbul Topkapı Sarayı Müzesi mukaddes Emanetler Dairesi ile dünyanın çeşitli yerlerindeki câmi ve evlerde “**Lihye-i saâdet, lihye-i şerif, sakal-ı şerif**” adı altında muhafaza edilmektedir. Her ne kadar bunlara genelde sakal (**lihye**) deniliyorsa da büyük bölümü saç telidir. Hazreti Peygamber’in tıraşı sırasında kesilen saç ve sakal tellerini bazı sahabiler alarak saklamıştır.”

b- “Hudeybiye Antlaşması’nda müşriklerin temsilcileri arasında yer alan Urve b. Mes’ud “... sahabilerin, Resûl-i Ekrem’in saçından düşen bir tek teli dahi muhafaza ettiklerini söylemiştir.” (Müsned, IV, 324)

c- “Rasûlüllah tıraş olurken insanlar onun etrafını sarar, berberin kestiği saç tellerini daha yere düşmeden almaya çalışırlardı.” (Müslim, Fezâil, 75)

d- “Veda Haccı sırasında Resûl-i Ekrem’i, Ma’mur b. Nadle el-Adevî tıraş etmiş ve kestiği saçların bir kısmını sahâbîlere, bir kısmını da kendi ailesine dağıtması için Ebû Talha el-Ensârî’ye vermiştir.” (İbn Hacer, II, 269, Müsned, III, 256, Müslim, Hac 323,326)

“Ebû Talha’nın şahsına ayırdığı saçlar daha sonra Üvey oğlu Enes b. Mâlik’e, ondan da çocuklarına ve torunlarına intikal etmiştir.”

İşte Sakal-ı şeriflere kutsiyet atfetmenin doğru olduğuna dair ashab ve tâbiünün tavrı:

e- “Ashabtan, tâbiünden ve mezheb imamlarından sakal-ı şerife sahip olanların, ondan bereket umdukları bilinmektedir. Enes b. Mâlik, vefatı sırasında talebesi Sabit el-Bünânî’den, öldüğünde bu saç tellerinden birinin dilinin altına konmasını istemiştir.” (İbn Sa’d, VII, İbn Hacer, I, 127)

f- “Savaşlarda da bu saç tellerinin zafer kazanmada etkili olduğuna inananlar vardı. Halid b. Velid (Radıyallahu Anh) Yermük Savaşı sırasında düşürdüğü serpuşunun (kalensüve takke) ısrarla bulunmasını istemiş, bulunduğu çok sevinerek Resûl-Ekrem’le birlikte yaptığı bir umrede insanların onun saçından bir tele sahip olmak için birbirleriyle yarışıklarını, kendisinin de o sırada alabildiği birkaç teli serpuşunun (sarığının) içinde taşıdığını söylemiştir.” (Ebû Ya’lâ, XIII, 106, Taberâni, IV, 104-105, Hâkim, III, 338)

Sakal-ı şeriflere değer verenler sadece Türkiye müslümanları da değildir:

“Muhtemelen bu rivâyetten hareketle, Hindistan’da Bâbürlü ordusunun sefer sırasında en önünde giden ve hükümdarın sancağını taşıyan filin arkasından ikinci bir filin üzerinde küçük bir sandık içinde sakal-ı şerif taşınırdı.” (ERE, X, 662)

Peygamberlerden sonra en üstün insanlar olan ashab-ı kiramin sakal-ı şerife verdiği değere başka bir misal:

g- “Bey’atürırdvan’a katılanlardan Ebû Zem’a el-Belevî’nin, Hâlid b. Velid gibi serpuşunda üç tel sakal-ı şerif bulunduğu, vefatında bunlardan ikisinin gözleri, üçüncüsünün de dili üzerine konulduğu söylenmektedir.” (Ahmet Teymur Paşa, s. 84, 85)

h- “Aynı şekilde Muaviye b. Ebû Süfyan, Ömer b. Abdülüaziz ve Ahmed b. Hanbel’in de vefatlarında, sahip oldukları sakal-ı şeriflerle beraber gömüldükleri bilinmektedir.” (İbn Sa’d, V, 406, İbnül Cevzi, II, 357)

Ashab-ı kiramdan sonraki müslümanların sakal-ı şerife verdiği değer de aynıdır:

“Enes b. Mâlik’in azatlısının oğlu olan tâbiîn âlimi İbn Sîrîn, kendisinde Hazreti Peygamber’e ait birkaç saç teli bulunduğunu söylediğinde, Rasûlüllah’ın sağlığında Müslüman olan, fakat onu göremeyen Kûfeli fakîh Âbide es-Selmânî, **“Onun bir tek saçına sahip olmayı, yeryüzünün bütün altın ve gümüşlerine tercih edeceğini”** belirtmiştir.” (Buhârî, Vudû, 33)

Memlüklüler de sakal-ı şeriflere aynı hürmet ve değeri gösteriyorlardı:

i- “Evliya Çelebi, Memlük Hükümdarı Kansu Gavri’nin, Osmanlıların karşısında yenilmeleri halinde gemilere yüklenerek kaçırılmasını istediği mukaddes emanetler arasında bir tutam lihye-i saadetin yer aldığını söyler.” (Dia, XXXI, 109)

Bütün İslam dünyasının tavrı aynı:

j- “Ahmet Teymur Paşa da yaşadığı dönemde varlığı bilinen sakal-ı şeriflerin, İslam dünyasının hangi şehirlerinde ve bu şehirlerin nerelerinde bulunduğunu bir liste halinde kaydetmiştir.” (el-Âsârün-nebeviyye. S. 83 vd.)

Tabii ki Osmanlılar da sakal-ı şeriflere gereken hürmet ve değeri gösteriyorlardı:

“Ahmet Teymur Paşa, Sultan Mehmet Reşat döneminde Topkapı Sarayı’ndaki mukaddes emanetler arasında kırk üç adet sakal-ı şerif olduğunu ve padişahın bunların yirmi dördünü bazı Osmanlı beldelerine gönderdiğini, birini de İstanbul’a yaptığı ziyaret sırasında Sultan Cihan Begüm’e hediye ettiğini bildirmektedir.” (a.g.e., s. 91, 95)

k- “Topkapı Sarayı Müzesi Mukaddes Emanetler Dairesi’nde değerli sandıklar ve bohçalar içerisinde altın, gümüş, kristal ve porselen mahfazalarda korunan sakal-ı şeriflerden bazıları sergilenmektedir.”

(Envarter nr. 21/35, 48, 389, 402, 457, 462)

l- “Abdülaziz Bey, İstanbul’da büyük konaklarda muhafaza edilen çok sayıda sakal-ı şerif olduğunu, bu konaklarda en üst katta yer alan küçük bir odanın mescid gibi düzenlenerek bu odaya **“lihye-i saadet odası”** denildiğini yazar ve sakal-ı şeriflerin nasıl ziyarete açıldığını anlatır.” (Osmanlı Âdet, Merasim ve Tabirleri, s. 248-250)

Sayın Şahin! Diyanet’ten bilgi istiyordunuz ya. İşte Diyanet’in verdiği başka bir bilgi:

m- “Diyanet İşleri Başkanlığı’ndan verilen bilgiye göre 422 tanesi İstanbul’da olmak üzere Türkiye’de 1818 adet sakal-ı şerif bulunmaktadır. Ramazan ayının on beşinden sonraki gecelerde ve diğer mübârek gecelerde sakal-ı şerif bohçaları ziyaretçilerin hep birlikte okuduğu tekbir ve salât-ı ümmiye eşliğinde açılır. Mahfazalar cemaatin yoğunluk derecesine göre ya önünden geçerken salevât getirilerek ya da öpülerek tâzim edilir. Sakal-ı şeriflerin ramazan gecelerinde camiler arasında dolaştırılması da âdettir. “

Bu 1818 adeti sadece Diyanet’in kaydında olanlardır. Bir de diğerlerini düşünelim...

n- “... Hazreti Peygamber’in hırkası, sakalı vb. şeyler asıl kurtuluş yolunu hatırlatıcı birer uyarıcı olup bunlar sayesinde mü’minin gönlünde tazelenen duygular onun davranışlarını olumlu yöne çevirdiği takdirde makbul olur. Aslında Kâbe’nin de icra ettiği fonksiyon buna benzemektedir. Bu tür varlıklara izafe edilen **kudsiyet**, kuddûs olan Allah’a yönlendirmesi mânasına alınmalıdır.”

Değerli okuyucular! Ecdadımız, “**el-ârifü yekfihî’l işâre/ârif olana bir işaret yeter**” buyurmuşlar. Ama biz işaret etmekle kalmayıp daha fazlasını yaptık. TDV İslam Ansiklopedisi’nden 14 madde halinde “**a**”dan “**n**”ye kadar işte birçok bilgi aktardık. Bu bilgiler, ilme ve doğru bilgiye itibar edenler için, sakal-ı şerif ziyaretleriyle ilgili şüphe ve tereddütleri gidermeye fazlasıyla yeter. ...

Yukarıdaki “**n**” maddesi, bilmediği halde “**İslam dininde böyle sembollere aşırı bir ilgi göstermek, kutsiyet atfetmek yoktur**” diyen Sayın Şahin’e ayrıca bir cevap teşkil etmektedir.

DÜNYA BİRİNCİSİ KİTAP NE DİYOR?

M. Asım Köksal’ın dünya birinciliği almış olan **Hazreti Muhammed** (*Aleyhisselam*) ve **İslamiyet** isimli eserinin 11. cilt 131, 132 ve 133. sahifele rinde şunlar anlatılıyor:

a- “Peygamberimiz hicretin altıncı yılında Hudeybiye umresinde başının saçını kazıttı. Hıraş, Rasûlullah’ın saçlarını bir ağacın üzerine koydu. Ashab-ı kiram o saçları alıp bölüştü. Bunu anlatan Ümmü Umâre (*Radıyallahu Anha*) da halkın aralarına sokulup onlardan bir demet de kendisi almış, vefatına kadar yanında bulundurmıştır. Hastalar şifa için o saçları batırdıkları su ile yıkanmışlardır.” (*Vâkıdî, Megazi. c. 2, s. 615*)

b- “Ashabdan Ma’mer b. Abdullah, Veda Haccında Mina’da Rasûlullah’ı tıraş ettiğini anlatıyor. Müslümanlar Peygamberimiz’in kesilen saçlarını almak için hazırlanmışlardı. Peygamberimiz Ebû Talha’yı çağırıp kesilen saçlarını ona verdi ve “**Bunları halka bölüştür**” buyurdu.”

c- “Sahabiler Peygamberimiz’in saçını yere düşürmemek için çevresini sarmışlar ve saçının bir tek telini bile yere düşürmemişlerdir.” (*İbn-i Saâ, Tabakât, c. 2, s. 181; Ahmed b. Hanbel’den naklen Ebülfidâ, sire c. 4, s.378*)

d- “Peygamberimiz’in alınının saçı tıraş edildiği zaman, Halid b. Velid “**Ya Resûlallah! Alnının**

saçını bana ver. Anam babam sana feda olsun, hiç kimseyi bu hususta bana tercih etme” diye yalvardı. Saçlar kesilip kendisine verildi. O da aldı, gözlerine sürdü ve kalensüvesinin/külâhının ön kısmına yerleştirdi.

Halid b. Velid’in, bu mübârek saç sayesinde yenmediği düşman topluluğu yoktur. Nitekim kendisi, “**Ben onunla hangi tarafa yöneldimse orası fetholundu**” demiştir.”

e- “Peygamberimiz’in kesilen saçından zevceleri de almışlardır.”

NETİCE

Sakal-ı şeriflere hürmet edilip edilmeyeceğini ashab-ı kiram elbette bizden daha iyi bilir. Onların bu husustaki hallerini yukarıda belgeledik. Artık yanlışta ısrara lüzum kalmadı.

Sayın Şahin! Sizin sakal-ı şerif ziyareti hakkında söylediklerinizin aynısını Yaşar Nuri Öztürk söylüyordu. Biz sizden sakal-ı şeriflere hürmet umar ve beklerken, tersine Yaşar Nurilerin ağzıyla konuşmanız Müslümanları üzmüş, kırmış ve küstürmüştür. Çünkü meşhur sözdür, “**İnsan umduğu yere küser.**”

Eğer İslam adına yapılan ve doğru zannedilen bazı yanlışları görüyor da bunları düzeltmeyi kendinize vazife addediyorsanız, sakal-ı şerif ziyareti gelene kadar daha başka şeyler var, onları tenkit edin. Meselâ alevî vatandaşların yaptıkları semah ...

Sakal-ı şerif ziyaretlerine itiraz konuşmanızda, Peygamberimiz’in iki şey bıraktığını, onların da Kur’an ve sünnet olduğunu söylüyorsunuz. Kur’an ve sünnette semah diye bir şey yok. Sakal-ı şerif ziyareti hakkında kullandığınız tavırla, semahın da Kur’an ve sünnette yerinin olmadığını söyleyebilir misiniz?

Söyle(ye)meyeceğiniz kesin. Ama hayır diyorsanız, buyurun semahı tenkit edip beni yanılın. Konuş(a)mayacaksınız, ki konuşmazsınız, şu sorunun sorulacağını biliniz:

“Gücünüz sadece ehl-i sünnete mi yetiyor?”

Ve meselâ, tasavvufta çalgı, saz-caz diye bir şey yok. Ama “**tasavvuf mûsikisi**” diye bir şey tutturulmuş gidiyor. Yani tasavvuf yok mûsikîsi var. Ama bu da Kur’an ve sünnette yok.

Şimdiye kadar, “**Şu tasavvuf mûsikisi dediğinizin, mûsikisini bırakın da bir de kendisini görelim. Kendisi olmayanın mûsikisi mi olur! Şimdiye kadar kim sazla-cazla, damburdumburla Allah’a ulaşmış! Bunun Kur’an ve sünnette yeri yoktur**” demek ve bu tavrı tenkit etmek hiç aklınıza geldi mi? Gelmediyse bundan sonra semah, semâ ve tasavvuf mûsikisini de tenkit etmeyi düşünüyor musunuz?

Peygamberimiz’in “**Ben size iki şey bıraktım: Kur’an ve sünnet**” sözünü biliyorsunuz ama sadece bunu bilmekle dinî meselelerde hüküm verilemeyeceğini biliyorsanız; biliniz.

Kandil gecelerinden önceki gündüzlerde kandil simitleri satıldığını bilirsiniz. Peki Kur’an ve sünnette kandil simidi yapmak var mı?

Şimdi kandil simidinin de İslam dışı olduğunu mu söyleyeceksiniz?

Sayın Şahin! Kandil simidi, hiç olmazsa kandil-leri hatırlatan güzel bir uygulamadır. Aynen bunun gibi, sakal-ı şerif ziyaretleri de, Peygamberimiz’in mübârek hırkaları ve diğer mukaddes/kutsî emanetler de Peygamberimiz’i ve diğer peygamberleri hatırlatan **kutsî** şeylerdir. Onları ziyaret de peygamber aşkının bir tezahürüdür.

Değerli okuyucular! Bizde sakal-ı şerif ziyaretlerinin aleyhinde konuşulurken bakın dışarıda neler oluyor. Bu ibretlik haberi Sayın Mehmet Ali Şahin’e ithaf ediyorum. O haber şöyle:

Kiev’de Sakal-ı Şerif izdihamı

Ukrayna’ya Ramazan Bayramı’na özel getirilen Sakal-ı Şerif büyük ilgi gördü

“Ukrayna Müslümanları Dini İdaresi (DUMU) tarafından Ukrayna’ya Ramazan Bayramı’na özel getirilen Sakal-ı şerif büyük ilgi gördü.

Bayram namazı akabinde gösterilen Sakal-ı şerif, dünyanın değişik ülkelerinden inananları başkent Kiev’deki Ar-Rahma Camii’nde buluşturdu.

Cami imamları, toplanan cemaate Sakal-ı şerifin günümüze kadar ulaşması ve Hazreti Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in sünneti hakkında bilgi verdi.

Ukrayna Müftüsü Şeyh Ahmed Tamim yaptığı konuşmada, “**Sakal-ı şerifi, Ukrayna’ya getirme imkânımız oldu. İstedik ki Peygamberimiz Hazreti Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in be reketi Müslümanların bulunduğu bu beldeye de yansısın.**” dedi.

Müslümanlar cami içinde Sakal-ı şerifi görebilmek için uzun kuyruklar oluşturdu. Saatlerce süren gösterimde cemaatin yığılması nedeniyle izdiham yaşandı. Ahmed Tamim, cemaati sık sık sıraya girme hususunda uyardı ve en son kişi görene kadar gitmeyeceğini söyledi.

Salevâtlar eşliğinde gerçekleşen Sakal-ı şerif ziyaretinde isteyenlerin cep telefonu ile fotoğrafının çekmesine ve özel bir muhafaza içerisindeki Sakal-ı şerife dokunulmasına izin verildi. Sakal-ı şerif ziyareti, camide bulunan büyük küçük herkes görene kadar devam etti.

Sakal-ı şerif ile birlikte, nesillerden nesillere aktarılışını ve **isnadını gösteren belge** de berabere hazır bulunduruldu.

Daha önce de dini günlerde ülkeye getirilen Sakal-ı şerif, Ukrayna’nın birçok bölgesinin yanı sıra Kırım Özek Cumhuriyeti’nin değişik şehirlerinde de halkın ziyaretine sunulmuştu.”

Not: Altı çizili kelimelere dikkat. Sakal-ı şeriflerin isnatları, envanterleri yani nüfus cüzdanı vardır. Dolayısıyla, hiçbir kimse her hangi bir kıl parçasını sakal-ı şerif diye yutturamaz.

Sayın Mehmet Ali Şahin bu bilgiye yabancı olduğu için öyle konuşmuş olmalı...

Makalemizi geçmişe ait bir hatırlatmayla bitirmek istiyorum.

Birkaç sene önce Sayın Başbakan, o günkü sağlık bakanı Recep Akdağ’ın da bulunduğu bir toplantıda, ele alınan bir konu hakkında, “**Bu konuda sağlık bakanımla aynı görüşte değilim**” demişti.

Sakal-ı şerif hakkında da Sayın Mehmet Ali Şahin’le aynı kanaatta olmadığını biliyoruz. Biliyoruz ama kamuoyunun rahatlaması bakımından, “**Sakal-ı şerif hakkında genel başkan yardımcım ile aynı kanaatta değilim**” demesini de bekliyor ve arzu ediyoruz...

ŞİİRLERDEN SEÇMELER

DİLNÂME

M.Halistin KUKUL

(**Medeniyet**)i atıp, getirince **“uygar”**ı
“Saygın” olmak isteyen, kaybetti (**i’tibâr**)ı.
“Mecbûrî” **“zorunlu”**ymuş (**mesele**) ise **“sorun”**,
 Tercümanla konuşur oldu, dedeyle torun.

“Olanak”la saldırıp, yok ettiler (**imkân**)ı,
(Hâtırayı) kaldırıp, sonra yazdılar **“anı”**.
(Fedakârlık) ölünce, **“özveriler”** beslendi.
(Eser)leri yıkanlar, **“yapıt”**larda üslendi.

(Seviyeli) kimseler, hep **“düzeysiz”** sayıldı,
(Kanaat) öldürüldü, sonra **“kanı”** yayıldı.
“Özgürlük” heveslisi, (**hürriyeti**) katletti.
“İnsancıl”lar çoğaldı, (**insanlık**) elden gitti.

“Ulusal tin” sarınca, (**millî rûh**)u derinden,
 Kaybetti, lisânımız, o asil cevherinden.
 Daha ne ifâdeler, yok oldu birer birer,
 Dili istilâ etti, iğreti kelimeler.

Lisan bir binâ ise, yapı taşı kelime,
 Her bir taş eksildikçe, dökülür lime lime.
 Dîni, tarihi seven, basiretli her kişi,
 Önem verir lisana, hafife almaz işi.

Mâziyi günümüze bağlayan köprüdür dil,
 Dili bozmak isteyen, neye düşman iyi bil!

Asıl maksat dîne ve tarihe saldırmaktır,
 Yazılmış eserleri, raflara kaldırmaktır.

Böylece yavaş yavaş, lisanımız bozulur.
 Nesih cahil yetişir, ilim irfan kaybolur.

YOK MUDUR HOCA?

Cengiz NUMANOĞLU

Bütün suçu, **“irticâ”**ya bindirdik,
 Akşamları, birer ufak indirdik,
 Sayende vakti de, üçe indirdik;
 Biraz daha tenzil, yok mudur hoca?

Seninle başladı, dinde varyasyon,
 Herkese Cennette, bir rezervasyon.
 İyi, güzel, hoş da, reenkarnasyon;
 Ölüme de çâre yok mudur hoca?

Dağıtırken, bol keseden hidâyet (!),
 Sulandı sünnetler, sulandı âyet.
 Kolaylaştı.. İbâdetler nihâyet;
 Topuna bir fetvâ, yok mudur hoca?

Ekranlar sundukça, güzel çehreni;
 Elbette kıskanır, âlimler seni.
 Haddimi aştıysam, bağışla beni;
 Bir nazar boncuğun, yok mudur hoca?

Kendinde, bir dehâ vehmediyorsun,
 Göz kusurun mu var, hep **“ben”** diyorsun?
 Çiğ geldin.. Çiğ kaldın.. Çiğ gidiyorsun;
 Pişmeye niyetin, yok mudur hoca?

Artistik tavrını, tuttu milyonlar,
 Verdiğin hapları, yuttu milyonlar,
 Sana, helâl olsun, bu trilyonlar;
 Bir hekim ahbabın, yok mudur hoca?

Bitmez bu satırlar, uzar da uzar;
 Bilirsin ya paspas, vurdukça tozar.
 Her tarafın ilim olsa ne yazar?
 Birazcık irfânın, yok mudur hoca?

HAZRET-İ EBÛ BEKR-İ SİDDİK (4)

(Radıyallahu Anh)

TÜRKİYE GAZETESİ YAYINLARI
İSLAM ALİMLERİ ANSİKLOPEDİSİ GİBİ BAZI
MUTEBER ESERLERDEN ALINTIDIR.

EBÛ BEKR (Radıyallahu Anh)İN
BAZI FAZİLETLERİ

Hazreti Ebû Bekir'in faziletleri, üstün-
lükleri çoktur. Bunların her biri,
Kur'ân-ı kerîm'in, hadîs-i şerîflerin
ve Eshâb-ı kirâm ile diğer din âlimlerinin haber
vermesiyle anlaşılmıştır. Bu ümmet içinde, Pey-
gamberimizden (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sonra olma
se'âdetinin sahibi, Ebû Bekir Sıddîk'dır. Çünkü dîni
kuvvetlendirmek ve Peygamberlerin efendisine
yardım etmek için, malını dağıtmakta, cihad etme-
kte, yani düşmanlarla şiddetli mücadele etmek ve
şânını, şerefini kaybetmekte, öncelerin öncesi odur.

Ebû Bekir Sıddîk'ın (Radıyallahu Anh) diğer
müslümanların en üstünü olmasının sebebi, imâ-
na gelmekte, malının çoğunu ve canını fedâ et-
mekte ve her türlü hizmette, başkalarının önünde
bulunmasıdır. Hadid sûresinin onuncu Âyetinde:
“Mekke-i Mükerreme'nin fethinden önce malını
veren ve cihâd eden kimseye, fetihden sonra malını
dağıtan ve cihâd edenden daha büyük derece vardır.

Allahü teâlâ hepsine Cenneti va'd etti” âyet-i
kerîmesi, onun için indirilmiştir ve yine Te-
vbe sûresinin yüzüçüncü âyetinde, “Önce imâ-
na gelenlerden, her fazilette öne geçenlerden,
hem Mekke'den gelen Muhacirlerden, hem de
Medine'de bunları karşılayıp, yardım eden Ensâr-
dan, önde olanlardan ve iyilikte bunların izinde
gidenlerden Allahü teâlâ razıdır. Hepsini sever. On-
lar da, Allahü teâlâdan razıdır. Allahü teâlâ, onlara
Cenneti hazırladı. Cennette sonsuz kalacaklardır”
buyuruldu.

Feth sûresi onsekizinci âyetinde, “Ağaç altında,
sana söz veren mü'minlerden, Allahü teâlâ elbette

râzıdır” müjdesine, Ebû Bekir (Radıyallahu Anh) de da-
hildir. Nitekim Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de
“Ağaç altında benimle sözleşenlerden hiçbiri Ce-
henneme girmez!” buyurdu. Bu sözleşmeye “Bi'at-
ür-Rıdvân” denir. Çünkü, Allahü teâlâ, bunlardan
razıdır. Bunlar, bindörtü yüz kişi idi.

Bedir Gazasında, Ramazan-ı şerîfin onyedinci
Cuma günü, Temmuz ayının öğle sığağında, iki
taraf hücum etmişti. Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)
Ebû Bekir, Ömer, Ebû Zer, Sa'd ve Sa'id ile (Radıyallahu
Anhüm) kumanda yerinde oturmuştu, İslâm askeri
sıkıntı çekiyordu. Sa'd ve Sa'id'i (Radıyallahu Anh)
yardımcı gönderdi. Sonra Ebû Zer'i (Radıyallahu Anh)
gönderdi. Sonra, Ömer'i (Radıyallahu Anh) gönderdi.
Bir saat geçti.

Ebû Bekir, (Radıyallahu Anh) sıkıntının azalmadığını
görerek, kılıcını çekip, atını sürerken, Resûl-i Ekrem
(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) elinden tutup, “Yanımdan
ayırılma ya Ebû Bekir! Bedenime ve kalbime gelen
her sıkıntı, senin mübârek yüzünü görmeye hafifli-
yor. Seninle kalbim kuvvetleniyor.” buyurdu.

Hicretten evvel altı köle âzâd etmiştir. Yedinci
olarak Bilâl-i Habeşî'yi (Radıyallahu Anh) âzâd ed-
ince, hakkında Leyl sûresi onyedinci: “Takva sa-
hibi olan Cehennem ateşinden uzaklaştırılacaktır”
âyet-i kerîmesi indirildi. İbni Ömer (Radıyallahu
Anh) Rasûlüllah'dan (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bildir-
di. Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem), Hazreti Ebû
Bekir'e: “Sen benim havuz başında ve mağarada
arkadaşımsın” buyurdu.

Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kâfirlerden
mağarada saklanınca, gizli ve aleni herşeyine vâkîf
olan sadece Ebû Bekir idi. O ise, sâdık, sıddîk,
muhtlis mü'minlerdendi. Halini bildiği için, bu

orkulu yerde onunla arkadaşlığı tercih etti. Bu hicret Allahü teâlânın izni ile idi. Demek ki, Allahü teâlâ, Habîbine, başka akraba ve yakınlarını değil, özellikle Hazreti Ebû Bekir Sıddîk'ı arkadaş etti. Bu özellik Ebû Bekir'in (Radiyallahu Anh) şerefini ve diğerlerinden üstün olduğunu göstermektedir.

Hazerde ve seferde Rasûlullah'dan hiç ayrılmadı, hep yanında bulundu. Bu da Rasûlüllaha olan sevgisinin doğruluğunu, O'nun arkadaşı olduğunun açık delilidir. Rasûlüllahı o kadar severdi ki, malını, canını, her şeyini O'nun için fedâ etmiş ve her an fedâyâ hazır halde idi.

Tevbe sûresinin kırkinci: "Mekke kâfirleri onu Mekke'den çıkardıklarında ikinin ikincisi, (ya'nî Hazreti Ebû Bekir) ile mağaradaydılar" âyeti ile, Allahü teâlâ onu, Rasûlüllahın ikincisi kıldı. Bunda Hazreti Ebû Bekir için son derece üstünlük vardır. Bazı âlimler, Hazreti Ebû Bekir, çoğu zaman Rasûlüllahın yanında idi, dediler.

Rasûlüllah insanları imâna davet etti. Ebû Bekr-i Sıddîk imân edenlerin birincisi oldu. Böylece imânda O'nun ikincisi oldu. Sonra Hazreti Ebû Bekir insanları Allah'a ve Resûlüne imâna çağırdı. Birçokları bu çağrıyı kabul etti. Böylece davette de ikincisi oldu. Her savaşta Rasûlüllahın yanında idi.

Bedir'de de O'nun ikincisidir. Rasûlüllah hastalanınca, O'nun yerine insanlara imam olup, öne geçti. Bu hususta da ikinci oldu. Rasûlüllah'dan sonra O'nun türbesine defin olunmada da ikincisi oldu. Bunlar hep O'na en yakın olma delilleridir. Allahü teâlâ, Resûlünün arkadaşı olarak, Hazreti Ebû Bekir'i Kur'ân-ı kerim'de bilhassa bildiriyor ve: "O vakit Peygamber, arkadaşına, mahzun olma!" diyordu" buyuruyor. Üçüncüleri Allahü teâlâ idi. Allahü teâlânın kendisiyle olduğu bir kimse ise, şüphesiz, şeref ve fazilet yününden diğerlerinden üstündür.

Hazreti Ebû Bekir'in ismi geçince, Hazreti Ömer şöyle dedi: "Ömrümdeki bütün amellerimin Hazreti Ebû Bekir'in, bir gün ve gecelik âmeli gibi olmasını isterdim. O'nun o mes'ûd gecesi ki, Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ile birlikte mağarada geçirmişlerdi.

İbni Münzir, Hazreti Ali'den (Radiyallahu Anh) bildirir: "Bu ümmetin Resûlullahdan sonra en üstünü Ebû Bekir, sonra Ömer, sonra Osman'dır (Radiyallahu Anh)" sonra da kendisinin olduğunda ittifak vardır. Hazreti Ebû Bekir'den başka hiç kimse Cebrâil aleyhisselâmdan vahiy işitememiştir.

Rasûlüllah efendimiz, Mi'rac gecesi Cebrâil aleyhisselâma: "Ümmetimin hepsine sual, hesap var mıdır?" diye sordu. "Ebû Bekir'den başka herkese vardır. Ona, "Buyur! Hesapsız Cennete gir" denilecektir. O da "Yâ Rabbî! Dünyâda beni sevenleri bana bağışla, onlarla birlikte Cennete girelim" diyecektir."

Hazreti Ebû Bekir ile Ebûdderdâ (Radiyallahu Anh) beraber bir yolda giderken, dar bir yere geldiler. Hazreti Ebûdderdâ önde, Hazreti Ebû Bekir arkada yürürlerdi. O sırada, karşıdan Resûl-i Ekrem parlak ay gibi göründü. Hazreti Ebûdderdâ'ya hitaben: "Neden Ebû Bekir'in önünde yürüyorsun! Onun daha üstün olduğunu bilmiyor musun? Böyle gitmek edebe aykırı değil midir?" buyurdu. Ebûdderdâ (Radiyallahu Anh) hatasını anlayıp tevbe etti.

Rasulullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Hazreti Ebû Bekir'in mescide açılan kapısı hariç, diğer bütün kapıları kapattırdı ve "Onun kapısında nûr görüyorum." buyurdu bu yüzden âlimler, bu kendisinden sonra onun halifeliğine işaretler, dediler.

Resûl-i Ekrem bir gün: "Bu gün içinizde oruçlu olan var mıdır?" buyurunca; Hazreti Ebû Bekir, ben oruçluyum, dedi. "İçinizde kim, bugün cenazede bulundu?" buyurdu. Hazreti Ebû Bekir, ben bulundum, dedi. Yine: "İçinizden kim, bugün bir fakire yemek verdi?" buyurdu.

Hazreti Ebû Bekir, ben verdim cevabını verdi. Sonra: "İçinizden kim, bugün hasta yokladı?" buyurdu. Hazreti Ebû Bekir, ben yokladım dedi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "Bu kadar hasletlerin bulunduğu kimse, muhakkak Cennete girer" buyurdu. Cennete girmekten maksat, kötü işlere yapılan cezayı görmeden, hesapsız Cennete girmektir, denilmiştir.

Rasûlüllah efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bir hadis-i şerifte buyurdu ki: “Bize her nimet verene, iyilik edene mükâfatını verdik. Fakat Ebû Bekir’in iyiliğinin, ikramının karşılığını veremedik. O’na, Hak teâlâ hazretleri, kıyâmette ikramda bulunacak, mükâfatını verecektir. Bana Ebû Bekir’in malının verdiği fayda gibi hiç kimsenin malının faydası olmadı. Dost edinseydim, Ebû Bekir’i edinirdim. Fakat ben Hak teâlânın dostuyum.”

Hazreti Ömer: “Hazreti Ebû Bekir, bizim Seyyidimiz, büyüğümüz, hayırlımızdır. Resûl-i Ekrem’e hepimizden çok sevgilidir” buyurmuştur.

EBÛ BEKR (*Radyallahu Anh*)İN CÖMERTLİĞİ

Hazreti Ebû Bekir, müslüman olunca Allahü teâlânın rızası, Habîbullahın aşkı için seksenbin altın fakirlere sadaka verdi. Kırkbin altını gizli, kırkbini de aşikâre vermişti. Bundan sonra giyecek elbisesi bile kalmamıştı. Sonra eski bir mutaf (keçi kılından dokunmuş elbise) eline geçti. Arkasına giydi. Namaz vakitleri haricinde göğsüne kadar tandıra girer, mutafı arkasına alırdı. Namazları evinde kılardı. Böylece üç gün geçti. Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) dördüncü gün sabah namazından sonra Eshâb-ı kirâma dönerek, “Ebû Bekir Sıddîk üç gündür mescide gelmiyor. Acaba hasta mıdır, gidip hatırını soralım” buyurdular.

O sırada Cebrâil aleyhisselâm siyah mutaf giymiş vaziyette geldi. Resûl-i ekrem Cebrâil aleyhisselâmı görünce rengi değişti. Ey kardeşim Cebrâil bu ne haldir? diye sordular. Yâ Rasûlüllah gökteki bütün melekler böyle giydiler, dedi.

Neden bu şekilde giydiler diye sorunca, Yâ Resûlallah! Hazreti Ebû Bekir Hak teâlânın rızası ve senin dinin uğruna, kırkbini gizli, kırkbini de aşikâre olarak seksenbin altın sadaka verdi. Hiç giyeceği kalmadığı için üç gündür mescide gelemedi.

Hak teâlâ sana selam edip, Hazreti Ebû Bekir’e bir elbise gönderilmesini emir buyurduğunu haber verdi. Resûl-i Ekrem (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) eshabına, “Kimde bir fazla elbise varsa versin! Hak teâlâ ona çok sevab verip, Firdevs Cennetinde bana komşu yapacaktır.” buyurdu.

Eshâb-ı kirâmın hiçbirinin fazla elbisesi yoktu. Sonunda bir Sahâbî başka birisinden bir elbise bulup, Hazreti Ebû Bekir’e gönderdi.

Hazreti Ebû Bekir o elbiseyi giyip, Resûl-i Ekrem’in huzuru ile şereflemek için yola çıktı. Henüz huzura varmadan Cebrâil aleyhisselâm gelip, Yâ Resûlallah! Hak teâlâ sana selam edip, Ebû Bekir’i karşılamanızı emir buyurdu, dedi, Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) Hazreti Ebû Bekir’e karşı çıkıp musâfaha etti. Bütün Eshâb-ı kirâm da musâfaha edip, hepsi candan Hazreti Ebû Bekir’e duâ ettiler.

Hazreti Ömer anlatır “Tebük gazasında, Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) herkesin sadaka getirmesini emir buyurmuştu. O sırada benim de malım çok idi. Her zaman Hazreti Ebû Bekir hepimizden fazla sadaka verirdi. Bu sefer de ben en fazla vereyim düşüncesiyle malımın yarısını götürürdüm. Resûlullah, “Ey Ömer evine ne kadar mal bıraktın!” buyurdu. Bunun kadar da evimde var dedim. O esnada, Ebû Bekir (*Radyallahu Anh*) geldi.

Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) O’na da, “Evine ne kadar mal baraktın!” buyurdu. Hiç bir şey bırakmadım dedi.

O zaman Rasûlüllah (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): “İkinizin arasındaki fark, cevaplarınız arasındaki fark kadardır.” buyurdu.

KISSADAN HİSSELER

MUHAMMED MASUM FÂRÛKÎ HAZRETLERİ'NİN KERAMETİYLE HİNDİSTAN ŞAHINI DEVİRMESİ

Haremeyni şerîfeynî (Mekke-i mükerreme ve Medine-i münevvere) ziyâret için, yani hacca gitmek için yola çıktığı sırada, İmam-ı Rabbanî Hazretleri'nin mahdumu ve halifesi olan Muhammed Masum Hazretleri'ne: "Sen Hindistan'dan çıktıktan sonra, Hindistan memleketine çeşit çeşit belalar gelecektir. İslâm dinine kıymet vermeyenlerden, Müslümanlara zulmedenlerden tam bir intikam alınacaktır. İdare ve efkar-ı umumiyyede büyük değişiklikler olacaktır.

Sen bu memlekette bulunduğun için, bu işlerin hepsi duruyor. Yaptırılmıyor. Zîra sen Peygamber Efendimize bağlısın. Ona tam uymuşsun. Tabi olan da metbu'un yani kime tâbi ise onun kemâlâtından büyük nasibi vardır. Nitekim âyet-i kerîmede "**Sen aralarında olduğun müddetçe Allahu Teâlâ onlara azap etmez**" buyuruldu. Bu seferinden dönüp, memleketine geldiğin zaman, her şeyi sükunette ve emniyette bulursun" diye bildirildi.

Hakikaten kendisine, bildirildiği gibi oldu. Şöyle ki, Hazreti Urvetü'l Vüska (*Kuddise Sirruh*) Delhi şehrine gelince, seyyidler hanedanından biri huzuruna gelip arz etti: "Efendim! Benim, ahlakı gibi, yüzü de güzel olan, sözümünden dışarı çıkmayan makule ve makbûle bir hanımım vardı. Bir gün Hind kumandanlarından Rânâ isminde bir Hindli hanımımı gördü ve kaçırdı.

Onu benim yanımdan cebren, zorla aldı. Kendisi vaktin sultanının yakın adamlarındandır.

Bunun için huzurunuz geldi. Benim arzumu sultana kimse iletmedi ve kimse bu hususta bana yardım etmedi." Hazreti Urvetü'l Vüska ve ağabeyisi rahmetler hazinesi Muhammed Saîd (*Kuddise Sirruhuma*) bu hadiseyi dinleyince, evlialık gayretinin coşması ile değiştiler. Buyurdular ki: Sultanın yanına gidip, senin bu halini anlatacağım. Eğer senin lehine düşünür, hanımını sana iade ederse, ne âlâ, yoksa onun saltanatını değiştireceğiz. Saltanata, yani padişahlık yapana böyle şeylere göz yummak yakışmaz. Hemen kalktılar. Sultanın yanına gittiler. O zaman Sultan Dârâ Şikûh idi.

O seyyidin durumunu söylediler ve bu husus ile ilgilenmesini istediler. Sultan kumandanlarının büyüklerinden olan Rânâ için bu meselede pek alaka göstermedi ve: "Bir kadının hatırı için, böyle kıymetli bir kumandana bu işi yapamam. Hatırınız için o seyyide çok para vereyim, bu para ile yeniden, istediğiyle evlensin." diye cevap verdi. İki kardeş, bu sözden alınıp, simâlarında bir değişme meydana gelip, buyurdular ki, eğer bu seyyidin işi ile ilgilenmezsen ve o kâfire layık olduğu cezayı vermezsen, biz iki kardeş çıktığımız bu seferden, sen bu memlekte padişah olduğun müddetçe, buraya gelmeyeceğiz.

Sultan cevabında: Serbestsiniz, dedi ve ilave etti: Bugünlerde, isyana hazırlanan Evrenği Zib'in yola çıkmış askerine karşı bu kumandanımdan nasıl soğuyabilirim. Nasıl ona gücenebilirim. Evrenği Zib, Dekken tarafında bana isyana hazırlanmış gelirken, Rânâ gibi bir kumandanımı incitmek elimden gelmez.

Hazret-i Urvetü'l Vüska cevabında: "Rânâ ve ona yardım edenler, layık oldukları cezaları bulmadan, inşallah biz Hindistan'a gelmeyeceğiz," buyurdular ve sultanın yanından kalktılar.

Bâtınlarındaki kayyumluk heybeti sultana öyle tesir eyledi ki, kendisine ters konuştukları ve söyledikleri halde, hiçbir zarar yapamadı.

Dekken'e geldikleri zaman, o civarda bulunan Evrenği Zib, Hazret-i Urvetü'l Vüskâ'nın, ağabeyisi ve daha bir çok muhterem zevât ile hacca gitmekte olduklarını, hatta Dârâ Şikûh ile aralarında geçen konuşmayı duymuş, bundan dolayı Dârâ Şikûh'u yenmek için büyük bir fırsatın ele geçtiğini anlamıştı. Kendini Urvetü'l Vüska hazretlerinin huzuruna attı. Onun talebesinden oldu.

Sonra: "Benim kuvvetim azdır. Dârâ Şikûh'a mukavemet edebilecek bir halim yoktur. Ancak cihanın tutanağı, sağlam ipi olan, yani cihandakilerin dayanağı, Urvetü'l Vüskâ olan hazretinizin yardımı ile bu işi başarabilirim" diye arz etti. İmâmı Ma'sûm (Kuddise Sirruh) : "Hiç korkma! Âyet-i kerîmede "Allahü Teâlâ'nın izni ile az bir kitle, kalabalık bir kitleye galip gelir" buyuruldu" dedi.

Allahü Teâlâ'nın yardımı ile, sen galip gelip, saltanatı elde edinceye kadar ben Hindistan'a dönmeyeceğim. Yani biz hac farizasını edâ edip, mübarek yerleri ve ziyaretten sonra Hindistan'a dönünceye kadar, her şey bitecek ve sen saltanata geçeceksin demektir.

Evrenği Zib bu müjdeden ümitlendi. askerini topladı. Onları selamladı ve cesaretlendirdi. Az olmalarına rağmen Dârâ Şikûh'u yenebileceklerin isöyledi. Urvetü'l Vüskâ hazretleri Paygamber Efendimizin (Sallâllahu Aleyhi ve Sellem) kabri şeriflerini ziyaret edince, Evrenği Zib'e verdikleri sözü o huzura aleyhisselâm arz etti.

Rasûlüllah (Sallâllahu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki, Saltanatı Evrenği Zibe ihsan eyledik. Ama, şu kadar var ki, Dârâ Şikûh, kendini Hazreti Gavs-i Samedânî, mahbûb-i Sübhânî cenâb-ı Seyyid Abdülkadir-i Geylânî'nin müridleri arasına attı. Yani Kâdirî yoluna girdi. O ise Kuddise Sirruh onun tarafını tutmaktadır. Oğlun Muhammed Sibgatullah'ı Bağdad'a gönder Abdülkâdir-i

Geylânî'nin (Kuddise Sirruh) kabrini ziyaret eylesin ve ona maksadınızı söylesin. Tâ ki, Abdülkadir-i Geylânî için iç yüzünü anlatsın ve Dârâ Şikûh'a yardım etmekten elini çeksin.

Bunun üzerine Hazreti Urvetü'l Vüskâ, emr olunduğu gibi Hazreti Kayyûm-ı Zaman Şeyh Muhammed Sibgatullah'ı Bağdad'a gönderdiler. Muhammed Sibgatullah mübarek kabrini ziyaret ile şereflendi. Murakabe esnasında ondan istediklerini arz etti. İnsanların ve cinlerin gavsı kuddise sirruh kabul eyledi.

Ve hatta ilave olarak da kendi gavsiyet hil'atini Kayyum-ı Zaman Şeyh Muhammed Sibgatullah'a verdiler.

Hazreti Urvetü'l Vüskâ'nın (Kuddise Sirruh) Hicaz'a gelmesinden sonra Hindistan'da büyük belalar vaki' oldu. Bir taraftan kıtlık, bir taraftan veba, diğer taraftan saltanatın devrilmesi ve yerine başkasının geçmesi, bir çok ölüm hadiseleri gibi musibetler ahaliyi güç durumlara düşürdü.

Dârâ Şikûh'un saltanattan indirilip yerine Evrenği Zib Âlemgir'in geçme haberi Urvetü'l Vüskâ'ya ulaştığı zaman, henüz hac farizasını edâ edip bazı mübarek yerlerin ziyaretini bitirip Hindistan'a dönmek için hazırlık yapıyorlardı. Böylece Hindistan'a döndüler.

Binlerce nimet ve ihsanlara kavuşmuş olarak dönüyorlardı. Onların Hindistan'a dönmesi Allahü Teâlâ'nın rahmetinin oraya inmesine sebep oldu. O memleketin halkı belalardan kurtuldu.

Evrenği Zib. Hazreti Ürvetü'l Vüskânın Hindistan'a geliş haberini duyunca, onu karşılamak için birkaç menzil ona doğru gitti. Çok ta'zim ve hürmet etti. Bir müddet başşehir olan Fîruzâbâd'da (Delhi) kalmasını rica etti.

HACI FERŞAD EFENDİ'NİN HALİFESİ, ALVARLI EFE HAZRETLERİYLE MAHMUT EFENDİ HAZRETLERİ'NİN YAKIN DOSTU, HACI HASAN RAMİ EFENDİ VE FETHULLAH HOCAEFENDİ GİBİ BİRÇOK ULEMANIN ÜSTADI, CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN AHİRET KARDEŞİ ERZURUM'UN SON DEVİRDE YETİŞTİRDİĞİ BÜYÜK VELİ

HACI SÂLİH EFENDİ (1) SELMAN DEMİR

(Kuddise Sirruhû) 1898- 2.2.1991

SÂLİH EFENDİ HAZRETLERİ'NİN ŞECERE-İ TAYYİBESİ

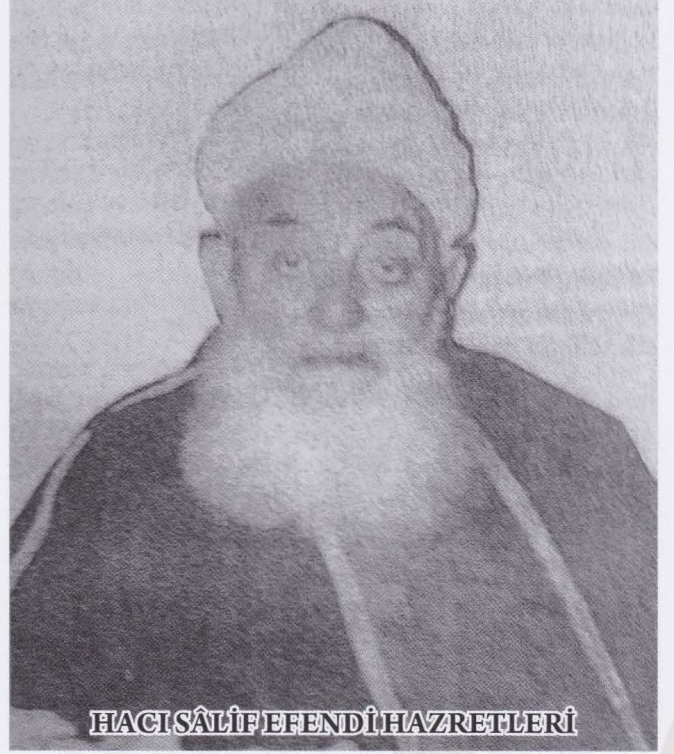
Sâlih Efendi'nin dedeleri Kırım'dan Anadolu'ya hicret edip Erzurum'a yerleşmişlerdi. Aile buraya iki kol halinde gelmiş, Tâhir Efendi Kandilli'nin bir köyünde kalmıştı. Diğer kardeşiyse Konya taraflarına yerleşti.

Fâtihten Sultan Mehmed Trabzon'u fethettikten sonra oralarda tebliğ vazifesini deruhte edecek üç zâtı görevlendirmişti. İslâmiyet o yörede hüsn-i kabûl gördükten sonra Tâhir Efendi, ilk Of müftüsü olarak tanzif edildi. Ailenin lâkâbı Hâ necizâdeler'di ve bundan böyle Trabzon-Çaykara civarında ikâmet edeceklerdi. Bu sülâle, asırlar boyunca çok sayıda âlim yetiştirmişti;

Hâ necizâde İbrahim Hakkı Efendi, Sâlih Efendi'nin dedesidir. Ehl-i ilim bir aile içinde neşet eden İbrahim Efendi, kendisini tahsil-i ilme vermiş, uzun seneler müderrislik yapmıştı. Akdoğan (Hobşara)'da dünyaya gelen İbrahim Efendi son görev yeri olan Bayburt'a bağlı Cumavank'ta vefât etmiş, orada defnedilmişti.

İbrahim Efendi 1889'da (?) Erzurum'a gelmiş, Pasinler Ovası'ndaki köylerden birinde, Çöğender'de imam olmuştu. Çöğenler imâmetinde bir asır sürecek olan akraba silsilesinin ilk halkası İbrahim Efendi idi.

Köyün tarihi çok eskilere dayanıyordu. Kânûni devrinde alınan umûmî bir kararla Anadolu'daki bazı köylerin işlemez hale gelen medreselerini ihyâ ile muvazzaf âlimler dört bir yana gönderilmiş, buraya da Çöğen Baba lâkâbıyla anılan zât gelmişti. Köy, ismini bu zâttan almıştı.

HACI SÂLİH EFENDİ HAZRETLERİ

İbrahim Efendi Çöğender'e yerleştiği sıralarda, henüz dünyaya yeni gelmiş bir torunu vardı. Oğlu Muhammed Şerif Efendi, ulemâdan Melikzâde Muhammed Efendi'nin kızı Havvâ Hanım'la evlenmiş, bu evlilikten dünyaya gelen çocuğa "Sâlih" ismi verilmişti. (1898)

Muhammed Şerif Efendi rind-meşrep, ehl-i takvâ bir âlimdi. 1867'de Akdoğan'da dünyaya gelmiş, küçük yaşlarda başladığı tahsilini, Yeşilalan'da aldığı icazetname ile noktalamıştı. Arapça, Farsça, Hadis ve Tefsir'de ileri derecede vukûfu olan Şerif Efendi, müderrislik ve kadılık görevlerinde de bulunmuştu.

BABASININ, ANNESİNİ MÜJDELEMESİ

Şerif Efendi, oğlunun doğumundan kısa bir süre önce Havvâ Hanım'a "Bu çocuk erkek olacak, sâlih bir kimse olacak. Sakın ola ki ona abdestsiz iken süt vermeyesin." demiş, bu sâlihâ kadın da beyinin nasihatini kulakardı etmemişti.

Sâlih Efendi, ilk derslerini dedesi İbrahim Hakkı Efendi'den almıştı. Yedi yaşında hâfızlığını tamamladı. Uzun yıllar Velizâde Tayyib Zühdi Efendi'den ders aldı.

Tayyib Zühdi Efendi, babası Osman Efendi'nin medresesinin başına geçmişti. Ömrü bir asrı bulan Osman Efendi, artık bu işe tâkat yetiremiyordu. Yerinden kalkabilmek için dahi tavana astırıldığı iplerden destek alıyordu.

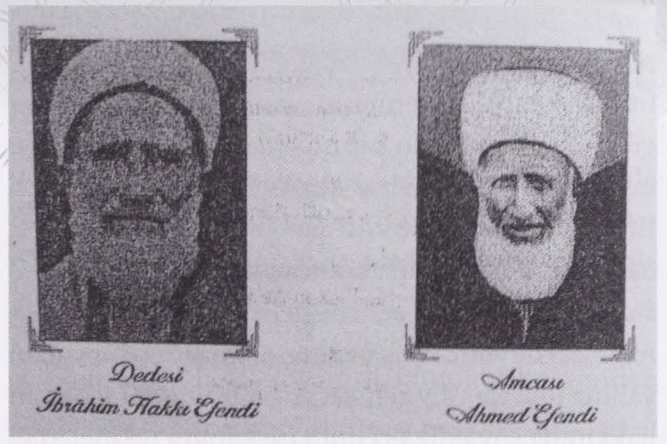
Osman Efendi, Sâlih Efendi'nin dedesi İbrahim Efendi'nin de hocasıydı. Birgün yalnız bulunduğu bir esnada karşısında tecessüm eden şeytan onunla münâzaraya tutuşmuş, fikirlerini tasdik etmesi için baskı yapmıştı. Aralarındaki münâkaşa sürerken içeriye talebesi İbrahim Efendi ile elinden tuttuğu torunu Sâlih Efendi girmişlerdi. Osman Efendi, üzerindeki mânevi baskıdan sıyrılmıştı, "İyi ki geldiniz İbrahim! Az daha mel'un, elindeki senedi bana imzalatacaktı." diyordu.

Çöğender'e yerleşip vazifesine burada devam eden İbrahim Efendi bir gün Çaykara'ya gitmiş, dönüşünde yanında bir misafirle gelmişti. Bu misafir, yedi yaşında bir çocuktur. Bu çocuğun ileride Çöğenderli Hacı Sâlih Efe nâmıyla tanınacağını kim bilebilirdi ki... Evet, köye yedi yaşında iken gelmişti, yetmişine kadar da kalacaktı.

Sâlih Efendi, ömrü boyunca Çaykara ile olan irtibatını hiç kesmemişti. 1915'e kadar orada tahsil görmüş, icâzetini orada almıştır. Onbeş yaşlarında, devrin büyük müderris ve şeyhi Hacı Ferşâd Efendi'ye intisâb etmişti.

Huşo'lu Numan Efendi'nin rahle-i tedrisine oturup, genç yaşında Gümüşhânevi dergâhına intisâb eden Ferşad Efendi 40 sene boyunca müderrislik yapmış büyük bir âlimdi. Sâlih Efendi 18 yaşına kadar onun feyiz tüten ikliminde kalmış, oradan Erzurum'a gelmişti.

O sıralar Çöğender'in imamı, babası Muhammed Şerif Efendi'ydi, İbrahim Hakkı Efendi köyden ayrılırken yerine oğlunu bırakmıştı. Sâlih Efendi Çöğender'e döndüğünde Şerif Efendi'nin elini öpmüş, icâzetnâme aldığını müjdelemişti. Ramazan ayı yaklaşmıştı.

RAMAZANLIK İÇİN GİTTİĞİ KÖYDE ZALİM AĞAYA ETTİĞİ BEDDUANIN KABULÜ

Eskilerde ramazanlık denilen bir adet vardı. Tahsille uğraşan gençler ramazan boyunca köylere misafir olur, vazife alarak kendilerini yetiştirirlerdi. Babası ondan, ramazanlığa çıkmasını, köyün birinde vazife almasını istedi. Sâlih Efendi bu istek üzerine yola koyuldu. Tortum tarafına gidiyordu, yolda tanıştığı iki gencin de kendisiyle aynı durumda olduklarını öğrenince onlara katıldı. Kısmet olursa üçü de bir yerlerde vazife alacaklardı.

Yolları Tortum'un Kisha, bugünkü ismiyle Uncular köyüne düştü. Kisha'nın zengin ağaları meşhurdu. Köylüler gençlerin niyetini öğrenince "Bekleyin, ağamız gelsin." demişlerdi. Köyün ağası onları imtihan etmek istedi ve üçüne de bir miktar Kur'an okuttu. Ağa çok sert bir insandı, Sâlih Efendi Kur'an okurken gözlerinden yaşlar geldiğini gören köylüler çok şaşırılmışlardı. Onun ağladığına ilk kez şahid oluyorlardı. Neticede Sâlih Efendi'nin köyde kalmasına karar verildi. Diğer iki arkadaşı kendisiyle vedâlaşıp oradan ayrıldılar.

Sâlih Efendi'nin, burada kaldığı süre içinde köylüye zulmeden ve ırgatları ucuza çalıştıran ağalarla arası açıldı. Câmiyle, cemaatle ilgisi olmayan bu adamlara vaazlarında çatıyordu. Bu ağalardan birisi de Sırrı Paşa dedikleri adamdı.

Sâlih Efendi bir gün köye doğru gelirken tarlada çalışanlara "Kolay gelsin, Allah bereketli eylesin." diye seslenmiş, az sonra adamlara "Bu tarla kimin?" diye sormuştu. Tarlanın Sırrı Paşa'ya ait olduğunu öğrenince "Ben o bereketi geri aldım, ben o bereketi geri aldım." demişti.

O, Sırrı Paşa'dan, Sırrı Paşa da ondan hoşlanmıyordu. Köye yeni gelen genç imamın her fırsatta kendisini yermesine da yanamayan Ağa bir gün Sâlih Efendi'nin kapısına dayanmış, "Nerede o imam!" diyerek bağırıp çağırmıştı. Neyse ki Sâlih Efendi evde yoktu. Sırrı Ağa bununla da kalmamış, Sâlih Efendi hakkında bir iftirâ yaymaya başlamıştı. Bu köye hâlisâne ni yetlerle gelen genç imam, söylenenleri duyunca çok üzüldü. Cemaatten bir kaçını yanına topladı, "Ey cemaat! Eğer bu adamın, benim hakkımda söyledikleri iftirâ ise kapımı tekmelediği ayağı kopsun. Ben duâ edeceğim, siz de âmin deyin." dedi.

Kısa süre sonra Rabb'in adâleti tecelli etmiş, Sırrı Ağa yatağa düşmüştü. Çâre kalmadığı için ayağı ke-sildi ve ondan sonra da fazla yaşamadı. Son demle rinde inadından vazgeçmiş, hatasını kabullenmişti. "O ayağı karşıma asın da bana ibret olsun. Başıma ne geldiye o imama ettiğimden geldi." diyordu.

Sâlih Efendi Kisha'da kaldığı süre içinde zaman zaman Vihik köyüne giderek Hacı Muhammed Efendi'den ders almıştı. Kâdirî dersi de o zâtandı.

ÇÖĞENDER KÖYÜNDE İMÂMETİ

Kisha dönüşü Cöğender'de kürsüye çıkıp bayram namazı öncesi vaaz veren genç imamı köy halkı takdir etmiş, Şerif Efendi'ye "Oğlun bundan böyle bize imam olsun." diyerek Sâlih Efendi'nin köyde kalmasını istemişlerdi. Zaten mizacı hiddetli olan Şerif Efendi, bu samimi ama tepeden inme teklif karşısında celâllenmiş, köyü hemen terk etmişti. Peşine düşen köylüler onu bulamadılar. Bir tayy-ı mekân hadisesi olsa gerek, mezarlığın köşesini döndükten sonra onu göremediler. Şerif Efendi yola yaya olarak çıkmıştı, tâkibe koyulan atlılar onu araya araya sonunda Köşk Köyü'nde bulabildiler. Ama bütün ısrarlarına rağmen köye dönmeye iknâ edemediler. Kaderin bir cilvesi olan bu hadisenin ardından, Cöğender imâmetinde Sâlih Efendi dönemi başlamış oluyordu.

Dedesı ve babasının ardından Sâlih Efendi'ye de kısa sürede alışan köylü, bu genç imamı çok sevmişti. Bazılarının ifadesiyle o, tam bir mihrâb imamıydı. Câmîye girenler onu genelde huzurda buluyorlardı. Gece ibadetlerine önem veriyor, bazı

günler sabahlara kadar camide kalıyordu. Genç yaşından itibaren onda da babasında olduğu gibi farklı hallere ve zuhûrâta şahid oluyorlardı.

Sâlih Efendi'nin, bu köydeki cemaati içinde çok âbid kişiler vardı. Tarla sulama işi sabahlara kadar sürdüğü mevsimde, gecenin karanlığında dahi teheccüd namazını arazide kılarlardı, vaazlarda gözyaşı dökerlerdi...

Sâlih Efendi'nin, askerliğine kadar devam edeceği imâmeti sırasında Şerif Efendi Çaykara taraflarındaydı. Zaman zaman Çaykara'ya gidip babasını ziyaret ediyordu. Şerif Efendi zaman zaman sırta kadem basar, köyünden ayrılıp aylarca yakınlarının yanına uğramazdı. Son kayboluşu çok uzun sürmüştü, tam 18 ay ortallıklarda görünmemişti. Nihayet kardeşi Ahmed Efendi ona rastlamış, "Babam seni çok merak ediyor. Cumavank'a gidip kendisini ziyaret edelim." demişti. İbrahim Efendi, kendisini ziyarete gelen oğlunun halinde bir gariplik olduğunu sezmişti. Sofraya konulan yemekleri de yiyemiyordu, kaşığı pilava götürüyordu ama bir türlü yemiyordu. Onun bu halini gören İbrahim Efendi, "Oğlum, niçin yemiyorsun?" diye sorunca Şerif Efendi, "Yiyemiyorum baba! Eşyayı aslı gibi görüyorum." demişti.

Şerif Efendi bu görüşmeden kısa süre sonra vefât etti. Henüz elli yedi yaşındaydı. Önce o, daha sonra da babası İbrahim Efendi, 1924'te dünyadan ayrıldılar. Şerif Efendi doğduğu köy olan Akdoğan' (Hopşara) da İbrahim Efendi ise Cuma-vank Yaylası'nda defnedildi. Şerif Efendi'nin kabri, 1942'de bir yol yapımı nedeniyle açılarak nâşı, medresesinin yanında hazırlanan kabre konuldu. Aradan geçen 18 seneye rağmen vücûdunda hiçbir bozulma olmamıştı.

HACI EFE'NİN ASKERLİK GÖREVİ

1925'te askere giden Sâlih Efendi, Erzurum Karskapı Süvâri Birliği'ne alındı. Vaziesi bölük yazıcılığı idi. Bu sene içinde mühim bir hadise patlak vermişti.

Erzurum'da şapka isyânı olarak bilinen olay meydana gelmiş, Bir grubun hükûmet konağını basması üzerine ortam gerilmişti. O günlerde Sâlih Efendi'nin bölüğüne, gizlidir damgalı bir mektup

gelmişti. Bölük yazıcısı olduğu için mektubu önce o açtı ama gizli metupları açması yasaktı .mektupta, son hadiselerden dolayı asılması istenen 12 kişinin ismi vardı.

Komutanı, Sâlih Efendi'yi çok severdi. Sakalı ve cübbesiyle askerlik yapmasına da ses çıkarmamıştı. Ama zarfı açmasını hiç hoş karşılamamıştı. Ken disine "Bir daha böyle birşey olursa on üçüncüsü sen olursun." demişti.

ASKERLİK SONRASI YAŞADIĞI BAZI ÖNEMLİ HADİSELER

Sâlih Efendi, askerliğini tamamladıktan sonra da Çögönder'de kalmaya devam etti. Bu arada Kara deniz tarafıyla da alâkasını kesmiyor, Çaykara'ya gidip geliyordu. Orada okuttuğu talebeleri de vardı.

Sâlih Efendi, 1929'da Şeyhi Hacı Ferşâd Efendi'yi kaybetti. O zâtın vefâtı zerine Alvarlı Efe Hazretleri'ne intisâb etmek istedi ama Efe Hazretleri eski dersine devam etmesini söyledi.

1932'de ezanın Türkçe olarak okunması kararı uygulamaya konuldu. Bu karar, halk arasında pek de hoş karşılanmamıştı. Bilhassa köylerde ezan eskiden olduğu gibi okunuyor, jandarma geldikçe yeni tarz uygulanıyordu.

Çögönder'de de bu işi Necat Ağa yapıyordu. Şerif Efendi bir vakit Sâlih Efendi'ye bir rüyasını anlatmış, minârelerin başaşağı durmasına bir anlam veremediğini söylemişti. Sâlih Efendi de

tâbir edememişti bunu... Seneler sonra ezanın Türkçeleştirildiği günlerde, "Demek o rüyâ buna işaretmiş." diyecekti.

1932'de oğlu Fakirullah Efendi dünyaya geldi. (İstanbul vaizlerinden olup halen hayattadır) Ondan önce iki çocuğu daha olmuştu ancak ikisi de yaşamamıştı.

Sâlih Efendi'ye, soyadı kanunun çıkmasından sonra Bilgin soy ismi verildi.

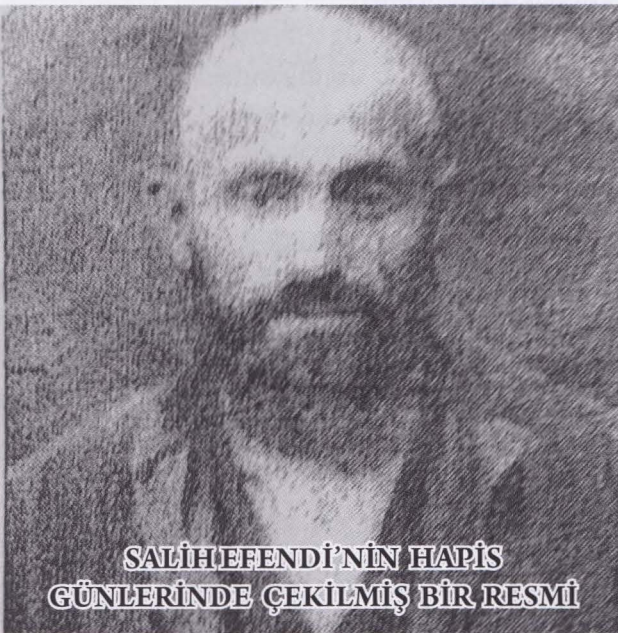
1936'da Çögönder'den ayrılıp Hasankale'ye gitti. Buranın en eski camisi olan Sivaslı'da bir yıl kadar imamlık yaptı. Sivaslı'da kaldığı günlerde yatsı namazının ardından birkaç kişiyle Alvar'ı köyüne gidiyor, Efe Hazretleri'ni ziyaret ettikten sonra geri dönüyordu. Zaman zaman o zâtın hatmesine de iştirâk ediyordu.

Sivaslı câmii müdâvimlerinden biri, Sâlih Efendi'nin câmiye her sabah ters taraftan geldiğini görmüş, buna bir anlam verememişti. Evi diğer taraftaydı, niçin buradan geliyor diye merak ediyordu. Bir sabah Sâlih Efendi'yi takib etmeye karar verdi. İmam Efendi her sabah olduğu gibi çok erken saatlerde evinden ayrılmış, Kale'ye doğru yola koyulmuştu. Tepeye yakın bir yerde, sarp bir mağaranın ağzına geldiğinde elindeki torbayı açmış, oradaki kuşları beslemeye başlamıştı. Adam hayret etti, "Demek her sabah bu iş için buraya geliyormuş..." diyordu.

ZİKİR YÜZÜNDEN HAPSE ATILIŞI

1939 senesinin soğuk bir kış gününde Çögönder'de cuma namazı kılınmış, cemaat evle rine dağılmıştı. Hacı Efe de hânesine çekilmişti. O gün beklenmedik bir şey oldu. Köye jandarmalar geldi; Hacı Efe'yi derdest edip mektep binasına getirdiler. Kitaplarına da el koydular. Korucuk karakolundan Hakkı Onbaşı, Kur'an-ı Kerim'i yere atınca Sâlih Efendi celâllenmiş, "Ne yaptın, o Kelâmullah'tır. Seni Allah'a havâle ettim." demişti. Mektep binasında bir zabıt tutuldu.

Köylülerin ve damlara çıkıp olanları seyreden çocukların şaşkın bakışları arasında onu Hasankale'ye götürdüler.

SALİHEFENDİ'NİN HAPİS GÜNLERİNDE ÇEKİLMİŞ BİR RESMİ

Sâlih Efendi çok hiddetlenmişti. Köylüler onu bırakmak istemedilerse de o, müdâhele etmelerini istemedi. Hakkı Onbaşı daha sonra rahatsızlanmış, ancak Sâlih Efendi'nin duâsını aldıktan sonra şifâ bulmuştu.

Hasankale'ye götürülen sadece o değildi. Vehbî Efendi Tayyar Baba, Fâruk Efendi, Arslan Baba ve diğer büyük zatlar da vardı.

Onlarla birlikte hapisanede yatan bir de kâtil vardı: Aşîret reisi Kerem Ağa... Bu zâtların hiçbir kötü haline rastlanmamıştı. Bu hâle şaşıyordu, böyle insanların hapiste ne işi olabilirdi? Tevhid halkası kurdukları için içeri alındıklarını duyunca "Yâhu Allah Allah demenin kime ne zararı var!" diyerek şaşkınlığını ifade etmişti.

Mahkemeye çıkarıldıkları gün Kerem Ağa da aynı salonda savunma verecekti. Hâkim'e, "Hâkim Bey, ben ne yaptım ki! Sadece iki adam öldürdüm. Vehbi Hoca gibi tevhid yapsaydım da siz de bana istediğiniz cezâyı vereydiniz." diye dalga geçmişti.

HAPİS GÜNLERİNDE GÖRÜLEN BAZI KERAMETLERİ

Sâlih Efendi hapiste olduğu günlerde garip hadiseler meydana gelmişti. Vehbî Efendi'yi, onu ve diğerlerini dışarıda görenler oluyordu.

Hacı Efe hapisteyken köyün kadınları Necmiye Hanım'ın yanında kalıyor, ona yardımcı oluyorlardı. Ahırdaki hayvanlardan birinin doğumu yakındı. Bir gece Necmiye Hanım'la yanında kalan Seher Hanım ve Muşğa Hanım ahıra bakmağa gitmişlerdi. Kendilerini hayret edilecek bir şey bekliyordu. Hacı Efe'yi ahırdan çıkarken gördüler. Hacı Efe, "Beni gördüğünüzü kimseye söylemeyin." deyip oradan ayrıldı. Ahırın hizmetlerini gören Râmiz Cengizhan sabah vakti içeri girdiğinde ineğin ipinin çözüldüğünü, danasını doğurduğunu, ahırın süpürüldüğünü görünce şaşırmış, hemen Necmiye Hanım'ın yanına gelmişti. Gece olanları öğrenince merakı zâil oldu.

Yine bugünlerde Cihad Efendi babası İrfan Efendi ile birlikte sabah namazını kılmak üzere

Ulucami'ye gitmişti. Babası Ulucami'nin imamıydı. İrfan Efendi kapıda biriyle kucaklaşmıştı. Cihad Efendi o zatı tanımıyordu. İrfan Efendi az sonra ona, "Oğlum, bu zat Çöğender imamı Sâlih Efendi'dir. Mübârek bir insandır. Sen namazdan hemen sonra kapıya git, onu bekle. Kahvaltıya misâfir edelim." dedi.

Selamdan hemen sonra kapıya gelen Cihad Efendi ne kadar beklediyse de Sâlih Efendi'yi göremedi. Başka kapıdan da çıkamazdı, sabah namazlarında cemaat fazla olmadığı için tek kapı açılıyordu. İrfan Efendi ile birlikte caminin içini kontrol ettiler ama Sâlih Efendi ortalıkta yoktu. Bu işe akıl erdiremeyen İrfan Efendi, daha sonra Sâlih Efendi'nin Hasankale'de hapiste olduğunu öğrendi. Sâlih Efendi bir hafta sonra çıkacaktı. Çıktığında onu ziyarete giden İrfan Efendi "Hacı Efe o gün nereye kayboldun?" der demez Sâlih Efendi elini ağzına götürmüş, susmasını istemişti.

Nihat Yağan; seneler sonra Memduh Bilgin'e "Senin baban var ya, hapis günlerimizde bizi dışarı çıkarırdı. Sabaha da içeri alırdı. Kimselerin haberi olmazdı." demişti.

ALVARLI EFE HAZRETLERİYLE HACCA GİDİŞİ

Sâlih Efendi, 1947'de ova köylerinden Kevank'e yerleşti. Orada bir sene kadar imâmette bulunduktan sonra Çöğender'e döndü. Aynı sene içinde ilk hac vazifesini ifâ etmek üzere Efe Hazretleri'nin re-fiki olarak Hicaz'a gitti.

Sâlih Efendi Hac dönüşünde Kurnuç köyüne yerleşti. Kurnuçlular'ın davetine icâbet eden Sâlih Efendi, burada beş sene kadar kaldı. Burada kaldığı süre içinde de çevre köylerle irtibatını kesmiyordu. Cuma günleri o vaaz edeceği için civardan birçok misafir köyü şenlendirirdi. Kurnuç halkı, namazın ardından misafirleri evlerinde ağırlardı.

Kurnuç'ta imâmet vazifesine devam eden Sâlih Efendi, 1950'de ikinci haccını edâ etti.

1952 DEPREMİNDE YAŞADIKLARI

1952'de Hasankale ve civârı, büyük bir depremle sarsıldı. Ağır hasar gören köyler arasında Kurnuç

da vardı. Dönemin Cumhurbaşkanı Celâl Bayar, geçmiş olsun dileklerini iletmek üzere köy halkını ziyarete gelmişti.

Sâlih Efendi deprem öncesi Kurnuç'ta talebe okutuyordu. Telhis derslerine 10 gün kadar ara vermiş, camiden çıkmaz olmuştu. Sürekli ibadet ediyordu. Bu halini görenler taaccüb ediyorlardı.

Ocak ayının ilk günleriydi. Hacı Efe'nin küçük oğlu Nûrullah Efendi bir rüya görmüştü. Ağlayarak uyandı, rüyasını ana babasına anlattı. Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) caminin önündeydi. Yanında da eli sopalı biri vardı. Nûrullah Efendi gidip elini öpmüştü. Az sonra Rasûlüllah Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem), yanındaki zâta "Cebrâil, vur bu köye;" demiş, o zât Nûrullah Efendi'yi göstererek "Bunu ne yapayım?" diye sormuştu. Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem), "Koluna vur. Ölürse ölür, kalırsa kalır." demişti.

Rüyayı dinleyen Sâlih Efendi "Herhalde bir gazab-i İlâhî gelecek." diyordu. Daha sonra misafirhâneye gitti, talebeleriyle meşgul oldu. Az sonra rüyanın tâbiri tahakkuk etmiş, köy büyük bir zezelenin ardından yerle bir olmuştu. Sâlih Efendi de yanındakilerle birlikte göçük altında kaldı. Neyse ki iki kütük başbaşa vermiş, Allah'ın izniyle onu muhâfaza etmişti. Fakîrullah Efendi ile Memduh Efendi hemen koşup babalarını çıkardılar. Üzerini açtıklarında hâlâ gaz lâmbasının fânusunu siliyordu.

Köy harap haldeydi. Yıkılmadık yer yok gibiydi. Sâlih Efendi o çetin kış gününde onca cenazeyi gasledip namazlarını kıldırmişti.

Deprem esnasında evde bulunan Nûrullah'ın üzerine, sobanın üstündeki su kazanı devrilmiş, vücûdu ağır şekilde yanmıştı. Bir kolu ve parmakları tutmaz olmuştu. Erzurum'da aylarca tedavi gördü ama kolu iyileşmemişti. Tedavisi sırasında Mareşal Çakmak Hastanesi'nde de kalmıştı. Bir gün Binbaşı Sefer Bey onu alıp Alvarlı Efe Hazretleri'nin evine götürdü.

Sâlih Efendi de oradaydı. Hatmeyi yeni bitirmiş olan Efe hazretleri, önünde duran bir tastaki zeytin yağını bir yandan Nûrullah'ın koluna sürüyor,

bir yandan da duâ ediyordu. Kol ve parmaklar hemen oracıkta eski hareketliliğine kavuşmuştu. Sâlih Efendi bu hal karşısında çok memnun olmuştu, Sefer Efendi'ye ibretle ağlıyordu. Çөгenderliler, depremin hemen ardından Kurnuc'a gelip Sâlih Efendi'nin evini tekrar köylerine taşımışlardı.

KORE HARBİNE MÂNEN İŞTİRÂKİ

Sâlih Efendi'nin mürid olarak kabul ettiğini bildiğimiz birkaç kişiden biri olan Selahaddin Bey'in, ellili yıllarda Kore Harbi'ne katılma durumu vardı. Sâlih Efendi ona, "Sen Kore'ye git. Bu fırsat bir daha ele geçmez. Git de oradaki mâneviyatı bir gör." demişti. Neticede Kore'ye gidildi; orada vaad edilen mâneviyat da görüldü, Sâlih Efendi de orada görüldü. Yanında Konyalı Hacı Veyiszâde ile Lâdikli Ahmed Ağa da vardı.

Kore'de o zâtı müşâhede eden başkaları da vardı. Harbe katılan Çөгenderli Zülğani Efendi onu görmüştü. Arkadaşlarıyla birlikte bir dere yatağının içinde mahsur kalmışlardı. Düşman ateşinin askerlerimize ilişmesine mâni olan yeşil ve beyaz sarıklı zâtlar içinde Sâlih Efendi de vardı.

SİVAS, DENİZLİ, MERZİFON VE ÇORUMDAKİ HİZMETLERİ

Sâlih Efendi 1954'te Sivas'a gitmiş, Ramazan ayı boyunca orada vaaz etmişti. Arkadaşı Hâfız Eyüb Efendi de hatimle terâvih namazı kıldırıyordu.

Ertesi sene, 1955'te Denizli'ye gitti. Orada Ramazan süresince vaaz edecekti. Bu arada mâneviyat büyüklerinin meclislerinde bulunuyor, dostları Müslim Efendi ve müftü Efendi ile de görüşüyordu. Denizli'deki vaazları sırasında sarfettiği bazı cümlelerden dolayı kendisine vaaz yasağı getirildi. Daha sonra, yeni tanıştığı genç bir hemşehrisinin vazifeli olduğu başka bir yere yerleşti, vaazlarına orada devam etti.

1956'da, Molla Sıdkı Efendi'yle birlikte Merzifon'a gitmişti. Orada Kurnuçlu Hâfız Seyfeddin Efendi'ye misafir oldu.

Bir müddet kaldıktan sonra Sıdkı Efendi'ye "Buraya kadar gelmişken Çorum'daki sahabe kabirlerini de ziyaret edelim." demişti.

Çorum'da fazla kalmayı düşünmüyordu. Orada eski dostlarından Bayburtlu Sâlih Efendi'yle karşılaştılar. O zât Sâlih Efendi'ye çok ısrar etmiş, burada kalıp Ramazan boyunca vaaz u nasihatte bulunmasını istemişti. "Seni gökte ararken yerde bulduk. Zaten kalbimiz paslanmış, bir yere gidemezsin." diyordu. Dostunu kıramayan Sâlih Efendi, bir ay süreyle burada kalmaya razı oldu.

Yalnız bir mesele vardı. Müftülük, Sâlih Efendi'den, misafir vâiz olarak kürsüye çıkabilmesi için bir belge doldurmasını istemişti. Oysa Sâlih Efendi yeni harfleri henüz öğrenmemişti. Mektuplarını ve notlarını eskimez yazı ile yazıyordu. Hemen o hafta içinde yeni alfabeyi öğrendi ve belgeyi doldurup vaazlara başladı. Bir gün içinde üç ayrı camide vaaz ediyordu. Bilhassa Ulucami'deki sohbetleri çok kalabalık oluyordu.

Ramazan'ın 15 günü geride kalmıştı, bir vaazında radyonun menfi yayınlar yapması meselesine değinmiş, bu konuşma başına iş açmıştı. Bir vaazında kürsüye bir not bırakıldı. Görevini yeni tayin edilen vâiz efendiye terk ederek buradaki vaazlarına son vermesi isteniyordu. Sâlih Efendi bu tâlimatı, oradaki cemaate de tebliğ etti, "Yâsin-i Şerif tefsirine başlayacağız, arzu edenler diğer camideki vaaza gelip dinlerler." dedi. Başta Ulucami İmamı olmak üzere cemaaten bir çoğu karara tepki gösterdiler. Sâlih Efendi emre saygılı olunmasını isteyip camiye terk etti.

Sâlih Efendi, ertesi gün öğle vaazı için diğer camiye gitti. Sıdkı Efendi ondan izin isteyip Ulucami'ye uğramıştı. Ulucami'de ortam gergindi. Cemaatin bu işten huzursuz olduğunu duyan yetkililer, camiye polis kordonuna aldırılmışlardı. Halkın direktmesi neticesinde yeni vâiz kürsüye çıkamadı ve Sâlih Efendi bir gün aradan sonra tekrar Uluca-mi vaazlarına başladı. Çorum'da bulunduğu sırada şehirde bir muhabbet havasının tesisi için gayret sarfetmiş, Alevi-Sünnî kardeşliğini pekiştirmişti.

Ramazan'ın son 10 gününde Ulucamide itikâfa giren Sâlih Efendi, kısa bir süre sonra Çorum'dan ayrılıp Çögönder'e döndü.

SARIKAMIŞ VE ERZURUM'DA İKÂMETİ

Bu yıl içinde Sarıkamış'a bağlı Yeniköy'e yerleşti. Orada 5 sene kadar imâmette kalan Sâlih Efendi, köy halkı tarafından çok sevildi.

Yeniköylüler bu mübârek zâta bağlanmışlardı. Keşf ü kerâmâta açık bir velî olduğu âşikârdı. Bunun yanında sosyal münâsebetlere çok önem veriyor, fakir fukarâyı gözetiyordu.

1965'te tekrar köyüne dönen Sâlih Efendi, iki sene Çögönder'de kaldıktan sonra Erzurum'a yerleşti. Yedi yaşında geldiği Çögönder'i, yetmiş yaşında terk ediyordu. Bundan böyle şehirde kalacak, Çögönder'e de zaman zaman uğrayacaktı.

Erzurum'da, Çırçır Mahallesi'nde küçük bir eve yerleşti Ev, Çırçır Mescidi'nin hemen yanındaydı. Burada ziyaretçisi hiç eksik olmazdı. Erzurum'da davetlere iştirak ediyor, çeşitli camilerde vaazu u nasihatte bulunuyor, misafirleriyle namazların ardından hatmeye oturuyordu.

1971'de İstanbul'a taşınan Sâlih Efendi, Erzurum'a geldikçe bu evde kalacak, misafirlerini burada ağırlayacaktı. Sonraları sevenleri bahçenin içine Hacı Efe için bir kulübe yaptılar. İçeride bir sedir, tüp ve buzdolabı bulunuyordu. Sâlih Efendi misafirlerini bu kulübede ağırlıyor, kimseyi ikramsız göndermek istemiyordu. Namazlarını orada kıyıyor, hatmelerini orada yaptırıyordu. Muhibleri bu şirin odacığa tekke diyorlardı.

Birgün yanındakilere "Evde temizlik yapalım bugün çok mübarek bir zat gelecek" demişti, halbuki o zamanlarda şimdiki gibi irtibat vasıtaları mevcut değildi. Kimsenin haberi yokken birden İstanbul'dan Hacı Mahmut Efendi Hazretleri ziyaretine gelince etrafındakiler çok şaşırdılar.

İnşâallahu Teâlâ Devam Edecek...

“EHL-İ SÜNNET'İN DOĞRU İTİKÂDINI EDİNMEK İÇİN, BÜYÜK İMÂM TÛRPÛŞTÎ'NİN RİSÂLESİNİ OKUMAK PEKMÜNÂSİPTİR. ANLAŞILMASI KOLAYDIR. SOHBET DERSLERİNİZDE OKURSANIZ ÇOK İYİ OLUR”

BUYRULAN “TÛRPÛŞTÎ RİSALESİ”

Risale Sahibi Fadlullah bin Hasen Tûrpüşti

661 (m. 1363) senesinde vefât etti Şirâzlıdır. Hadîs ve Hanefî mezhebi âlimlerinin büyüklerindedir. Tasavvufu, Tuhfetü's Sâlikîn kitâbı ve Müyessir adındaki Mesâbih Şerhi ve Türkçe'ye tercümesine çalıştığımız işbu EL-MU'TEMED FİL-MU'TEKAD kitâbı, tanınmış eserlerindedir.

BİRİNCİ BÖLÜM ALLAHU TEÂLÂ'YA İMAN

Birinci Fasil İman Ne Demektir?

İman demek, tasdik etmek demektir. Tasdik ise, bir kimseyi söylediği sözde doğrulamak ve doğru söylediğine inanmaktır. İman sözü emin, yani emniyet, güvenilir olmak kelimesinden gelmektedir ki, tersi güvensizlik ve korkudur. Yani, emin kılmak demektir.

Biraz daha açıklayalım: Haber veren birisi, bir şeyden haber verdiğinde, dinleyen, o şeyin hakikatini ve doğrusunu bilmezse, söylenen şeyin doğru olup olmadığına tereddüt eder. Söyleyen, böyle yap, şöyle yapma dediğinde, dinleyen o işin doğrusunu bilmezse, elbette tereddütte kalır, bu kişinin yap veya yapma demesi, doğru mudur diye düşünür. Nihayet kalbindeki gerçek, doğru ve açık olarak karar kılar ve duyduğunun doğru olup, onda bir eğrilik ve yanlış bulmaz da, yap veya yapma sözüne inanırsa, işte o zaman bu itikâd ve inanışla özünü emin kılar, yalan haber olma düşüncesinden kurtulur ve bozuk bir söz olmaktan rahatlar.

İşte böylece kul kendi aklı ile, âlemin bir yaratıcısı vardır; O yaratıcı hayy (diri), âlim (bilici), kâdir (gücü yetici), kâdim (başlangıcı olmayan), bâki (hep vardır) diye bilir, Peygamberler Aleyhimüsselâm vasıtası ile kendisine ulaşmış olan doğru tevhidin şartlarına inanır, kabul eder ve bunlarda bir şüphesi kalmadığını bilirse, nefsi (içi, kalbi) rahatlar ve bildiğinde yanlışlık korkusu kalmaz. Bildiğinin ve işittiğinin yalan veya yanlış olması ihtimali kalkar.

Ayrıca, kendini tevhide davet eden ve hak dine götürene yalancı diyemez ve muhalefet edemez. Bir de, İtikâd sağlam ve doğru olur ve İtikâd üzere ölürse, azâp korkusu bulunmaz. İşte bu birkaç şekilde olan doğru itikâd ve inanmaya imân denir. Tasdik her ne kadar kalp ile olur ve imânda esas teşkil ederse de, dinde muteber olması, dil ile ikrâr ve itirâftan sonradır. Kalp ile tasdik ve dil ile ikrâr ve itirâf edince, o kimse mümin olur. Evet, imandaki mertebesi, Allah'ın ve Rasûlünün buyurduğu gibi olursa daha iyi ve mükemmel olur. İmanın yetmiş küsür dalı vardır. Hepsinin aslı eşhedü en lâ ilâhe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Rasûlülu demektir.

(Bunlar hakkındaki hadis-i şerîfi yazının sonunda zikrettik)

Bu hususta kulun tevhid ilminden bilmesi vâcib olanları ve diğer muhtaç olduğu bilgileri inşallahü Teâlâ ve tekaddes bildireceğiz:

İkinci Fasil

Âlemin Yaratıcısı Hakkında Bilinmesi Vâcib Olanlar

Yapmak ve yapmamakta kul ne ile mükellef ise, en evvel onları bilmek ona farzdır. Yani en önce kula lazım olan, bütün bu âlemin bir yaratıcısı olduğunu bilmek ve bunun Allahü Teâlâ olduğuna inanmaktır. Allahü Teâlâdan başka olan her şeye ÂLEM denir.

Müslümanların avâm ve câhillerinin çoğu, ana ve babalarından Müslüman olarak dünyaya gelip, yetişmişler, dilleri kelime-i tevhide alıştırmış, kulaklarına hep bu tevhid kelimesi söylenmiş ve böyle büyümüşlerdir. Yani ana ve babaları onlara, “Allah birdir, kadîmdir, hiçbir şeye benzemez. O'ndan başka her şey O'nun yaratması ile meydana gelmiştir” demişlerdir ve din sahipleri, yani Müslümanlar, kendilerini kelime-i şehâdet, zekât, oruç, haç, ezan, namaz, Kur'ân-ı Kerim okumak, helal ve haram olanları taklit yolu ile öğrenmiş ve edinmiş halde bulmuşlardır. Bu bakımdan hak dini sevmek kalplerine tatlı gelmiş ve onu hak bilmek onların itikâdı olmuştur.

Bundan daha iyisi şudur ki, Muhammed Mustafâ'nın (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) peygamber olduğu, mucizelerinden ve diğer hallerinden

paygamberliğinin doğruluğuna ait işaret ve alametler tevâtür halinde, arada zaman bakımından hiç kopukluk olmadan peyder pey, hiçbir şüphe bulunmadan, kendilerine varmıştır. Ve O'nun hak Peygamber olduğu kalplerine yerleşmiş ve sağlamlaşmış ve bilmişlerdir ki, O (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) insanları Hakkın tevhidine ve O'na ibadete davet etmiştir.

Bu sağlam hüccet ve doğru din, onların akidesi olmuştur. Böylelerinin imanı doğrudur, güzeldir. Amma bundan daha mükemmeli şudur ki, inceleme ve araştırmaya çalışıp, bu manâları bir çeşit delil ile ortaya çıkarıp, anlamalı ve bu inceleme ve idrâk ile dininin temelini daha sağlam yapmalıdır. Amma Allahü Teâlâ'nın Kur'ân-ı Kerim'de bildirdiği hüccet ve delillerle yetinirsek, Allah için, İtikâd bilgilerinde yeterli olur. Ehl-i sünnet ve cemâatin öncüleri olan Selef-i sâlihîn âlimleri bu kadarını kâfi görmüşler, umûm için bunu beğenmişlerdir. O halde onları takîb edenin kalbi de, dini de selamette olur. Zirâ onlara uymak mübarektir, onlara uymamak ise bedbatlıktır.¹

1-) *Zirâ, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat, Allahü Teâlâ'nın Kitâbı, Rasûlüllah'ın Sünneti, Sahâbenin ve Âli Rasûlüllah'ın sözlerine dayanmaktadır. Bozuk düşüncelere, asılsız felsefeye, nefsi görüşlere, indî mulâhazalara aslâ açık değildir. Bunun için Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat yolunda olanlara Ehl-i Hak (doğru yol sâhipleri) denir. Diğer mezhepler böyle değildir. Onlara nefsi düşünceler, indî mulâhazalar, yanlış mukaddimeler ve felsefi görüşler karışmıştır. Bunun için onlara uymak bedbatlık ve bidattir. Sünnet ve Cemâat ehli olmanın alâmeti şudur: Abdül-lah ibni Abbâs (Radiyallahu Anhumâ) buyurdu ki: "Bu meseleleri yakinen bilensünnîdir." Bu meseleler şunlardır:*

1- Hazret-i Ebû Bekr'in Hazret-i Ömer'den, Hazret-i Ömer'in Hazret-i Osmân'dan, Hazret-i Osmân'ın Hazret-i Ali'den ve O'nun da diğer bütün Eshâbdan -radiyallahu teâlâ anlüm ecmaîn- üstün olduğuna ve Eshâb-ı Kirâmın diğer Müslümanlardan fazîletli bulunduğuna inanmak.

2- İki kibleyi de tazîm etmek. Yani çok Peygamberlerin kiblesi olan Beytül'l-mudaddese ve bizim Peygamberimizin kiblesi olan Kâbeye karşı saygılı olmak.

3- Mest üzerine mesh etmeyi câiz bilmek.

4- Şeriatin Cennetlik ve Cehennemlik olduklarını bildirdiklerinden başka hiç kimsenin kat'î olarak Cennetlik ve Cehennemlik olduğuna hükmetmemek. Cehennemlik olduğu bildirilenlerden bazısı İblis ve Ebû Leheb'dir.

6- "Resûl-i Ekremden (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sonra hilâfet otuz senedir. Ondan sonrası meliklik, padişâhlık ve sultânlıktır" diye inanmak.

7- İyi ve günâhkâr her müminin arkasında namaz kılmayı câiz görmek.

Allahü Teâlâ Bakara sûresi 163. âyetinde meâlen, "Sizin Rabbiniz, zâtında ve sıfatlarında birdir ve eşi yoktur. O'ndan başka ilah yoktur. Kullarına çok merhametlidir ve müminlere rahmeti de pek fazladır" buyuruyor.

Kur'ân-ı kerîmin âyetleri açıkça gösteriyor ki, âlem, yani Allahü Teâlâ'dan başka herşey, bütün kâinât mahlûktur, yaratılmıştır. Yaratılmış olanın ise, muhakkak bir yaratıcısı vardır. Bundan sonraki (164.) âyette meâlen, "Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün birbiri peşinden gelmesinde, insanlara fayda veren şeylerle yüklü olarak denizde yüzüp giden gemilerde, Allah'ın gökten indirip de, ölü haldeki toprağı canlandırdığı suda, yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgarları ve yer ile gök arasında emre hazır bekleyen bulutları yönlendirmesinde, düşünen bir toplum için Allah'ın varlığını ve birliğini ispatlayan bir çok hüccetler, deliller vardır" buyuruyor.

Bu âyet-i kerîme gösteriyor ki, Allahü Teâlâ, eğer benim ilâh olduğumda yakîniniz, imanınız tam değilse, bu âyette bildirdiğim nişân ve alâmetlere bakıp düşünün. O zaman ülühiyet ve vahdâniyyetimde şüpheniz kalmadığını anlarsınız, buyurmaktadır.

Akil sahipleri göklere bakınca, gökte ve göğün derinliklerinde sayısız sabit yıldızları, on iki burc-daki yıldızları ve yedi gezegeni hep ayrı yörüngelerde bulur. Her birinin belli bir zamanda belli mesafe kat' ettiğini, bu mesafeden asla geri kalmadığı gibi iler de gitmediğini ve bilinen hudûdu aşmadıklarını, ayın ışık, güneşin ziyâ verdiğini, diğer yıldızların ışık ve ziyâ vermekte (uzaklıkları sebebiyle) böyle olmadıklarını, güneşin ufkun üstünde durdukça gündüzün devam ettiğini, batınca gece olduğunu, mevsimlerin dünyanın güneşin etrafındaki hareketi ile alakalı bulunduğunu, her mevsimin canlıların yaşamasında işe yaradığını görür. Apaçık anlaşılıyor ki, bu kadar şaşmazlığın ve nizamın bir sahibi vardır.

Bu nizamı kuran ve idare edenin yıldızlar olabileceğini söylemek mümkün değildir. Zirâ onların idare ve nizâmı kendilerine verilmedi ki, başkasını idare etsin ve düzene soksunlar. Yıldızlar ve onlara tesir eden kuvvetten anlıyoruz ki, yıldızların

8- Sâlih ve âsî olan her müslüman cenâzenin namâzını kılmayı câiz görmek.

9- Hayır ve şerrin takdîrini Allahü Teâlâ'dan bilmek.

10- Hükümdâr ister âdil ister zâlim olsun, bâğîliği (devlete isyân etmeyi) câiz görmemek.

seyri doğru olsa, bir daha geriye dönemezler ve hep hareket halinde bulunan, daima dönüp duran bu gök cisimleri, hiçbir zaman hareketten sükûnete geçemezler. Bütün bunlar gösteriyor ki, göklerde olanların hepsi, sonradan yaratılmıştır. Bunları tedbir, teshir, tedvir eden ve yaratan bir yaratıcı olmadan bunlar olamaz. Gökten aşağı sarkan bulutlara bakın! Su ile yüklenmiş ağırlaşmışlar.

Rüzgâr onları sürüp götürüyor, bir araya topluyor, dağıtıyor. O bulutlardan inen yağmurlar, insanların ve hayvanların yaşamasına sebep oluyor. Ölü topraklar onunla canlanıyor. Bazen o bulutlardan sağanak halinde yağmur yağıyor, bazen de geçip gidiyor, bir damla bile düşmüyor. Bazen bir memleketi, bir yöreyi kaplıyor, ama yüzlerce memlekete de yağmıyor.

Rüzgârlara dikkat edin! Zaman zaman çok sert esiyor. Bazen de hiç esmiyor, bir yaprak sallanmıyor. Kimi zaman kuzeyden, kimi zaman güneyden, bazen doğudan, bazen batıdan, bazen de karışık esiyor. Bu saydıklarımızdan hiçbiri, bu işleri kendi irade ve ihtiyârı ile yapmıyor. Çünkü hiçbirinin iradesi yoktur. bunların zaman zaman çeşitli hallere girmesi gösteriyor ki, bunlar, kudret ve hikmet sahibi olan kâinatı yaratanın tedbiri, düzenlemesi ile olmaktadır ve bu tasarrufunda nice hikmetler vardır.

Toprağa bakınca, görürsünüz ki, çeşitli özelliklere sahiptir. Toprak, ayrı kitleler olmayıp birbirine bağlıdır. Ama kimi yumuşak, kimi sert, kimi sıkı, kimi gevşek, kimi alçak, kimi yüksek, kimi verimli, kimi çoraktır. Toprak her yerde aynı renkte değildir. Madenleri, bitkileri, meyveleri ayrı ayrıdır. Hatta bir dalda yetişen iki meyvenin tadı ve rengi ayrıdır. Daha çok şaşılacak şudur ki, taze bir ağacın bir dalında bir parmak ucu kadar olmayan bir yerinde hem dert hem de derman bulunmaktadır. Toprağın kimi yeri çok sıcak, kimi yeri çok soğuktur. Bütün bunları, o yerlerin hava ve suyuna bağlamak doğru değildir. Zirâ aynı hava ve su ile yetişmiş olan bir ağacın, bir dalındaki iki meyveye güneş de eşit vurmaktadır. O halde bu hayranlığı uyandıran, Hakîm ve Kâdir olan âlemin yaratıcısının sanatındaki hikmetten başkası değildir. Allahü Teâlâ Kur'ân-ı kerîmde bunu bildirmekte ve Ra'd sûresi dördüncü âyet, i kerîmesinde meâlen, "Yeryüzünde birbirine komşu kıt'alar, üzüm bağları, ekinler, bir kökten ve çeşitli köklerden dallanmış hurma ağaçları vardır. Bunların hepsi bir su ile sulanır.

Böyle iken yemişlerinde bir kısmını bir kısmına üstün kılarız. İşte bunlarda akıllarını kullanan bir toplum için ibretler vardır" buyurmaktadır.

Aynı topraktan ve aynı sudan beslenen bitkilerin, herbirinin tadı birbirinden çok farklı olan meyveler vermesi, Allahü Teâlâ'nın varlığının ve kudretinin en açık delillerindedir.

(Tibyân tefsirinde diyor ki, insanlar da buna benzer. Renkleri, şekilleri, sûretleri, heyetleri, sesleri, huyları, tabiatları ayrı ayrıdır. Hâlbuki hepsi aynı ana ve babadan meydana gelmiştir. Medârik tefsirinde de şöyle bildirilir. Etkilenmelerde, nûrlarda ve sırlarda kalpler ayrı ayrıdır. Her kalbin bir sıfatı, her sıfatın bir neticesi vardır.

Bazı kalpler inkârcı, bazı kalpler kibirli olur. "Âhirete inanmayanlar var ya, onların kalpleri inkârcı, kendileri de kibirli kimselerdir" âyet-i kerîmedir. (Nahl sûresi, 22. âyeti). Bazı kalpler de, Allahü Teâlâ'nın zikri ile mutmaîn ve rahat olur. Nitekim Ra'd sûresi 28 âyetinde meâlen, "Kalpleri Allah'ın zikri ile huzûra kavuşanlar" buyuruluyor.

Yolun ayrılığına bak, nereden nereye!

Eğer bir kimse, kendisine herşeyden daha yakın olan nefisine bakarsa, bu delillerden çoğunu kendinde bulur. Allahü Teâlâ Zâriyât sûresi 20. ve 21. âyetlerinde meâlen, "Kesin olarak inananlar için yeryüzünde âyetler vardır" buyuruyor. Yani, yeryüzünün dağlarında, denizlerinde, ağaçlarında, otlarında, madenlerinde ve canlılarında Cenâb-ı Hakkın kudret, irâde ve birliğine delâlet eden alâmetler açıkça sergilenmektedir. "Kendi nefislerinizde de öyle; görmüyor musunuz?" Yani, ibret nazarı ile bakın ve kendi zatınızdaki yüksek sanat alâmetlerini görün.

Zira kâinattaki her şeyden sizin vücûdunuzda bir nümûne vardır. (Hakâyık-ı Sülemî'de der ki: Kim bu alâmetleri kendinde görmez ve kendi vücûdunda kudret eserlerini bulmazsa, nasibini yitirmiş ve hayattan alınacak hisseyi almamış olur. (Tefsîr-i Hüseyinî)

Kendine nazar eyle, sen sevgili bir ersin,
Kendini yere atma, sen yüksek bir yerdensin.
Sen gözünden saklısın, kemâlin bilemezsin,
Sadefini kır da çık, zira çok kıymetlisin.

O nişân ve alâmetler şunlardır ki, sen kendi yaratılışını ve yapını düşünür, bir halden bir hale dönüştüğünü göz önüne getirirsen, bilirsin ki, ana karnında bir damla su idin. Sonra kan pıhtısı oldun. Sonra ete dönüştün. Sonra kemiklerin, bunların üzerine derin yaratıldı. Böylece hikmetli vücûdun meydana geldi. Ona ruh verildi. Hiç şüphesiz bu noksan halden kemale gelmen senin tedbir ve iradenle olmadı.

Zirâ değil ki, o acz halinde, âkıl ve bâliğ olduktan sonra bile, yaratılmış olduğun şekline bir parmak ucu kadar bir şey ilave edemezsin. Bir organın eğri olsa doğrultamazsın, biri noksan olsa, tamamlayamazsın. Sonra zaman geçer, o genç ve kuvvetli halinden ihtiyarlığa dönersin. Sıhhatli ve sağlam iken, şimdi güçsüz ve hastalıklarla uğraşırısın. Bunu senmi istedin de böyle oldu? Hayır, sen istemedin. Gençliğine doymadın. Ama ihtiyarlık halini kendinden atamaz, değiştiremezsin.

Bütün bunları bilince, şüphesiz olarak anlarsın ki, bu haller ve değişmeler,, alemin yaratıcısı olan Kâdir ve Hâkim hâlıkın irâde ve ihtiyarı ile olmaktadır. Ve yine yakinen anlarsın ki, bunları yapan tabiat değildir. Çünkü nutfenin, yani bir damlacık menînin oluşup büyüdüğü kuvvet, birbirine zıt dört şeyden hâsıl olmaktadır. Bunlar da, hararet, bürüdet, rutubet ve yubüsetdir. Yani sıcaklık, soğukluk, yaşlık ve kuruluk. Anasının (eşyanın) tabiatı işte bunlardır. Yani su, ateş, hava ve toprak.

Bu dördünün, hatta bunlardan ikisinin, bunlara hükmeden ve dilediği gibi tasarruf eden bir birleştirici olmadan bir araya gelmesi ve birleşmesi mümkün değildir. Mümkün olsaydı, su ile ateş, bir müdebbirin tedbiri olmadan bir araya gelirdi. O halde açıkça anlaşılacak oluyor ki, hayvanların ve diğer şeylerin bedenlerindeki tabiatın eserleri, hep Hakîm ve Kadîm bir yaratıcının tedbiri, düzenlemesi ile olmaktadır.

Aynı şekilde yine görüyoruz ki, tabiatların eserleri (karakterleri izleri ve tezahürleri) ayrı ayrıdır. Birinin diğerine gâlip bulunması da mümkündür. O da gösteriyor ki, onun tedbirini Kâdir ve Kahhâr bir yaratıcı yapmaktadır. Buraya kadar anlatılanlar, âlemin mahluk olduğunu (yoktan yaratıldığını) ve yaratılmış olanın muhakkak bir yaratıcıya muhtaç olduğunu, yaratıcı olanın ise yaratılmış olmasının câiz (mümkün) olmadığını göstermektedir.

Not: Risaleden Alıntı Burada Sona Erdi. İnşaallah Bir Sonraki Ay Devam Edecek

İMAN'IN ŞUBELERİ

Hadis-i Şerifler'de beyan edildiği üzere: Lâ ilâhe ilâallah demek: **1-** Meleklerle, **2-** Kur'ân-ı kerîme, **3-** Peygamberlere **4-** Âhret gününe, **5-** Öldükten sonra dirilmeye, **6-** Kadere yani hayrın ve şerrin Allah'tan olduğuna, **7-** İnsanların mahşer yerinde toplanmasına, **8-** Cennet ve Cehenneme insanların gtimesine, **9-** Allah sevgisine, **10-** Allah korkusuna, **11-** Allah'tan ümit etmeye, **12-** Allah'a tevekkül etm-

eye, **13-** Muhammed Mustafâyı (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ve âlini sevmeğe, **14-** Rasûlüllah'a tazîme, **15-** Dinini azîz tutmaya, **16-** Din ilimlerini öğrenmeye ve öğretmeye, **17-** Kur'ân-ı kerîme tazîm etmeye, **18-** Abdest almaya **19-** Beş vakit namazı kılmaya, **20-** Zekât vermeye, **21-** Oruç tutmaya, **22-** İtikâf etmeye, **23-** Hac yapmaya, **24-** Cihâda katılmaya, **25-** Cihâd sebeplerini, harp âletlerini önceden hazırlamaya, **26-** Cihâdda bulunup harpten kaçmamaya, **27-** Ganîmetin beşte birini vermeye, **28-** Köle Âzâd etmeye, **29-** Kefâret vermeye, **30-** Sözüde durmaya, **31-** Nimete şükretmeye, **32-** Dilini korumaya, **33-** Emaneti korumaya, **34-** İnsan öldürmemeye, **35-** Fercini (if-fetini) korumaya, **36-** Haram maldan uzak durmaya, **37-** Yemekte ve içmekte takva üzere olmaya, **38-** Giyinmekte ve kullanılan eşyâda şeriatin dışına taşmamaya, **39-** Oyun, çalgı, müzik ve şarkılardan uzak olmaya, **40-** Harcamada orta halli olmaya, **41-** Kin ve hasedi bırakmaya, **42-** Müslümanı ayıplamamaya, **43-** Amelinde ihlas üzere olmaya, **44-** ihsan ve iyilik edince sevinmeye, **45-** Günaha tevbe ile hemen çare bulmaya, **46-** Kurban ve Akîkada gevşeklik göstermemeye, **47-** Ulû'l-emre itâete, **48-** Ümmetin sözbirliğinden ayrılmamaya, **49-** İnsanlara adâletle muâmele etmeye, **50-** Emr-i marûf ve nehy-i münker yapmaya, **51-** İyilik ve takvâ ile yardımlaşmaya, **52-** Edep ve hayâ sahibi olmaya, **53-** Anne ve babaya ih-sân (İyilik) üzere olmaya, **54-** Sıla-ı rahme, **55-** İyi ahlak üzere bulunmaya, **56-** Köle ve hizmetçilerine ih-sân ve iyilik etmeye, **57-** Efendisinin hakkını ödeme, **58-** Çocuklarının hakkını gözetmeye, **59-** Dinini seven ve kayıranları sevmeye, **60-** Verilen selâmı almağa, **61-** Hastaları yoklamaya, **62-** Cenaze nemâzı kılmaya, **63-** Aksırıp elhamdülillah diyene, yerhamükellâh demeye, **64-** Küfür ve fesad ehlin-den uzak durmaya, **65-** Komşusuna ikram etmeye, **66-** Misafire ikramda bulunmaya, **67-** Müminlerin ayıp ve kusurlarını örtmeye, **68-** Sabır ve zühd üzere olmaya, **69-** Az yemeye, **70-** Kısa emelli olmaya, **71-** Doğruda gayret sahibi olup aşağı olmamaya, **72-** Boş konuşmalardan uzak olmaya, **73-** Cûd ve cömertliğe, **74-** Küçüklere karşı merhametli, büyüklere karşı saygılı olmaya **75-** Dargın ve kırgınları barıştırmaya, **76-** Kendisi için sevdiğini, başkası için de sevmeye, **77-** Kendine istemediğini başkasına da istememeye, **78-** İnsanların geçtiği yoldan onlara eziyet veren şeyleri kaldırmaya” yani bunların iman gereği uyulması gereken şeyler olduğuna inanmak demek olup, bunları tasdik İmanın şubelerini ve dallarını kabul etmektir. (Beyhaki, Şuabü'l-ıman, no:11269, 7/540)

HİKMETLİ SÖZLER

ŞEYTANIN SALDIRI YOLLARI...

Şeytan çeşitli yollarla vesvese vermeye çalışır. Hikmet ehli bir zat buyuruyorki:

Şeytanın, bilhassa şu on yolla vesvese verdiği görüp, ona göre tedbir aldım;

1- Tul-i emel (uzun emel): Zevk ve safa sürmek için çok yaşamayı istemektir. Nerede, ne zaman öleceğimi bilmiyorum. Aniden de ölebilirim diyerek, şu âyet-i kerimeyi hatırladım: **(Hiç kimse nerede öleceğini bilmez)** (Lokman 34) sonra şu hadis-i şerifi de düşündüm ve böylece şeytanın verdiği vesveseden kurtuldum: **(Cenneti isteyen, uzun emelli olmasın, dünya işi, ona ölümü unutturmasın!)** (İ. Ebiddünya)

2- Nefse uymak: Her nimetin çetin bir hesabının olduğunu ve aşağıdaki âyet-i kerimeleri düşünüp, nefesine uymadım. **(Onları bırak; yesinler, eğlensinler ve boş ümit onları oyalayadursun. (Kötü neticeyi) yakında görecekler!)** (Hicr 3) **(Nefslerinin arzularını ilah edinenleri görmedin mi?)** (Casiye 23)

3- Ucub: Şu âyet-i kerimeyi hatırladım: **(Onlardan kimi bedbaht, kimi mesuttur.)** (Hud 105) Hadis-i şerifte de buyuruluyor ki: **(Üç şey felakete götürür: Cimrilik, nefse uymak, ucbetmek.)** (Beyheki) Mesut olacağımı bilmediğime göre, üstelik ucubun felaket olduğunu bile bile niye ucbedeyim dedim ve ucubtan kurtuldum.

4- Kibir: (Kalbinde zerre kadar kibir olan, Cennete giremez) hadis-i şerifi ile aşağıdaki âyet-i kerimeleri düşünerek kibretmekten sakındım. **(Allah, kibredenleri sevmez.)** (Nahl 23) **(Allah katında en keremliniz, en çok takva ehli olanınızdır.)** (Hucurat 13)

Aşağıdaki hadis-i şerifi de düşünerek tevazu sahibi olmaya çalıştım: **(Allahü Teâlâ tevazu üzere olmamı emreyledi. Hiç kimseye kibirlenmeyin!)** (Ebu Davud).

5- Müslümanlara saygısızlık: Şu âyet-i kerimeyi hatırladım ve din kardeşlerime hürmet ettim. **(Asıl şeref, ancak Allah'ın, Peygamberinin ve müminlerindir.)** (Münafikun 8)

6- Haset: Aşağıdaki âyet-i kerimeyi düşünerek kimsenin malına göz dikmedim: **(Biz, onların dünya hayatındaki maişetlerini aralarında taksim ettik.)** (Zuhruf 32)

7- Riya: Aşağıdaki âyet-i kerimeyi düşünüp ihlasa sarılıp riyadan kurtuldum. **(Rabbine kavuşmayı dileyen, salih amel işlesin. İbadette O'na hiçbir şeyi ortak koşmasın.)** (Kehf 110)

8- Cimrilik, 9- Tamah, 10- Hırs: Tamah, mal toplama biriktirme hırsıdır. Cimrilik ise, harcanması gereken yerde para harcamaktan kaçınmaktır. Önce şu hadis-i şerifi düşündüm: **(Cömertlik iman sağlamlığından ileri gelir. İmanı sağlam olan Cehenneme girmez. Cimrilik (imandaki) şüpheden ileri gelir, böyle kimse de Cennete giremez.)** (Deylemi) Sonra şu âyet-i kerimeleri düşünüp Allahü Teâlâ'ya güvendim ve insanlardan ümidimi kestim: **(Sizin yanınızdakiler tükenir.**

Allah katındakiler bakidir.) (Nahl 96) **(Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder. Ummadığı yerden rızkını verir.)** (Talak 2-3) **(Her canlının rızkı Allah'ın üzerindedir.)** (Hud 6)

Üç şey hakkında dudağını kıpırdatma:
Gittiğin yol, paran ve mezhebin.

Ucuz kazanan, ucuz verir. İnci çocuğun eline geçerse onu bir somun ekmeğe satar.
(Mesnevi)

İnsan kulaktan gelişir. duya duya dinleye din
leye can bulur. Hayvan ise mideden gelişir.

Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyi ve Sellem) 'Allah'tan
Cennet'i isteyen, insanlardan bir şey istemesin'
buyurdu
(Mesnevi)

Öyle ucuz değil gül koklamak. Gül tutan
ele diken batmalı. Bir AŞK'a gönül veren o
AŞK'ının kapısında yatmalı...

Sıkıntıdan kurtuluşa giden gizli yol, o sıkıntının
içindedir.
(Hazreti Mevlana)

Sana bir yerden bir töhmet gelmiş ise bil ki;
zulmettiğin biri sıkıntıya düşmüş, sana bed-
dua etmiştir.

İnsanın yarısı ayıp, yarısı gaybtır.
(Mesnevi)

YAVUZ SULTAN SELİM HAN (1470-1520)

OSMANLI VE SELÇUKLU'NUN DÜNYA HAKİMİYETİ MEFKURESİNİN ÖNÜNDEKİ ENGEL NEYDİ: III

KEMAL ARKUN

Geçen ayki makalemizde Yavuz Sultan Selim Han Hazretlerinin babası Bayezid-i Veli Hazretleri zamanında yaşanan ve 50 bin ehl-i sünnet müslümanın hunharca katledildiği Şahkulu isyanından kaynak vererek bahsetmiştik. Altı asır dünyaya nizam veren Osmanlı torunlarından bir kısmının o mübarek insanlara hakarete varan sözleri milletimizin tarih şuurundan yoksun kaldığının göstergesidir. Osmanlı sultanlarının kanları ve terleriyle sulayarak vatan yaptığı bu topraklarda yaşayan onların miras bıraktığı nimetlerden doyasıya istifade eden Kızılbaşların cemevlerinde yaptıkları Yavuz Selim protestoları da bu grupun tarihten hiç ders almadıklarının göstergesidir. Yavuz Sultan Selim han'ın vatanında hala Şah İsmail propagandası yapılmaya çalışılması cehaletten

öte bir şey olsa gerektir. Tarihe şan veren o yüce sultanların kültür mirasından yola çıkarak hizmet yapan bazı vatandaşlarımızın da sırf Türk diye Şah İsmail'i Yavuz Sultan Selim Han'a tercih etmeleri Kızılbaş tarihçilerin ülkemizdeki etkisinin tesirini gösteriyor. Sünni görünerek Yavuz Sultan Selim Han'ı kötüleyen, O yüce Sultanın 40 bin Aleviyi katlettiği iftirasını atan sahtekar fitneciler Alevi vatandaşlarımızın devlete ve millete hiç bitmeyen bir kin ve nefretle bakmasına sebep olmuşlardır. Şah İsmail yanlısı tarihçilerin adeta tarih ilmini katlederek uydurdukları yalan tarihler sebebiyle Alevi vatandaşlarımız bir türlü Müslüman Türk Milletine entegre olamamakta kendilerini hep bu milletin dışında hissetmektedirler. Bunun sonucu Türkiye Cumhuriyeti aleyhine faaliyet gösteren Taksim organizatörleri gibi emperyalist menfaat

şebekelerinin oyuncağı haline gelmektedirler. Biz kitaplarımızda ve makalelerimizde Şiiilerin yaptığı katliamları tarih ilminin icap ettirdiği şekilde kaynaklarıyla aktardık. Yalancı tarihçiler Yavuz Sultan Selim han'ın 40 bin Aleviyi katlettiğine dair dürüst bir tek kaynak gösteremezler. Bu konuda usta tarihçi Mustafa Armağan şöyle diyor:

Yavuz, 40 bin Alevi'yi kesti mi?

Tarihi bir türlü siyasetten ayrı ele almayı beceremiyoruz. Tarih, siyasetin yakasından düşmediği sürece de, kafalarımızdaki savaş ve karanlık devam edecek gibi görünüyor. Neden mi söylüyorum bunları?

Hatırlarsanız geçen hafta yeni bir ezber bozma girişiminde bulunmuş ve o "küçük fil"imizi tarihin zücacıye dükkânına Kasr-ıŞirin kapısından salmıştık. Demıştik ki, siyasetçilerimiz Kasr-ıŞirin'den beri İran sınırımızın değişmediğini, hatta İran'la 400 yıldır dost olduğumuzu söylüyorlar, halbuki bu tarihen yanlış bir bilgi.

'Vay efendim sen ne demek istiyorsun?' Ne Bush'un yarıdakısı olmadığım kaldı, ne İran'a saldırmak için diş bileyen kesime top toplayıcılığı yaptığım.

Eğer yazımdan ille de bir siyasî sonuç çıkarılacaksa, bu çürük iddiamız karşısında Bush'un eli armut toplamayan 'tarihçileri' de kalkıp, 'Bakın, Kasr-ıŞirin'den bu yana İran'la en az 10 kez savaşmışsınız, sınırlarınızda delinmedik nokta kalmamış, bir kere daha delinse ne lazım gelir?' deseler ve bizi kendi silahımızla vurmaya kalksalar ne diyeceğiz? Bu işleri tarihçilere bırakalım mı?

Yıllar önce Bakü'de bir müzeyi geziyoruz. Adının İrade olduğunu öğrendiğimiz hanım rehberimiz Şah İsmail'in Çaldıran savaşını Osmanlı topları yüzünden kaybettiğini ağlamaklı bir tonda anlatıyor. Besbelli hayranı olduğu Şah İsmail Çaldıran'da bir duvar teşkil eden toplarımızı geçemeyince hiddetinden kılıcıyla topun ağzına öyle bir vurmuş ki, tuncu paramparça etmiş!

Burada efsanenin kendisine takılmayın derim. "Türk" olduğunu düşündüğümüz Azeri kardeşlerimizin bu savaşta Şah İsmail'in ordusunda

saf tutmaları ve Yavuz'u saldırgan bir işgalci olarak görmeleriymiş beni asıl şaşırtan.

Bir de özellikle bazı Osmanlı karşıtı kesimlerin dillerine doladıkları ve maalesef İsmail Hami Danişmend gibi ateşli Osmanlı yanlısı 'Sünniler'in de Şii-Alevi husumetlerinden ötürü köpürttükleri 'Yavuz'un 40 bin Alevi'yi kestiği' söylentisi var. Ne yalan söyleyeyim, her iki kamp da bu tehlikeli ateşe odun taşımakta fevkalade mahirler. Halbuki Fethullah Gülen hocaefendinin yakınlarda yaptığı 'mum söndü iftirası' hakkında sağduyuya çağırın konuşmasını okusalar, bu meseleye nasıl bir denge bilinciyle yaklaşacaklarına dair değerli ipuçlarını yakalayabilirlerdi.

Yavuz Sultan Selim, Doğu'da nâmağlup unvanına sahip Şah İsmail'in adamlarının Tokat'ı ele geçirip kendi adına hutbe okuttuğu, hatta Kütahya önlerine kadar geldiği, Bursa'yı tehdit ettiği ve Rumeli'deki kardeşleriyle buluşmalarına ramak kaldıkları bir ortamda tahta çıkmış buldu kendisini. Üstelik de bir Osmanlı şehzadesi olan yeğeni Murad, Şiiliği kabul etmiş ve Şah İsmail'in yanına kaçmıştı. Yani Safevi etkisi, bırakın halka yayılmayı, bizzat saraya kadar girmişti.

Burada özellikle belirtmek istiyorum ki, Yavuz'un birinci sorunu, bir inanç olarak Alevilik değil, Fransız tarihçi Jean-Louis Bacque-Grammont'un akıl dolu deyişiyle, Safevi Devleti'nin Anadolu'daki Alevileri 'beşinci kol', yani istihbarat unsuru olarak, daha da önemlisi, devleti yıkacak tertipler içine girecek potansiyel bir işbirlikçi güç olarak kullanmaya kalkmasıydı.

Şah İsmail'in gerçek niyetinin Osmanlı'yı Şii bir devlete dönüştürerek bir darbeye başına geçmek olduğuna ve bu uğurda çalıştığına dair güçlü kanıtlar bulunuyor. Nitekim 1511 Nisan-Temmuz aylarında Bursa'dan Antalya ve Kayseri'ye kadar yayılan, Anadolu'nun büyük bölümünün yakılıp yıkılmasına ve 50 bin insanın ölümüne yol açan Şahkulu isyanı da gerçek bir ders olmuştur Yavuz'a.

Anadolu'daki Aleviler ya İran'a göç edip Şah İsmail'in saflarına katılıyor veya muhtemel bir Anadolu seferinde ona destek vereceklerine dair işaretler veriyorlardı.

Osmanlı Devleti'nin 1402'de içine yuvarlandığı fetret devri yeniden yaşanacak mıydı? Bu soru, 112 yıldır hiç bu kadar sarsıcı olmamıştı.

Bunun üzerine Yavuz, hem İran'a insan kaynağı sağlayan göçüönlemek, hem de Safeviler üzerine düzenleyeceği seferde arkasını sağlama almak için Mustafa Akdağ'ın deyişiyle, "Şah İsmail'e bağlılıkları, sadece dinî bir inanç olma çizgisini aşarak, para yardımı, asker olarak gidip ordusuna katılma, Kızılbaşlık propagandası yapmak ve şaha casusluk etmek gibi yollarla hizmet ettikleri sabit olanlar hakkında kovuşturma başlattı".

Bu kovuşturmanın bir tür fişlemeye dönüştüğünü biliyoruz. Tutulan defterlere yukarıdaki eylemlere karışmış 40 bin Kızılbaş'ın adının geçirildiğini, bunların tutuklanıp sorguya çekildiklerini biliyoruz. Suçlu bulunanlar elbette idam veya hapisle cezalandırılmıştır. Ancak bu kovuşturma sonunda ne kadarının idam edildiğini, ne kadarının hapse atıldığını veya sürgüne gönderilip serbest bırakıldığını bilmiyoruz.

İşte o 40 bin kişi, bu kovuşturma maksadıyla fişlenen yakalanan casuslar, düşmana yardım ve yataklık yapanlar, daha önce Şah İsmail'in ordusunda savaşmış olanlar, propagandasını yapanlardı. Ve hepsinin öldürüldüğüne dair en ufak bir kanıt olmadığını ben değil, yine Bacque-Grammont söylüyor:

"Göründüğü kadarıyla, bu "büyücü avı", özellikle olaylara bulaşan tımar sahiplerini yerlerinden atmak ve bilinen elebaşları öldürmekten ibaret kaldı. 1513 ya da 1514'te olan 40.000 sapkının kırılması efsanesinin destekleyen hiçbir kanıt yok elimizde; sayılar karşısında doğulu baş dönmesiyle alabildiğine damgalı görünüyor bu." (Bkz. Ed.: Robert Mantran, Osmanlı İmparatorluğu Tarihi, I, Cem Yay. 1995, s. 173)

40 bin aileyi, yani ortalama 200 bin nüfusu ilgilendiren böylesine büyük çaplı bir 'katliam'ın belgelere de bir şekilde yansımaları gerekmiyor muydu? İşte Alevi kökenli olduğu bilinen tarihçi Mustafa Akdağ, "Yavuz Selim'in o zaman, Kızılbaş mezhepli 40 bin kişi öldürttüğü hakkında tarihlere geçmiş bir rivayet vardır... Ancak, biz bunu pek şişirilmiş bir sayı bulmaktayız. Çünkü, bu Padişah devrine ait pek çok mahkeme defterleri hâlâ elimizdedir.

Bunlar üzerinde yaptığımız araştırmalarda, bu çapta kitle idamlarına rastlayamadık. Eğer öyle kanlı bir olay geçseydi, bu defterlerde yer alması zorunlu idi." sözleriyle bu balonu patlatıyor. (Türkiye'nin İktisadi ve İctimai Tarihi, 2, Tekin Yay., 1979, s. 154)

Yavuz Sultan Selim Han'ın 40 bin Alevi'yi katlettiği yalanlarıyla ilgili dürüst tarihçi Yavuz Bahadıroğlu da şöyle yazıyor:

Üçüncü Boğaz Köprüsü'ne "Yavuz Sultan Selim" isminin verilmesi, bir kısım Aleviler başta olmak üzere, bazı çevreleri ayağa kaldırdı...

"Sosyal Medya" dedikleri sorumsuzluk ve cehalet âbidesi, her türlü hezeyanın, iftiranın, yalanın merkez üssü oldu. Sözü tam mânasıyla "ağzı olan konuşuyor", tek eksiklik bilgi ve belge... Öte yandan kimi Aleviler "tarih boyunca ezilmiş, itilmiş mağdur" rolüne soyunup şefkat avına çıkıyorlar.

Bu arada Osmanlı'ya, özellikle de "40 binimizi kesti" dedikleri Yavuz Sultan Selim'e verip veriştiriyorlar. Hâlbuki Aleviler üstüne şiddet ve baskının Osmanlı tarihinin tamamını kapsamadığı, hele hiçbir zaman bunun bir devlet politikası haline gelmediği, zaman zaman yapılan baskının ise dini kimliğe değil, dini kimliğin siyasete âlet edilmesine yönelik bulunduğu gerçeği belgelenmiştir...

Birdahaki Ay İnşaallah "Yavuz'un Alevi Katliamı İçin İbni Kemal'den Fetva Aldığı İddiası" Konusu Detaylı Bir Şekilde İncelenecektir.

İMAN-KÜFÜR VE TEKFİR

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FİKİH KURULU

Bizi yoktan var eden, varlığından haberdar eden, her türlü nimeti bahşeden, kudretini, varlığını gösterme adına sonsuz fezaı yaratan Allah Teâlâ'ya sonsuz hamd eder, onu tanımamak ona karşı nankör olmaktan yine ona sığınırız.

Yaratılışımızın asıl gayesi onu tanımak ve ona kulluğumuzu izhar etmektir. Onu tanımamak, yok saymak veya ona layık olmayan sıfatları yakıştırmak, ona ortak koşmak, kötülüğün nankörlüğün kaynağı ve en büyüğüdür. Onu inkâr ederek veya onun gönderdiği bir elçiyi veya da bir kitabı, velev ki kısmen dahi olsa inkâr ederek yapılacak tüm iyilik, ibadet ve fedakârlık esasen iyiliğin, ibadetin ve fedakârlığın yapılması gereken yaratıcıya yapılmış olmaz. Zira O'nun gönderdiği elçi veya kitabı veya kitabın bir bölümünü inkâr, gerçekte onun her şeyi doğru bilemediğini veya gönderdiklerinde kusur olduğunu iddia etmektir. Allah Teâlâ, mademki her şeyin üstünde nankör olmamayı ona dosdoğru imanı şart koşmuştur, öyleyse bu şartı yerine getirmeyen en büyük cezaya razı olmuştur. Bu yüzden cennetin olmazsa olmaz anahtarı, iman kılınmıştır. Yine cehennemde sonsuz kalmaya tek sebep bu imanın olmayışıdır.

Yazımızda ana gaye küfür ile tekfir arasındaki farkı beyan etmek yani kişinin kafir olması ve kafir olmaktan korkması ile başkasını küfre nispet etmek, onun kafir olduğunu söylemek arasındaki farktır. Fakat bu konuya girebilmek için iman ne demektir bunu biraz daha açmamız ve iyice kavramamız gerekmektedir.

İmanın Lügat ve İstilah Manası: İman; Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem), Allah tarafından getirdiği kesin olarak bilinen haber, dini esas ve hükümlerin doğru ve gerçek olduğuna tereddütsüz inanmak, izan ve kabul ile bunların tamamını tasdik ve itiraf etmektir.

Ehl-i Sünnet âlimlerinin ekserisine göre iman, kalp ile tasdikten ibarettir. Çünkü Kuran-ı Kerim'deki "sen bize inanacak değilsin" ayeti, "bizi tasdik edici değilsin" manasıdır. Ayrıca dilciler de Kuran'ın nüzulünden ve Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in hadisleri varit olmadan önce imanın

tasdik manasına geldiğinde ittifak etmişlerdir. Allah Teâlâ yüce kitabında, Kuran-ı Kerim'in Arapça olarak indiğini çeşitli ayetleriyle bizlere bildirmiştir. O halde Kuran'ın nazil olduğu dilde iman kelimesi tasdik manasında kullanıldığına göre iman kalbin tasdiki demek olur.

Şu halde İman; "Vahdaniyet, nübüvvet, ba's, ceza, namazın ve zekâtın farziyeti, şarabın haramlığı gibi tefekkür ve muhakemeye muhtaç olmadan, Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in getirdiği dininden olduğu, yani İslamiyet'in esaslarından olduğu zaruri olarak bilinen şeylerde Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'i tasdik etmektir. Eğer Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir esası icmali olarak haber vermişse icmali olarak, tafsili olarak haber vermişse tafsili olarak, onu tasdik etmek gerekir.

İman kalbin tasdikidir. Eş'ariyye'nin muhakkik âlimleri ve Mâtüridiyye âlimleri bu görüştedir. İmanın aslı rüknü kalp ile tasdik etmektir. Dil ile ikrar ise, dilsizlik ve ikrah (zorlama) gibi zarurî bir engel bulunmadıkça, dünyevî hükümlerin uygulanabilmesi için gerekli bir şart olup imanın özüne dâhil değildir.

İmam Ebu Hanife (Rahimehullah)'nin; ikrarı aslı rükün olarak kabul ettiği, bu nedenle "mazeretsiz ikrarı terk edenin cehennemlik" olduğu görüşünü benimsediği nakledilmiştir. Ebû Yusuf'tan (ö. 182/798) rivayet edildiğine göre O, şöyle demektedir: "Bir kimse Allah'ı tanır, onu tasdik eder ve imkânına rağmen dili ile ikrar etmeden ölürse küfür üzere ölmüş olur".

Oysa kendi eserlerinde, imanın tek aslı rükünü olarak tasdik etmeyi vurguladığı görülmektedir.

İmanı kalbin tasdiki olduğuna şu ayet-i kerimeler delil getirilmiştir;

Münafıklar hakkında nazil olan "Ey Peygamber! Kalpten inanmadıkları hâlde, ağızlarıyla "İnandık" diyenler (münafıklar) ile Yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin." ayet-i kerimesi imanın kalbin tasdikinden ibaret olduğu, dille imanı söylemenin bir fayda vermeyeceğini belirtmiştir.

Bir diğerk ayette “Allah kime doğru yolu gösterir, imana muvaffak ederse, onun kalbini İslam için açar” buyrulmuştur. Bir başka ayette de, küfre zorlanan kimsenin, küfür sözünü söylemesinin kalpteki imanına bir zarar vermeyeceği ifade edilerek: “Kalbi imanla dolu iken, küfre zorlanan müstesna olmak üzere, kim iman ettikten sonra küfre, sine açarsa Allah’ın gazabı onların başındadır. Onlar için en büyük bir azap vardır” buyrulmuştur.

Yine kalben inanmayıp, dil ile inandıklarını söyleyen münafıklar için de: “(Bedevi) Araplar iman ettik dediler. Bedeviler “İman ettik” dediler. De ki: “İman etmediniz. (öyle ise, “iman ettik” demeyin.) “Fakat boyun eğdik” deyin. Henüz iman kalplerinize girmedi” buyrulmuştur.

Ebedi olarak cennete girecek ve Allah’ın kendilerinden, kendilerinin de Allah’tan razı olacağı kimseler hakkında da “İşte Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir” diye bahsedilmiştir.

İmanın kalbin tasdiki olduğunu destekleyen çok sayıda hadis-i şerifler bulunmaktadır. Bunlardan bir kaçışöyledir: Üsame b. Zeyd’den rivayet edilen bir hadis-i şerifte, Üsame şunları anlatmıştır: “Resulullah bizi bir seriye ile göndermişti. Biz de Cüheyne kabilesinin Hurukat isimindeki koluna sabahleyin bir baskın düzenledik. Ben hemen bir kişiyi yakaladım. Yakaladığım adam ‘Allah’tan başka tanrı yoktur’ dediği halde onu öldürdüm. Bunun üzerine beni bir düşüncedir aldı.

Dönüşte olayı Resulullah’a anlattım. Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bana: ‘Öldürdüğün adam doğru mu söylüyor, yoksa yalan mı söylüyor, kalbini yarıp baktın mı?’ dedi.” Bu hadisten imanın kalbin tasdiki oluşu anlaşılmaktadır.

Kalbinde hardal, buğday veya zerre miktarı iman bulunan kimsenin neticede cehennemden çıkıp, cennete gireceğine, kalpteki imanın kurtuluş sebebi olacağına dair pek çok rivayetler vardır ki, bunlardan birinde Ebu Said Hudri, Allah elçisinin şöyle dediğini rivayet etmiştir: “Allah cennetlikleri cennete, cehennemlikleri de cehenneme koyacak, sonra da, ‘bakın kalbinde hardal tanesi kadar imanı olan birini bulursanız onu cehennemden çıkarın’ diyecek.”

İMAN ESASLARI

Bir insanın mümin olması kelime-i şahadetin muhtevasına inanmasıyla gerçekleşir. Kişibununla Hazreti Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in tebliğ ettiği iman esaslarını da kabul etmiş olur. Bu tip imana icmali iman denmektedir. Gerçekte Allah’ı yegâne ilah tanıyan, Hazreti Muhammed (Sallallahu

Aleyhi ve Sellem)’i onun peygamberi olarak kabullenen kişi, diğerk iman esaslarını da toptan kabullenmiş demektir. Zira diğerk iman esasları Hazreti Peygamber vasıtasıyla bize bildirilmiş, onlara inanmanın gerekli olduğu Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) kanalıyla bize ulaşmıştır. Dolayısıyla Resulullah’ı tasdik, onun getirdiği her şeyi tasdiktir. Peygamberden gelen her şeye ayrıntısıyla inanmaya da tafsili iman denmektedir.

İnanılması zorunlu olan altı esas vardır. Bunlar da herkesçe bilinen ve ‘amentü’ denilen Allah’a, Meleklerine, Kitaplarına, Peygamberlerine, Ahiret gününe, Kadere iman etmektir.

Fakat iman edilmesi gerekli olan şeyler sadece bu esaslardan ibaret değildir. Kuran’da sabit olup sahih hadislerle de açıklanan, dinden olduğu kesin olarak kanıtlanan itikadi, amelî ve ahlakî bütün hükümlere inanmak, bunların farz, helal veya haram olduğunu tasdik etmek de mümin olmanın şartıdır.

Her birine ayrı ayrı inanmanın farz olduğu söylenen ve zarurat-ı diniye diye isimlendirilen esaslar şöyle sınıflandırılmıştır:

1- Allah’ın varlık ve birliğine iman, indirilmiş olan kitap ve sahifelerin hak olduğuna iman, peygamberlere, meleklerle iman, ahirete, cennet ve cehennem ebediliğine, buralarda mükâfat ve azabın olduğuna, semavat nizamının bozulacağına, yıldızların parçalanıp döküleceğine, yer ve dağların paramparça olacağına ve emsaline iman,

2- Beş vakit namazın farz olduğuna, rekâtların sayısına, şartları oluşan malların zekâtının, ramazan orucunun, imkân bulunduğu haccın farz olduğuna iman,

3- Şarap içmenin, haksız yere adam öldürmenin, ana babaya itaatsizlik etmenin, hırsızlığın, zinanın, yetim malı yemenin, faiz yemenin vb. şeylerin haram olduğuna imandır. Bu saydıklarımız tevatür yoluyla sabit olmuş ve dinden oldukları kesinlikle bilinmiştir.

Zarurat-ı diniyeyi inkâr, tevatüren sabit dini bir esası inkâr olacağından küfür sayılmıştır. Tevatüren sabit fakat şer’i olmayan Hazreti Peygamberin savaşlarından biri, Hazreti Ebubekir’in hilafeti, Hazreti Osman’ın şahadeti gibi haberleri inkâr etmek ise küfür değildir fakat doğru yoldan sapmaktır.

Ezcümle: Kuran’da sabit olup sahih hadislerle de açıklanan, dinden olduğu kesin olarak kanıtlanan itikadi, amelî ve ahlakî bütün hükümlere inanmak, bunların farz, helal veya haram olduğunu tasdik etmek de imanın esaslarından sayılmaktadır.

Gelecek sayıda inşallah bu konu devam edecektir.

EMROLUNDUĞUN GİBİ DOSDOĞRU OL!

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

Mevla Teala'dan gelen İlahi Ferman...
Ultimatom... **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!”** (Hud: 112)

Dosdoğru olmak, Allah'ın emrettiği şekilde istikamette olmak ve o istikamet üzere kalabilmek gerçekten çok zor. Nitekim bu ayeti kerime nazil olunca Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): “Hûd Sûresi Beni ihtiyarlattı.” buyurmuştur. Efendimizin mübarek saç ve sakalında o güne kadar bir tane bile beyaz tel yok iken, bu ayet-i kerime nazil olduktan sonra emrin ağırlığı ve zorluğu sebebiyle saçında ve sakalında beyazlar görülmeye başlamıştır.

Malumunuz Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in ahlakı Kuran'dı. Yani Kur'an ne emrediyorsa Onun hayatında var, neden nehyediyorsa Onun hayatında zerre kadar yoktu. Dolayısıyla eğer Kur'an-ı kerim **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”** buyurduysa, hiç şüphe yok ki Efendimiz öyleydi. Nitekim Rabbimiz bir ayet-i kerimesinde:

“(Ey Habîbim! Sen) Dosdoğru bir yol üzerindedin!” (Yâsîn, 4) buyurmuştur.

Peki böyle olmasına rağmen Mevla'nın bu hitabı O'nu neden ihtiyarlatmıştı?..

Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e “Beni ihtiyarlattı” dedirtecek kadar zor gelen şey, aslında ayeti kerimedeki istikamet emrinin Kendisiyle ilgili olan kısmından ziyade, ümmetiyle yani bizimle alakalı olan kısmıdır.

Çünkü Hûd Sûresi'ndeki ayeti kerime şöyle devam etmektedir: **“...Seninle beraber bulunan ve tövbe etmiş olanlar da dosdoğru olsunlar...”**

Dünya ve ahiret saadetinin reçetesini bizlere sunan Kur'an-ı kerim öyle bir kitaptır ki, alime söyler cahile öğretir.. Havasa anlatır avama dinletir.. Geçmişten bahseder, geleceğe işaret eder.. Habibine söyler ümmetine emreder... İşte Mevla Teala bu ayeti kerimede de Habibine söylüyor, ümmetine yani bize emrediyor.

Buna rağmen bu ayet-i kerimedeki emrin ağırlığı Efendimizin mübarek sakalını ağartmışken, acaba emrin muhatabı olan bizleri ne derece etkiledi? Bu ayetin sorumluluğunu omuzlarımızda ne kadar hissedebildik?..

Dosdoğru olmak, istikameti muhafaza etmek hiç şüphe yok ki çok yüce bir makamdır. Lakin sağa sola sapmadan, insan ve cin şeytanlarının iğvalarına aldanmadan, şartlar ne olursa olsun dosdoğru yol üzerinde sebat etmek ve bu emri layıkıyla yerine getirmek hiç de kolay bir iş değildir. İşte onun için her namazda Fâtiha Sûresini okurken günde en az kırk defa **“bizi dosdoğru yola hidayet et”** diye Rabbimize niyaz ederiz. Namazlarımızı kılarken yaptığımız bu dua tekrarı bile aslında bu işin zorluğuna işaret etmektedir.

Evet bu iş zordur ama mükafatı da büyüktür. Ne demişler: **“Ne kadar zahmet, o kadar rahmet”** Nitekim Rabbimiz istikamet üzere olanların mükafatını şöyle beyan etmiştir:

“Şüphesiz “Rabbimiz Allah'tır” deyip sonra da (istikamet üzere) dosdoğru gidenler (var ya), onlara hiçbir korku yoktur ve onlar üzülmeceklerdir. İşte onlar Cennet ehlidirler. Yapmakta olduklarına karşılık orada ebedi kalacaklardır.” (Ahkâf:13, 14)

Asıl Doğru; Vahyin Bildirdiğidir

Şayet dışarı çıkıp insanlara soracak olsak; yanlış yolda olduğunu, doğru adam olmadığını söyleyen bir kişiye bile rastlayamayız. Sözümona herkes doğru, herkes dürüst... O halde toplum neden yanlışlar kumkuması haline gelmiş, niçin güvenilir insan parmakla gösterilecek kadar az?..

Öyle lafla, kendi kendini tezkiye etmekle doğru adam olunmaz. Ayeti kerimeye dikkat edersek Rabbimiz sadece; **“dosdoğru ol”** buyurmuyor da, **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”** buyuruyor. Yani hiç kimse kendi aklına, anlayışına ve kendi

ölçülerine göre değil, emrolunduğu gibi dosdoğru olmalı. Çünkü iyi-kötü, güzel-çirkin, doğru ve yanlış gibi kavramlar kişiden kişiye, toplumdan topluma değişebilir. İnsan yaşadığı beldenin örf ve an'anesinin, okuduğu okulun veya görüştüğü çevrenin etkisi altında kalarak doğru olana yanlış, faydalı olana zararlı veya haklıya haksız diyebilir.

Meselâ Batıdaki namus kavramı ile bizim memleketimizdeki namus kavramı bir midir? Bir batılıya göre çok normal kabul edilen bazı kadın-erkek ilişkileri, ülkemizde bazılarına göre cinayet sebebi bile sayılabilir.

Veya her akşam içki içip kafa çeken yahut uyuşturucu kullanan kişiye göre bu çok normal bir şey gelebilir. Ya da bir takım entrikalarla başkalarının mallarını çalıp gasp eden, toplumun huzurunu kaçıran çeteler, örgütler, bir takım uyuşturucu şebekeleri de yaptıkları kirli işlere, kendilerince birtakım haklı gerekçeler sunabilirler. Yani toplumda pislige bulaşmış olan daha niceleri, hayat kadınlarından tutunda esrar-eroin satıcısından kapkaççısına kadar, hepsi işledikleri suçlara kendilerince bir kılıf bulabilirler. Kim bilir, kendi mantıklarına göre belki doğru iş yaptıklarını bile iddia eden çıkabilir. Çünkü şeytan yapılan çirkin işleri süsler, tezyin eder ve öyle bir pencere açar ki, o pencereden bakan insan yaptığı tüm melaneleri meziyet zanneder, güzel görür. Nitekim Rabbimiz bir ayeti kerimede:

“Şeytan onlara yaptıklarını süslü göstermiş ve onları doğru yoldan alıkoymuştur. Bunun için onlar doğru yolu bulamıyorlar.” (Neml: 24) buyurmuştur.

Hulasa-i kelim en berbat adam dahi doğru yolda olduğunu iddia edebilir. Fakat doğruluk ve dürüstlük kişilerin kendi görüşlerine yahut filan topluma ve kültüre göre değil, Mevla Teala'nın beyanına göredir.

Asıl doğru; vahyin bildirdiği, Rabbimizin emrettiğidir. Allah-u Teala ne buyurmuş ne emretmişse doğru odur.

Öyleyse Allah'ın ölçülerine göre emrolduğumuz gibi dosdoğru olmalı, her işimizde Allah'ın kitabına göre hareket etmeliyiz. Amiyane tabirle işimizi kitabına uydurmayıp, bizatihi kitaba uymalıyız. Tabi sadece işimize geldiği zaman değil, her zaman...

Hani anlatılır: Adamın biri gecenin geç saatlerinde gelip köylüsünün kapısını şiddetle çalmaya başlamış. Komşusu “güm güm” çalınan kapıyı merakla açmış ve:

Hayırdır. Gecenin bir yarısı kapıma niçin geldin? Diye sormuş.

Hiç sorma demiş diğeri, yamaçta otuluyorlarken senin öküz benim öküze tos

vurdu, benim öküz de uçurumdan aşağı yuvarlandı. Bunun bedelini tazmin için geldim.

Komşusu bunu duyunca kızarak şiddetle itiraz etmiş:

Be adam, sen bilmez misin hayvanlar mükellef değildir. Bir de kalkmış gecenin bu

saatinde hayvanın bedelini tazmin etmekten bahsediyorsun. Bunun hiçbir kitapta yeri yok!

Bunun üzerine diğeri şöyle demiş:

Efendim, galiba ben meseleyi yanlış anlattım. Olay anlattığımın tam tersi cereyan etti. Yani benim öküz senin öküze tos vurdu, senin öküz de uçurumdan yuvarlandı. Eh madem hayvanlar mükellef değil, hadi bana eyvallah!

Tabi diğeri tutuşmuş ve ardından bağırarak:

Yahu bi dur hemen gitme! Hele kitaba bir bakalım, belki kitapta yeri vardır?..

Bu kıssadaki adam gibi sadece işimize gelince değil her zaman ve her yerde, bizlere

iki dârin saadet reçetesini sunan Hazreti Kur'an'a uymalı ve Allah'ın emrine göre hareket etmeliyiz.

Doğru Olabilmek İçin En Doğruyu Örnek Almalı

Malumunuz olduğu üzere Efendimiz (Sallâllâhu lâhu Aleyhi ve Sellem) bizlere numûne-i imtisal olarak gönderilmiştir. Her konuda olduğu gibi “doğruluk” konusundaki örneğimiz de O'dur. Batıl yolların, yanlış fikir ve akımların her zamankinden çok daha fazla olduğu günümüzde sıratı müstakimden ayrılmadan, sapmadan sapıtmadan cennet yolunda yürüyebilmek için mutlaka Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in yolunu takip etmek lazımdır. Zira O, dosdoğru yol üzeredir. Nitekim Rabbimiz bir ayeti kerimede:

“...Muhakkak ki Sen dosdoğru bir yol üzerindesin.” (Zuhruf: 43) buyurmuştur.

Dolayısıyla dosdoğru yolda istikamet üzere olup ebedi Cennetlere, sonsuz nimetlere kavuşmak ve Mevla Teala'nın Cemaliyle müşerref olmak için Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in nurlu yolundan gitmek şarttır.

Tabi O'nun nurlu yolunda yalanın ve dolanın, aldatma ve hıyanetin zerresi dahi yoktur. Zira Nübüvvetten önce dahi Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in Araplar arasındaki en bilinen vasfı; **doğru, dürüst ve güvenilir** olmasıydı. Tüm Mekke halkı istisnasız olarak Ona "Muhammedü'l-Emîn" diyordu. Çünkü söylediği zaman doğruyu söyler, emanete asla hıyanet etmez, söz verdiği zaman mutlaka yerine getirirdi. Ömrü hayatında şaka dahi olsa bir kere bile yalan söylediği vaki değildi. O'nun şakaları dahi gerçeğe muvâfıktı.

Ama maalesef günümüzde "beyaz yalan veya masum yalanlar" adı altında söylenen nice gerçek dışı sözlere şahit oluyoruz. Halbuki yalanın beyazı, masumu olur mu?.. **Her yalan çirkindir ve aldatmaktır.**

Bir keresinde Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in huzur-u saâdetlerinde, bir hanım çocuğuna seslendi:

Evlâdım buraya gel, sana bir şey vereceğim!

Bunun üzerine Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sordu:

Ona ne vereceksin?

Hurma vereceğim Yâ Resûlellah.

Şayet onu aldatıp bir şey vermeyecek olsaydın, bu söz amel defterine yalan olarak

yazılacaktı...

Ne ibretlik bir hadise... Kişinin çocuğuna söylediği basit bir sözde bile yalana, yanlışa asla rıza göstermeyen dosdoğru bir peygamber... Şayet Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in ahlâk-ı hamîdesi anlatılacak olsa, herhalde önce "**sadâkat ve doğruluk**"tan söz etmek gerekir.

Doğruluk İslâm'ın özüdür. Bu münasebetle bir Müslüman'ın en önemli vasfı doğruluk olmalıdır. Zira bir Müslüman'ı, münafıktan ayıran yegâne özellik doğruluk değil midir? Nitekim Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur:

"Münafığın alâmeti üçtür: Söylediği zaman yalan söyler. Va'dettiği zaman sözünde durmaz. Kendisine bir şey emanet edildiğinde hıyanet eder."

Yani münafık ne sözünde, ne va'dinde, ne de kendisine emanet edilen şeye karşı doğru ve dürüst değildir. Dolayısıyla Müslüman, her zaman özü ve sözü bir olan doğruluk timsali bir şahsiyet olmalı, özü başka sözü başka olan münafıklara asla benze-memelidir.

"Benim Dosdoğru Yolum Budur"

Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir gün yere bir çizgi çizdi ve: "Bu Allah'ın yoludur." buyurdu.

Sonra bu çizginin sağına ve soluna başka çizgiler çizdikten sonra: "Bunlar da yollardır. Fakat bu yolların her birisinde insanları o yola çağıran bir şeytan bulunur." buyurdu ve şu ayeti okudu:

"Şüphesiz bu (yol), benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun (başka) yollara uymayın. Zira öteki yollar sizi Onun (Allah'ın) yolundan ayırır..." (Enam 153)

İnsanı Allah'a ulaştıracak bir tek yol vardır, o da Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in dosdoğru yoludur. Bunun dışındaki bütün yollar tıkalı, bütün kapılar kapalıdır. Allah'a götüren ve Allah'a vasil olan yegane yol budur.

İşte Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) tek başına çıktığı bu zorlu ve meşakkatli yolda, eğilmeden bükülmeden yürüdü, düşmanları karşısında her zaman dimdik durdu. O'nu yolundan çevirmek, davasından vazgeçirmek için ne baskılar ne işkenceler yapıldı, pek çok vaadlerde bulunuldu. Amiyane tabirle kadınsa kadın, servetse servet, makam-mevki ise makam-mevki... Yani bir insanın dünyalık namına isteyeceği her şeyi Kendisine teklif ettiler, adeta dünyayı önüne serdiler. Ama Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Mekke müşriklerinin bu göz kamaştırıcı tekliflerini hiç tereddüt etmeden elinin tersiyle itti. Yani ne baskılara boyun eğdi, ne de yapılan vaadlere zerre kadar itibar etti. Ve o dosdoğru yoldan kesinlikle dönmeyeceğini cümle aleme şöyle haykırdı:

"Vallahi sağ elime güneşi, sol elime ayı verseniz yine de devamdan vazgeçmem!" İstikamet üzere olmak işte budur!..

İstikamet üzere olmak; Allahtan başka hiçbir kuvvete boyun eğmemektir. Şan-şöhret, makam-mevki, para-pul gibi bir takım dünyevî menfaatler uğruna safını terk etmemektir. Bu yolda ilerlerken kınayıcının kınamasından korkmamak, “acaba birileri ne der” endişesi taşımamaktır. Her türlü baskı, tehdit veya zorlamalara rağmen eğilmeden, bükülmeden, kıyırmadan, omurgalı bir duruş sergilemektir.

Zamanın fitne ve küfür rüzgarlarına karşı göğsünü gerip, yolundan döndürmek için yapılan tüm tehdit veya vaadler karşısında: “Bir elime güneşi, bir elime ayı verseniz yine de yolumdan dönmem” diye haykıracak güçlü bir imana ve yıkılmaz bir iradeye sahip olmaktır.

Yoksa birtakım dünya menfaatlerini elde etmek için değil davasından, adeta insanlığınan vazgeçen, bazı makam ve mevkilere ulaşabilmek için onur ve şerefini ayaklar altına alıp el-etek öpen, bukalemun gibi araziye göre renk, konjonktüre göre saf değiştiren döneçlerin, ne doğruluktan ne de istikametten zerre nasipleri yoktur.

Doğruların Yardımcısıdır Hazreti Allah

Şimdi öyle bir zaman ki eğri olanların, dürüst olmayanların itibar gördüğü, doğru söyleyenin dokuz köyden kovulduğu bir zaman... Hatta bir kardeşimiz “bu devirde doğruluğun işe yaramadığını” ifade etmek sadedinde Hazreti Mevlana'nın şu beytini söylemişti:

Doğru olsam ok gibi yabana atarlar beni,

Eğri olsam yay gibi elde tutarlar beni.

Tabi bu beyt bu kadar değil. O kardeşimize beytin devamını hatırlattım. Şöyle devam ediyor *Hazreti Mevlana*:

Görmedim doğrudan aç, eğride asla bir tok,

Eğri yay elde kalır, Menzil alır doğru ok.

Bizler ok gibi doğru olalım. Evet yay belki elde tutulur ama asıl yol alan ve hedefi vuran, oktur. Ne olursa olsun, kim ne derse desin doğruluktan ödün vermemeliyiz. Çünkü Allah doğruların yardımcıdır. Ahiret pazarında, Allah katında doğruluk ve dürüstlük her zaman kıymetlidir. Ziya Paşa ne güzel söylemiş:

İnsana sadakat yaraşır görse de ikrah

Doğruların yardımcıdır Hazreti Allah.

Emrolduğumuz gibi dosdoğru olmak, Hak yolda sebat etmek elbette kolay değildir. Çünkü bu yolda bir takım zorluklarla, engellerle karşılaşılabilir. Müminleri dosdoğru yoldan, Ehli Sünnet çizgisinden saptırmak için adeta fırsat kollayan “Belamlar”; Müslümanlara “Kur’an Müslümanlığı” diyerek bambaşka bir din anlatıp adeta “böğüren buzağı” yapan “Samiriler” karşımıza çıkabilir.

Bu yolda insan ve cin şeytanlarının türlü tuzaklar kurup musallat olmasının yanında bir takım çileler, sıkıntılar ve meşakkatler de vardır. Bakınız Kur’an-ı kerim: **“İnsanlar, “İnandık” demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar?”** (*Ankebut: 2*) buyurmak suretiyle buna işaret etmektedir. Yani bu yolda birtakım ilahi imtihanlar olacaktır, öyle sadece “iman ettik” demekle hemen Cennet verilmiyor. Nitekim Rabbimiz:

“Andolsun ki sizi biraz korku, biraz açlık ve biraz da mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri (ziyadesiyle) müjdele!” (*Bakara: 155*) buyuruyor.

İşte tüm bu musibetler ve belalar karşısında sabredip istikametini bozmayanlara ise pek çok müjdeler var. Cennetin sonsuz nimetleri var, Cemalullah var...

Bu sonsuz devlete ve büyük bahtıyarlığa nail olabilmek için istikamet üzere dosdoğru olmaya çalışmalı, “sizin dergâhınıza odunun dahi eğrisi lâayık değildir” diyerek, Taptuk Emre dergâhına kırk yıl kalem gibi dosdoğru odunlar getiren Yunus Emre gibi, bizde ilahi dergaha, Rabbimizin huzuruna dosdoğru kul olarak gitmeye gayret etmeliyiz. Zira Dergâh-ı İlâhî çok yüce bir makamdır ve oraya eğri-büğü olanlar layık değildir. Zaten Rabbimizin sonsuz nimetleri de, dosdoğru olan kullarına ihsan edilecektir.

Rabbim cümlemize bu yolda devam, sebat, istikamet ihsan eylesin. Kur’an-ı kerimdeki **“... Doğrularla beraber olun”** (*Tövbe: 119*) emrini, layıkıyla yerine getirmeye bizleri muvaffak eylesin.

Yazımızı Efendimizin çokça ettiği bir dua ile hitama erdirelim:

“Ey Kalpleri çeviren Allah’ım, Kalplerimizi Dinin üzere sabit kıl”

Fi emanillah!

ŞEHVETİN TUZAKLARI VE CENNETE ULAŞMAK

ALİ ULVİ UZUNLAR

Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) akıl sahibi, zeki ve süper insanları, kadınların kaydıracağı kadar kolay kaydıran hiç bir şey görmedim buyuruyor. Bir bakıyorsun ki kocaman bir devletin devlet başkanı ama bir kadının karşısında kendisini kaybediyor. Kocaman bir fabrika müdürü, Millet Vekili, Dekan, yada Cumhurbaşkanı hiç fark etmiyor dünyada çok kirli çamaşırları çıkan insanlar var.

Bu tür gayrı meşru haramlara ihtiyaç yoktur. Rab-bimiz bizlere evlenme iktidarı ve anlaşabileceğimiz eşler vermiştir. Fakat insanları en çok kaydıran iki şeyden birisi iki bacağı arasında. Zina çok fazla yaygınlaşıyor, insanoğlu sokakta gelen geçen veya televizyonda kendisini teşhir eden çıplak kadına bakmayı bir marifet kabul ediyor.

Kıymetli okuyucularım; O yoluna gidiyor ve yoluna devam edecek yani çok affedersiniz ağzınız sulansa ne olacak, su ağzınızda kalacak başka bir şey olmayacak.

Arkasından başkası gelip geçecek ama nefsimiz bırakmıyor işte. İnsanı şeytan bırakmıyor, neden kadınlarımız bu kadar süsleniyor? Evinize gidince bir bakar mısınız gardırobunuza, sizin kaç tane gömleğiniz var, kadınlarımızın kaç tane elbisesi var? Bütün fabrikalar tekstil piyasaları %90 kadınlara çalışıyor sizin kaç çeşit atletiniz var? Bir kollu atletiniz, birde kolsuz atletiniz var üçüncüsü var mı? Yok.

Kadınlarınkinin sayısını biliyor musunuz? Şekillerinin sayısını biliyor musunuz?

Ne mümkün bilmek, misal olsun diye söylüyorum bizim ayakkabılarımızın şekilleri bellidir. Ama kadınların ayakkabılarının şekilleri belli mi? Uzun bir topuk yapıyorlar yani bunları canlı olarak görmesek de rüyada görsek korkarız. Şimdi ne yapıyor kadın, ayakkabısının altına atın ayağı altındaki gibi nalliyor.

Sokakta giderken tırak turuk kadınlar geçiyor, kırk tane erkek geçse o sesi çıkarmaz ama bir kadın geçiyor mahalle ayağa kalkıyor. Nedir bu peki, ne oluyor ki? Yaz gelince, erkekler kısa kol ile dolaşiyor ama kadınlar omuzlarından daha geriye kadar giyiniyor. Her şey ortada, bu sıcaksa bana da sıcak, sana da sıcak. Erkekler en çok yapsalar yapsalar kısa kollu gömlek yada tişört giyiyorlar peki kadın şimdi tam omzuna kadar getirdi oradan da ince şöyle bir ip koydu aşağı doğru gelince her şey meydanda, peki bu nedir?

Sayın okurlarım böyle olaylar hep şehvete hitap ediyor. Tekstil piyasası da şehvete hitap ediyor, kadın öyle istiyor. Sen evlenmişsin çocuğun var ve teşhir olmayı çok istiyor, inan ki onlar sokakta öyle çıplak dolaşıyorlar ya, eve girdiklerinde o kadar çıplak değillerdir. Hatta orada eşofman giyiyorlardır. Televizyonda mevlid olursa başlarına evde başörtüsü de takarlar, dindarlıkları tutar.

İnsanları kaydıran nedir kıymetli okurlarım, iki bacağıın arasındır. Şimdi biraz iğneyi de kendimize batıralım isterseniz! Şu gök kubbe altında şu zamanda kim bilir hayatımızdan neler neler geçmiştir kim bilir? Bizimde ayağımız kaymış olabilir. Bundan sonra da kaymayacak mı? Kayabilir. “Ey rabbimiz ayaklarımızı kaydırma!” bu duaya çok devam edelim. Dostlar! Göz kaç arası insan kayabilir, insanın en çok ayağını kaydıran şeylerden biri şehvetidir.

Bundan dolayıdır ki Allah (*Celle Celalihü*) cennetteki hurilerin güzelliğini anlatıyor. Cennetteki cinsel hayatı Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) anlatıyor. Ey insanlar eğer böyle bir ihtiyacınız varsa dünyada helal yol ile iktifa edeceksiniz, bunun alasını cennette bulacaksınız diyor.

Bir arkadaşımızla seneler öncesi emri bil marufa çıkmıştık. Dedi ki bana; “hocam ben öyle dürüst bir insan değildim. Sosyete bir insandım bir gün hanımım baktım rahatsız 1-2-3 gün, 1 hafta, rahatsızlığı devam etti. Dedim ki bu olmayacak elbisemi giyindim, tarandım, parfümümü sürdüm çıktım gidiyorum. Niyetim harama gitmek. Hanım gördü benim süslendiğimi çaktı davayı. Dedi ki bana:

‘Bey hayırdır nereye gidiyorsun? Dürüst ol doğru söyle.’

Dedim ki bende dürüst olacağım hanım dedim sen bildiğin gibi bir haftadır rahatsızsın, hastalığın daha ne kadar devam edecek oda belli değil işte kendimi bilmeye gidiyorum dedim. Hanım bana dedi ki:

‘Bey bey bu hastalık hep böyle devam etmez ya, ben iyileşince sen hasta olursan aynı şeyi ben yaparsam bende aynanın karşısına geçersen süslenip takarsam nereye gidiyorsun dediğinde aynı cevabı sana versem ne yaparsın’ dedi. O zaman kolum kanadım kırıldı ne diyeceğimi bilemedim şaşırđım, perişan oldum.”

Evet kıymetli okuyucularım insanın ayağını kaydıran şey şehvettir. Unutmayın ki bir delikanlı evleninceye kadar karar verdiği kız ona göre dünyanın en iyi kızıdır, en sevecen kızıdır. Nikah akti yapıldıktan sonra sıradan olur. Dünyanın en güzel kızı olmaktan çıkar, sıradan birisi olur. Hayatın akışı içerisinde karşılaştığımız sıkıntılarla birinci sınıf olmaktan ikinci sınıf olmaya gider. Bizimkide görgüsüz biri olur.

Konuşmasını bilmeyen, misafire davranmasını bilmeyen gönlümüzü almasını bilmeyen biri... Hani dünyanın en güzeliydi, bir numarasıydı. Şimdi şeytan onu bize bayat göstermeye başlıyor, dışarıdan geçen başkasının nikahlısı veya herkese el sallayan, mendil sallayan birilerini bize ne gösteriyor, yaldızlı iltifat duyulması gereken biri olarak gösteriyor.

Yani Cennet ehlinin cinsel hayatıyla ilgili hadisi şeriflerden bahsedilirken belki de “bu kadarına ne gerek vardır” diye aklınızdan geçmiş olabilir. Kur’anı kerimde bu açıklamalarda ve hadisi şerifin bu açıklamalarından önce mümin frenlerine sağlam basmalı kendine iyi malik olmalı. “Mutlu günler sizi bekliyor” haberini, imajını ve mesajını veriyor. Cennetteki meşguliyetlerin bir kısmı cennetteki hurilerle olan meşguliyetlerdir. Azda zaman almaz bir iki tane değil ki, bakarsınız o zaman, ne kadar zaman aldığını görürsünüz.

Cennette meşguliyetler bir kısmı da hoş nağmeler, güzel sesler dinlemektir. Peki Cennette Kur’an dinleyecek miyiz? İbadet maksadıyla değil ama şimdi insanlar şarkı türkü dinlerlerken kendilerinden geçiyorlar, cennetteki insanlar Kur’an sesi dinleyeceklerdir. İnanın ki Davut (Aleyhisselam)’dan da biz Kur’an dinleyeceğiz inşaallah, o ayrı bir güzellik cennette. Ayrıca ilahi nağmelerle güzel sesleriyle beraber bizleri meşgul edecek varlıkların yanında, ağaçlarının yapraklarının sesleri, akan şelalelerin sesleri de bir güzellik arz edecek. İnsan böyle daldıracak onları dinlemeye, o ağaç yapraklarının bir birine şakırtısı, su fiskiyeleleri, şelalelerin sesleri ayrı güzellik ayrı bir meşguliyet olacak.

İnsanlar için ayrıca cennette tezavur meşguliyeti de vardır. Tezavur demek ziyaret meşguliyeti demek. Yani cennette ziyaretler olacak. Bildiğimiz ziyaretler. Sana gelecekler olacak, senin gideceklerin olacak. Bu hep böyle devam edecek.

Peki cennetteki ziyaretler ne zaman olacak? Cennette gece gündüz yoktur, orda hep gündüzdür. Ama cennette hafta günleri vardır. Yani Pazar, Pazartesi, Salı, Çarşamba bu günlerin hepsi vardır. Günlerden cumartesi günü cennet ehlinin evlatlar, torunlar, babalarını, dedelerini, annelerini, ninelerini ziyaret edecekler. Bu pazar günü tersine dönecek. Anneler ve babalar, dedeler ve nineler çocuklarını ziyaret edecekler. Günlerden pazartesi olunca talebeler hocalarını ziyaret edecekler. Salı olunca hocalar talebelerini ziyaret edecekler. Çarşamba olunca ümmetler peygamberlerini, Perşembe olunca peygamberler ümmetlerini ziyaret edecekler.

Geriye günlerden Cuma kaldı. Cuma günü cennet ehli Cenab-ı Hakkı ziyaret edecek. İşte Allah (Celle Celalühü) hazretlerini ziyaret günü günlerden Cuma günüdür. Demek ki haftanın her günü ziyaret varmış. Tabi gün böyle 24 saat değildir. Gidince göreceğiz inşaallah. “Hocam dizlerim ağrıdı bu kadar yolları nasıl gezeceğiz” falan demeyin, orada diz ağrısı falan olmayacak. Orada insanın “yordum bittim tükendim” gibi bir yorgunluğu söz konusu değildir. Mükemmel zevki sefa içerisinde her şey devam edecek.

Her şey mükemmel. Vallahi billahi cennette suratı asık bir adam görmeyeceksiniz. Şimdi işe giderken, akşamları işten gelirken insanlara bakıyorsunuz, yolda hep karşılaşıyoruz, telefonla bağırıyor, çağırıyor, asıyor, kesiyor. Birisinden kurtuluyorsun bir başkası metronun içerisinde birisiyle kavga ediyor. İnsanlar hep stres içerisinde, insanlar sanki böyle mutsuz umutsuz gibi... Cennette suratı asık bir adam görmeyeceğiniz gibi, derinden nefes alıp ah be deyipte stresten ve sıkıntıdan derin nefes alan adam bile hiç görmeyeceksiniz. Aynaya da baksanız görmeyeceksiniz.

Günlerden Cuma günü olunca cennet ehli toplanacaklar Cenab-ı Hakkı ziyaret edecekler. Ziyarete işte Cemalullah’ı seyretmek, Zat-ı Pak Sübhanînin Cemalini seyretmek cennetin en güzel nimeti olacaktır. Buda bir meşguliyet olacak mı? Olacak. Bu olay anlatılırken cennet ehli hepsi yerini alacak, Cebrail (Aleyhisselam) organizasyonu sağlayacak. Bir ses gelecek: “Ey Cebrail! Dünyada Benimle kullarım arasında selamımı götürüyordun. Emirlerimi götürüyordun şimdi çekil aradan ben Kendim selamımı vereceğim” der ve Cebrail (Aleyhisselam) devre dışı kalır.

Allah celle ve ala hazretleri mekandan münezzehe olduğu halde Zat-ı Pak-ı Sübhaneyesini inşaallah biz kullarına gösterecektir. Rabbim Hepimize bu nimetlerden istifade yi nasip eylesin.

Selam ve dua ile

MÜBAREK BİR NİMET, ZEYTİN

PROF. DR. VOLKAN TUZCU

Zeytin Kur'an da işaret edilen önemli nimetlerden birisidir. Son yıllarda yapılan araştırmalar zeytinin sadece lezzetli bir besin değil aynı zamanda çok önemli faydalar ihtiva eden bir nimet olduğunu göstermektedir.

“Allah, göklerin ve yerin nurudur. O'nun nurunun misali, içinde çerağ bulunan bir kandil gibidir; çerağ bir sırça içerisindedir; sırça, sanki incimsi bir yıldızdır ki, doğuya da, batıya da ait olmayan mübarek bir zeytin ağacından yakılır; (bu öyle bir ağaç ki) neredeyse ateş ona dokunmasa da yağı ışık verir. (Bu,) Nur üstüne nurdur. Allah, kimi dilerse onu Kendi nuruna yöneltip-iletir. Allah insanlar için örnekler verir. Allah, herşeyi bilendir.” (Nur Suresi, 35)

Kur'an i Kerim'de yukarıdaki ayette de görüldüğü gibi mübarek bir nimet olarak tanımlanan ve başka bir surede kendisine yemin edilen zeytinin insan sağlığı için birçok faydası mevcuttur (Tin suresi 1-3).

1. İncire, zeytine,
2. Sina dağına ,
3. Ve şu emîn beldeye yemin ederim ki,

Zeytinyağı özellikle kalp ve damar sistemi sağlığı için en çok önerilen yağdır. Zeytinyağı kolesterol içermez ve çok faydalı tekli doymamış yağ asitlerinden bol miktarda içerir. Özellikle omega-6 bu yağ asitleri içerisinde en faydalı olanlardandır. Dünya Sağlık Örgütü damar sertliği ve şeker hastalığı olan toplumlarda omega-6 nın tüketilen yağ asitleri içerisinde en az %30 oranında olmasını tavsiye eder.

“Sizin için gökten su indiren O’dur; içecek ondan, ağaç ondandır (ki) hayvanlarınızı onda otlatmaktasınız. Onunla sizin için ekin, zeytin, hurmalıklar, üzümler ve meyvelerin her tür-lüsünden bitirir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir topluluk için ayetler vardır.” (Nahl Suresi, 10-11)

Yapılan araştırmalar her gün 25 ml zeytinyağı tüketenlerde zararlı kolesterol olarak da adlandırılan LDL kolesterolün azaldığını ve faydalı antioksidanların arttığını da göstermiştir. Antioksidanlar, serbest radikal olarak isimlendirilen hücreleri hasara uğratan zararlı maddeleri etkisiz hale getirirler. Bunların yanında zeytinyağı tüketiminin kolesterolü düşürdüğü ve kalp hastalığı riskini de azalttığını gösteren birçok çalışma mevcuttur.

Sadece kalp ve damar hastalıklarında değil kanser riskinin azaltılmasında da zeytinyağının önemli rolü vardır. Tekli doymamış yağ asitlerini çok tüketmenin kadınlardaki meme kanseri riskini azalttığı gösterilmiştir.

Bunun yanında zeytinyağında bulunan b-sitosterol maddesinin postat kanserini önleyici etkisi de mevcuttur. Oxford Üniversitesinde yapılan bir araştırma zeytinyağının barsak kanserini engelleyici özelliğe sahip olduğunu göstermiştir. Zeytinyağı mide asiti ile etkileşime girerek barsak kanserinin başlamasını engelleyici özellikte maddelerin oluşumuna vesile olur ve safra yollarına olan bazı etkileri ile bunu gerçekleştirir.

Zeytinyağı kemik ve eklemler için de çok faydalı özellikler içerir. Eklem iltihabı olarak da adlandırılan artritlerin sıklığı zeytinyağının tüketimi ile azalmaktadır. Ayrıca E, D, A, ve K vitaminlerinden zengin olan zeytinyağı, bu özelliği sayesinde büyüme çağındaki çocuk ve gençlerin kemik gelişimi için çok faydalıdır. Zeytinyağı kemiklerden kalsiyum kaybını engelleyici özelliğe de sahiptir, bu sadece çocuklarda değil yaşlılarda da kemik sağlığı açısından çok önemlidir.

Bünyesinde bulundurduğu vitaminler dolayısıyla hücre yenileyici özelliği sahip olan zeytinyağı, hücreleri yıkıma uğratan ve yaşlandıran serbest radikalleri de etkisiz hale getirerek hücre yaşlanmasını yavaşlatır.

Yüksek tansiyonu düşürmede etkili olan zeytinyağının yanında bu ağacın yaprağında da yüksek tansiyonu düşürücü etkisi gösterilmiştir.

Zeytinyağı midede gastrit ve ülser ihtimallerini azaltarak fayda gösterir. Ayrıca safra sistemi üzerine olan etkileri ile de sindirim sistemi için çok faydalıdır.

Antioksidan maddeler içermesi nedeni ile diğer yağlara göre yüksek sıcaklıklarda bile daha dayanıklıdır ve bu özelliğine bağlı olarak kızartmalarda kullanılabilir en sağlıklı yağdır.

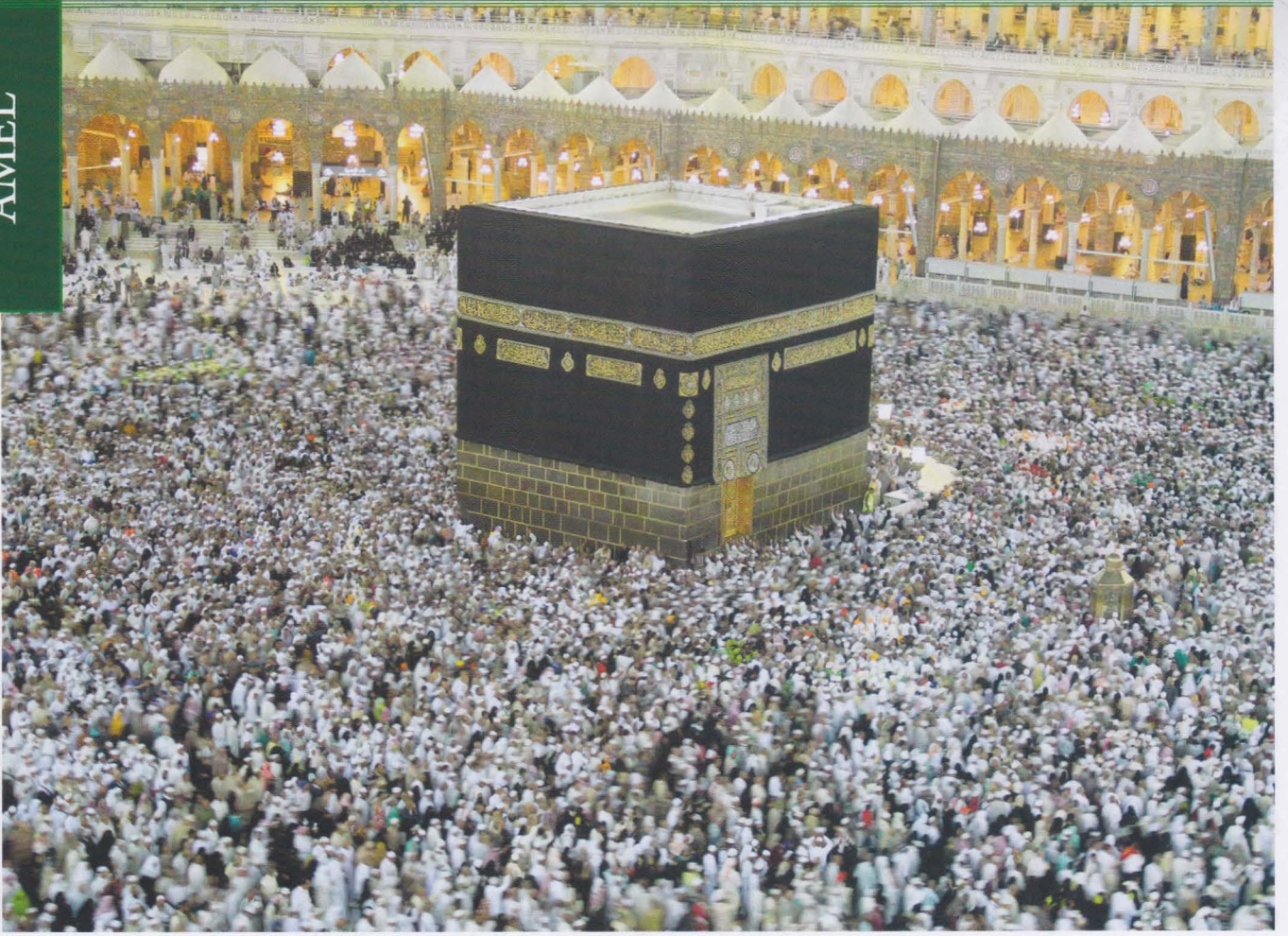
Kan şekerini düzenleyen insulin hormonuna olan direnci engelleyerek metabolizma için çok faydalı yönleri olan zeytinyağı, şişmanlığın önlenmesi için önerilen diyetlerde diğer yağlara göre daha fazla tüketilmesi önerilmektedir.

Zeytinin, yukarıda çok özet olarak örneklendirilen faydaları böyle kısa bir yazıda kapsamlı olarak anlatılamayacak kadar çoktur. Ayette de işaret edildiği gibi zeytin gerçekten mübarek bir nimettir. Bizi ve tüm yaratılanları yaratan Rabbimiz elbette bize neyin faydalı veya zararlı olduğunu en iyi bilendir. Madem ki Kur’an-ı Kerim’de zeytine işaret vardır, zeytinin bizim için çok büyük faydalar içerdiği zaten bellidir.

Tıbbın yeni yeni ortaya çıkardığı zeytin ve zeytinyağı ile ilgili bilgilere daha yenilerinin eklenmesi de şaşırtıcı olmayacaktır. Dolayısıyla sağlığımız için Rabbimizin bize bahşettiği bu nimeti ve özellikle de zeytinyağını diğer yağlara göre daha çok tüketmeliyiz ve bize böyle nimetleri bahşettiği için de Rabbimize hamd etmeliyiz.

Kaynaklar:

- 1- www.miraclesofthequran.com.
- 2- European Journal of Clinical Nutrition, April 2002, 56: 114-120.
- 3- Archives of Internal Medicine 1998; 158: 1181-1187.
- 4- Journal of the American Heart Association, September 1999.
- 5- Archives of Internal Medicine 1998; 158: 41-45.
- 6- American Journal of Clinical Nutrition 1999; 70: 1077-1082.

HAC

ADEM ŞENER

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...
Hac, kelime olarak "yönelmek, kastetmek, bir kimseyi ya da bir yeri çokça ziyaret etmek" anlamlarına gelir. Dini bir terim olarak hac; "Belirli bir zamanda usulüne uygun olarak ihrama girdikten sonra Arafat'ta vakfe yapmak, Kâbe-i Muazzama'yı tavaf ederek ziyaret etmek ve diğer bazı dini görevleri yerine getirmek" suretiyle yapılan ibadeti ifade eder. Bu ibadeti yerine getiren kimseye "Hacı" denir.

Haccın farzıyeti; Kitap, Sünnet ve İcmâ-ı ümmet ile sabittir.

İslam dininin rükünlerinden biride hac farızasıdır. Malı ve sağlığı yerinde bulunan akıllı ve mükellef her zengin Müslümana ömründe bir kere hacca gitmek farzdır. Gerçek hac, Allâh'ın sonsuz

rahmetinin tecellî ettiği, afv-ü mağfirete mazhar olan müslümanların derin bir îmân ve samimiyetle beraber bir araya geldiği muhteşem bir ibadettir.

Hac müslümanın diğer bir mana da Allah (*Celle Celalühü*) ile ahidleşmesi, yaratıcısı olan rabbisine nassuh tövbesiyle dönmesi, nefsin zırhından sıyrılmaya ve rabbisiyle olan irtibatını sağlamlaştırmaya çalışmaktır.

Haccın farzıyeti; Kur'an-ı Kerim'de:

"Doğrusu insanlar için ilk kurulan ev, Mekke-i Mükerrreme'de âlemler için mübarek ve hidayet kaynağı olan Kâbe-i Muazzama'dır. Orada apaçık deliller vardır. İbrahim'in makamı vardır. Kim oraya girse güvenlik içinde olur. Oraya yol bulabilen insana, Allah için Kâbe-i Muazzama'yı haccetmesi gereklidir"⁽¹⁾ buyrulmuştur.

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de “İslâm beş temel esas üzerine kurulmuştur. Bunlar, Allah (Celle Celâlihü)’dan başka ilah olmadığına ve Hazreti Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in Allah (Celle Celâlihü)’nün peygamberi olduğuna şehadet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, Kâbe-i Muazzama’yı haccetmek ve Ramazan-ı Şerif ayının orucunu tutmaktır” (2) buyurmaktadır.

HAC İÇİN ACELE ETMEK

İbnu Abbas veya Fadl İbni Abbâs veya bunlardan biri bir diğerinden anlatmıştır: “Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki:”Kim hacc yapmak isterse acele etsin. Çünkü olur ki insan hastalanır (bineği) kaybolur, (gitmeye mani) bir iş zuhûr eder.”

Yine İbni Abbas (Radiyallahu Anhüma), Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in şu sözünü rivayet etmiştir: “Hacc yapmak isteyen acele davransın.” (Ebu Dâvud, Menâsik)

Bu hadis hacc hususunda acele davranmanın gereğine dikkat çekmektedir. Haccın arzuya bağlı nafiye bir ibadet olmayıp, şartlara bağlı bir farz olduğu gözönüne alınınca “hacc yapmak isteyen...” tâbirini, “hacc kime farz olmuş ise” şeklinde anlayıp şöyle ifade etmemiz gerekir: “Bir kimseye hacc farz oldu mu, bunu yerine getirmede acele etsin.” Öyle ise, haccda esas olan ta’cildir. Bilhassa yurdumuzda kökleşmiş olduğu üzere ileriki yaşlara, yaşlılığa bırakmak iyi değildir. Bu hadisin Beyhakî’deki ziyadesi mesele’ye daha da açıklık getirir:

HACCIN FAZİLETİ

Hac, Amellerin En Faziletlielerindendir

Hazreti Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh)’dan rivayet olduğuna göre o şöyle demiştir: Rasulullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e “Hangi amel daha faziletlidir?” diye sorulduğunda Rasulullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

“Allah’a ve Rasulüne inanmaktır” buyurdu. “Sonra hangisidir?” diye sorulunca;

“Allah yolunda cihat etmektir” buyurdu. “Bundan sonra hangisidir?” diye sorulunca, **Kabul olunmuş (mebrur) haccdır**” buyurdu.(3)

Hacc-ı mebrur, içine günah karışmayan haccdır. İmam-ı Hasan (Radiyallahu Anh)’a göre ise hacc-ı mebrur, dünyada zahid olup ahireti isteyerek dönülen haccdır.

Hac, Günahları Yok Eder

Gücü yetenlerin farz olarak ömürlerinde bir defa yapacakları bu ibadetin faziletlerinden birisi de geçmiş günahların bağışlanmasına vesile olmasıdır. Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Kim Allah için hacceder de kötü söz ve davranışlardan sakınır ve günahlara sapsamza -kul hakları hariç- annesinin onu doğurduğu günkü gibi günahlardan arınmış olarak döner.”(4)

Hazreti Ümmü Seleme (Radiyallahu Anha)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır:

“Kim, hac veya umre için Mescid-i Aksa’dan Mescid-i Haram’a (kadar) ihrâma girerse, geçmiş ve gelecek bütün günahları affedilir veya cennet kendisine vacib olur.”(5)

Makbul Bir Haccın Mükâfatı Cennettir

Hazreti Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır:

“Bir umre, diğer umreye kadar arada işlenen günahlara kefarettir. Hacc-ı Mebrur’un (kabul olunmuş haccın) karşılığı cennetten başka bir şey olamaz!”(6)

Haccın Duası Makbuldür

Hacceden kimselerin Allah katındaki değeri çok yüksektir. Bu sebeple Yüce Allah onların içtenlikle yapacakları duaları geri çevirmez.

Hazreti Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır:

“Hacılar ve umre yapanlar Allahü Teâlâ’nın elçileridir. Onlar Allahü Teâlâ’ya dua etseler, Allah onlara derhal icabet eder (duaları kabul eder).

Eğer kendisinden af ve mağfiret dileseler, derhal onlara mağfiret eder.”(7)

Hac, Dünya ve Ahiret Zenginliğine Vesile Olur

Hazreti Ömer (Radiyallahu Anh)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır:

“Hac ve umreyi art arda yapınız. Çünkü bu ikisi, körüğün demir, altın ve gümüşün pasını giderdiği gibi fakirliği ve günahları yok eder.”(8)

Hac, Yaşlılar, Küçükler, Zayıflar ve Kadınların Cihadıdır

Hazreti Aişe (Radiyallahü Anha) anlatıyor: “Ey Allah’ın Rasülü! Cihadı amellerin en faziletlisi görüyoruz. Biz (kadınlar) de cihâd etmeyelim mi?” Allah Rasülü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şu cevabı verdi:

“(Kadınlar için) cihadın en efdal ve en güzeli hacc-ı mebrurdur.”

Hazreti Aişe (Radiyallahu Anha) der ki: “Bunu işittikten sonra haccı hiç bırakmadım.”(9)

Hasan bin Ali (Radiyallahu Anh)’dan rivayet olunduğuna göre; bir adam Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)e gelerek: “Ben korkak ve zayıf biriyim” deyince, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) de ona:

“İçinde şiddet bulunmayan bir cihada(hacca) gel” buyurdu.(10)

Hazreti Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh)’dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Yaşlıların, zayıfların ve kadınların cihadı haccdır”(11) buyurmuşlardır ki, bu da haccın ne derece faziletli bir ibadet olduğunu göstermektedir.

Allahü Teâlâ’nın Kullarını En Fazla Affettiği Gün, Arafe Günüdür

Hac günlerinin en faziletli olan Arafe günü, Allahü Teâlâ’nın kullarını en fazla affettiği gündür. Arafe gününde saç başı dağılmış, toza toprağa belenmiş bir vaziyette el açıp Allahü Teâlâ’ya yalvaran kullarını Cenab-ı Hak (Celle Celalühü) mutlaka affeder.(12)

Önemli olan böylesine üstün bir ibadeti, gereği gibi yerine getirerek onun faziletinden yararlanmaktır.

TAVAFIN FAZİLETİ

Tavaf, yani, Kâbe’nin etrafında dönme, kâinat nizamından alınmış bir ibadettir. Kâinatta gezegenler, güneş, elektronlar, çekirdek, pervaneler ateş etrafında dönerler; bu dönüşle merkeze olan bağlılık ve aşklarını göstermiş olurlar. Bu bakımdan tevhid dininin sembolü olan Kâbe etrafında dönüş de, dine olan aşk ve bağlılığı sembolize eder. Kâbe’yi her dönüş bir merhale ve menzil aşarak 7 kat göklerin üstüne çıkmak, iç dünyamızda 7 basamaklı olan nefsin en aşağı tabakasından en üst basamağına yükselmek, insanî hayatın gayesine varmak, ruhanî hayata kavuşmak mânalarını da ifade eder.

Ata İbnu Ebî Rabâh Ka’be’yi tavaf ederken İbnu Hişâm radiyallahu anhüm’ün kendisine şöyle soru sorduğuna ve kendisine şöyle cevap verdiğine şahit oldum:

“İbnu Hişâm: **“Rükn-i Yemanî hakkında bilgi verir misin?”** diye sordu. Atâ dedi ki: “Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh)’ın rivayetine göre, aleyhissalâtu vesselâm demiştir ki:

“Rükn-i Yemanî 70 bin meleğe emanet edilmiştir. Kim (onun yanında): “Allahım! Senden af, dünya ve ahirette âfiyet diliyorum. Rabbimiz! Bize dünyada iyiyi, ve ahirette de iyiyi ver ve bizi cehennem azabından koru!” diye dua ederse o melekler “âmin!” derler.

HACERU’L-ESVED

Hacer, kelime olarak Arapça’da taş demektir. El-Haceru'l-Esved siyah taş demektir. İstilah olarak, Ka’be’de yer alan muayyen bir taşta denir. Hacc ibâdetinde mühim bir yeri vardır.

(Kabe’nin yapılışı hakkındaki rivayetlere göre, Hazreti Adem ile Havva cennetten çıkarıldıkları vakit yeryüzünde Arafatta buluşurlar, beraberce batıya doğru yürürler, Kabee’nin bulunduğu yere gelirler. Bu esnada Hazreti Adem, bu buluşmaya şükür olmak üzere Rabbine ibadet etmek ister ve cennette iken, etrafında tavaf ederek ibadet ettiği nurdan sütunun tekrar kendisine verilmesini diler.

İşte o nurdan sütun orada tecelli eder ve Hazreti Adem, onun etrafında tavaf ederek Allah'a ibadet eder. Bu nurdan sütun Hazreti Şit zamanında kaybolur, yerinde siyah bir taş kalır. Bunun üzerine Hazreti Şit, onun yerine taştan onun gibi dört köşe bina yapar ve siyah taşı binanın bir köşesine yerleştirir.

İşte bu gün Hacer-i Esved diye bilinen siyah taş odur. Sonra Nuh tufanında bu bina kumlar altında uzunca bir süre gizli kalır. Hazreti İbrahim Allah'ın emriyle Kabe'nin bulunduğu yere gider, oğlu İsmail'i annesiyle birlikte orada iskan eder. Sonra İsmail ile beraber Kabe'nin bulunduğu yeri kazar. Hazreti Şit tarafından yapılan binanın temellerini bulur ve temellerin üzerine bu gün mevcut olan Kabe'yi inşa eder. Ayette "Beytullah'ın temellerini yükseltiyor" cümlesi bunu ifade eder.)

Kâbe'nin duvarı her taraftan örülüp, sıra, bugün Hacerü'l-Esved'in bulunduğu köşenin yapımına gelmişti. Hazreti İbrahim, oğlundan, insanların Kâbe'yi tavâfa başlama noktası olmak üzere bir taş bulup getirmesini istedi. Hazreti İsmail, babasının bu isteğini yerine getirmek üzere dağa taş aramağa gitti. İşte bu esnada Hazreti Cebrâil, Hazreti İbrahim'e Cennet'ten bir taş getirdi ve Kâbe'nin köşesine o taşın yerleştirilmesini istedi.

Rivâyete göre, bu taş Cennet yâkutlarından bir yâkut idi. Göreni hayran edecek kadar parlak bir taş idi. Kendisiyle her hastalık ve musibetten şifâ istenebiliyordu. Fakat sonradan insanların onu günahlı elleriyle pisletip kirletmeleri yüzünden, taşın parlaklığı gitti, karardı. Şifâsı da kayboldu. Allah, onun zinetini ve güzelliğini günahkâr insanlardan gizlemişti. Taşın siyaha yakın bir renk almasından sonra, ona "Hacerü'l-Esved", yani "Siyah Taş" denilmeye başlandı.

Hacerü'l-Esved'in Kâbe duvarına yerleştirilmesiyle Kâbe'nin inşaatı tamamlanmış oluyordu. Hazreti İbrahim'le İsmail, bundan sonra şu şekilde duaya başladılar: "Ey Rabbimiz! Bizim bu hizmetimizi kabûl eyle. Bizi sana teslim olan gerçek iki Müslüman kıl. Bizim neslimizden de sana itaatkâr ve Müslüman bir ümmet yarat. Ve o ümmet içinde öyle bir Resûl gönder ki insanlara senin âyetlerini okusun; azâmet, kudret ve vahdâniyet

delillerini bildirsin. Onların nefislerini, akıllarını, kalblerini kötü ahlâklardan, bâtıl fikir ve inançlardan temizleyip pâklasın." Hazreti İbrahim'le Hazreti İsmail'in Cenâb-ı Hak'tan göndermesini istedikleri peygamberin, Son Peygamber Hazreti Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) olduğu açıktır. Çünkü Hazreti İsmail'in nesli içinde bu özellikleri üzerinde taşıyan başka hiç bir zât gelmemiştir. Bunu sevgili Peygamberimiz, şu şekilde belirtmişlerdir: "Ben, babam İbrahim'in duası, kardeşim İsa'nın müjdesi ve annemin de rü'yasıym..."

İbnu Abbâs (Radiyallahu Anhüma)'nın Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'den bir rivayeti şöyledir: **"Haceru'l-Esved, cennetten inmiştir. O, indiği zaman süttten de beyazdı. Ancak âdemoğullarının hataları sebebiyle siyahlaştı."**

Hazreti Ali (Radiyallahu Anh)'dan yapılan bir rivayette, Resûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **"Kıyamet günü, Haceru'l-Esved getirilir. O zaman o, belîğ bir lisanla, kendisine tevhidle istilâmda bulunanlar lehine şehâdetinde bulunur."**

Hazreti Aişe (Radiyallahu Anha)'nın bir rivayeti şöyledir: **"Bu siyah taş, yeryüzünden kaldırılmazdan önce ondan istifade edin. Çünkü cennetten çıkmıştır. Cennetten çıkan bir şeyin kıyamet gününden önce ona dönmemesi gerekir."**

Haccın fazileti hakkında büyükler de şu ifâde lerde bulunmuşlardır:

Hasan Basrî (Rahmetullahi Aleyh) şöyle buyurmuştur:

"Ramazan-ı Şerif ayının sonunda veya herhangi bir savaşta veya haccın sonunda ölen bir kişi şehid olarak ölmüştür."

Hazreti Ömer (Radiyallahu Anh) şöyle buyurmuştur:

"Hacceden bir kimse affolunmuştur. O hacceden Zilhicce, Muharrem, Safer aylarının tamamında ve Rebiülevvel ayının yirmi gününde kimler için istiğfar etmişse, onlar da affolunur."

Ali b. Muvaffak şöyle anlatır:

Bir sene hacca gittim. Arafe gününün gecesi Mina'da Mescid-i Hayf'ta uyudum.

Rüyamda sırtlarında yemyeşil elbiseler olan iki meleğin gökten indiklerini gördüm. Biri diğerine şöyle diyordu:

- Ey Allah'ın kulu!

- Buyur ey Allah'ın kulu!

- Bu sene Rabbimizin Beyt-i Şerif'ini ziyaret edenlerden kaç kişinin haccının kabul edildiğini biliyor musun?

- Hayır, bilmiyorum!

- Altı kişinin haccı kabul olundu.

Sonra ikisi de göğe doğru yükseldiler ve kayboldular. Ben korkular içerisinde uyandım. Neredeyse üzüntümden bayılacaktım. Bu durum beni çok müteessir etmişti. Kendi kendime dedim ki: "Mademki altı kişinin haccı kabul edilmiş, ben bu altı kişiden birisi nasıl olabilirim?"

Arafat'tan inerken Müzdelife'de, Meş'ar'il Haram'ın yanında hacıların çokluğunu ve haccı kabul edilenlerin azlığını düşünürken uyuya kalmışım. Baktım ki, iki kişi yine aynı şekilde tekrar geldiler. Daha önce yaptıkları gibi birbirlerine soru sorup, cevap verdiler. Biri arkadaşına şöyle dedi:

- Rabbimizin bu gece nasıl bir hüküm verdiğini biliyor musun?

- Hayır, bilmiyorum.

- Rabbimiz bu gecede, o altı kişinin her biri için yüz bin kişiyi bağışladı.

Birdenbire uykumdan uyandım. İfade edilmesi güç bir ferah ve sürura kavuşmuştum.

Salih kullardan birisi şöyle anlatır:

Arafat'ta İblis, bana bir insan suretinde göründü. Bir de ne göreyim, cismi gayet zayıf, rengi soluk, gözü yaşlı ve beli büküktü. Kendisine sordum:

- Ey İblis! Seni ağlatan nedir?

- Ticaret niyeti olmaksızın hacılar Mevlâlarına doğru çıkıp gidiyorlar. Onların Mevlâ'ya yönelmelerinden, Mevlâ'nın da onları mahrum etmeyeceğinden korkarım. Bu durum beni mahzun edip ağlatmaktadır.

- Seni bu kadar zayıf düşüren nedir?

- Allah yolunda atların kişnemesi eğer benim yolumda olsaydı, daha hoşuma giderdi.

- Rengini solduran nedir?

- Cemaatin ibadet konusunda yardımlaşmasıdır. Eğer onlar günah konusunda yardımlaşsaydılar, bana daha sevimli gelirdi.

- Peki, belini kamburlaştırın nedir?

- Kulun, Allahü Teala'ya 'Ya Rabbi! Ben senden güzel sonuç istiyorum' demesidir. Ben daima bir kulun amelini iyi görüp de mağrur olacağı zamanı bekler ve onun benim bu hilemi sezip de mağrur olmaktan kaçınmasından korkarım.

Rabbim, bu kadar faziletleri muhteviyatında barındıran hac ibadetini cümlemize hakkıyla ifa edebilmeyi ve faziletlerine nail olabilmeyi nasip eylesin...

Rabbim yar ve yardımcınız olsun ...

[1]Âl-i İmran Suresi: 96-97

[2]Buhari, İman: 1; Müslim, İman: 22; Tirmizi, İman: 3; Nesai, İman: 13

[3]Buhari, Hac: 4; Nesai, Menâsik: 4

[4]Buhari, Hac: 4

[5]Ebu Dâvud, Menâsik: 9; İbn-i Mâce, Menâsik: 49

[6]Buhari, Umre: 1; Müslim, Hac: 437; Tirmizi, Hac: 90; Nesai, Menâsik: 3, 5; İbn-i Mâce, Menâsik: 3; Muvatta, Hac: 65

[7]İbn-i Mâce, Menâsik: 5

[8]Tirmizi, Hac: 2; Nesai, Menâsik: 6; İbn-i Mâce, Menâsik: 3

[9]Buhari, Hac: 4, Cezâ'u's Sayd: 26, Cihâd: 1; Nesai, Hac: 4

[10]Taberani, Abdürrezzak

[11]Nesai, Menâsik: 4

[12]Müslim, Hac: 79

SAĞLIKLI HAYAT

ZENCEFİL

Zencefil o kadar şifalı bir bitkidir ki; faydalı olduğu hastalıklar saymakla bitmez. Çay olarak, tentür olarak, taze olarak her şekilde tüketiliyor ve her ne şekilde tüketilirse tüketilsin yararından bir şey kaybetmiyor.

FAYDALI OLDUĞU RAHATSIZLIKLAR

- Zencefil kökü yüzeydeki kan damarlarının genişlemesini sağlar; bu nedenle ilk önce terletir sonra ateşi düşürüp rahatlatır.

- Zencefilin suyu özellikle soğuk algınlığına karşı sık sık içilmelidir. Veya 10 gr zencefil, 5 gr havlican, 5 gr karanfil, 10 gr tarçın karıştırılır. 1.5 kg suda balla kaynatılır. Soğuduktan sonra içilir.

- Sinüs iltihabı ve balgam atılmasına yardım eder. Astımı önler. Nefes darlığı ve astımda bir miktar balın içine toz biber ve zencefil konur, kaput bezine sürülüp göğse sarılır.

- İştah açıcıdır, ishali keser, kusmayı önler. Hazımsızlığı, bağırsak gazlarını, karın ağrısını, karaciğer tıkanıklığını, karaciğer rahatsızlıklarını, mide üşütmelerini, ağrıyı, sızıyı ve unutkanlığı giderir.

- Bronşite iyi gelir. Soğuk algınlığını, bedeni ve zihni zafiyeti giderir. Yatıştırıcıdır. Mide için kuvvet verici olarak, 10 gr toz zencefil 500 gr. süzme bal ile karıştırılıp yenilir. Zencefil yağının da hazmı kolaylaştırıcı ve gaz söktürücü etkisi vardır.

- Diş ağrısını geçirir. Zencefil sirkede kaynatılıp suyu ile gargara yapılır.

- Kaynatılarak içilir veya sürme olarak göze çekilirse gözün görme gücünü artırır.

- Zencefil, havlican, şam fıstığı, bal yeteri kadar alınarak macun yapılır ve birer ceviz büyüklüğünde günde üç defa yenirse; bel, bacak ağrıları ve romatizmaya iyi gelir. Fıstıkla beraber yenilirse benzer etkiyi gösterir.

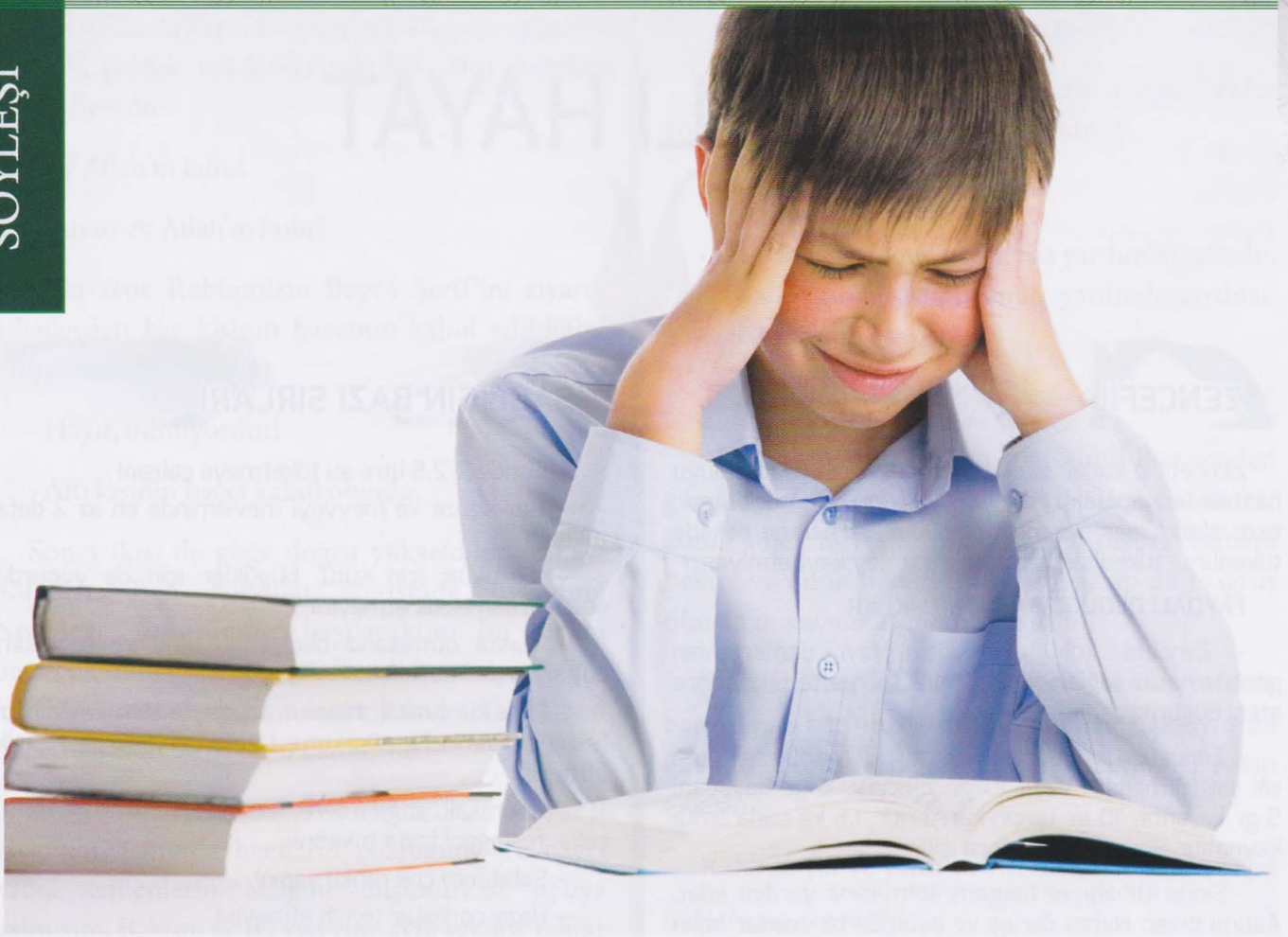
- Cinsel gücü artıran iyi bir afrodisyaktır.

SATIN ALIRKEN BUNLARA DİKKAT EDİN

Zencefilin kökünde nişasta, reçine ve uçucu yağ vardır. Satın alırken taze zencefil kökleri alınmalıdır. Kuru, yumrulu olmalıdır. Yumuşak kısımları ya da belirgin kokusu olmamalıdır. Serin ve kuru yerde saklanmalıdır. Buzdolabına konmamalıdır. Kabuğu çok sertse suyu usukılmadan önce soyulmalıdır.

SAĞLIĞIN BAZI SIRLARI

- Günde 2-2,5 litre su tüketmeye çalışın!
- Her sebze ve meyveyi mevsiminde en az 2 defa tüketin!
- Çocuklar için sütü, büyükler için de yoğurdu sofranızdan eksik etmeyin!
- Hasta olmasanız bile, şifalı bitki ve sebzeleri kullanın!
- Evde kuru nane, ıhlamur, adaçayı, kekik, kuşburnu, fesleğen, zencefil, çörekotu, tarçın ve yeşil çayı eksik etmeyin!
- Sarımsak, soğan, tere, maydanoz, nane, dereotu, roka, fesleğeni fazla tüketin!
- Salatınızı çok renkli yapın!
- Hazır çorbalar tercih etmeyin!
- Domates harika bir antioksidandır. Ev yapımı salça yapın ve kullanın!
- Katkı maddeleri bulunan ve mevsim dışı sebze ve meyveleri fazla tüketmeyin!
- Günde 3-4 adet badem, ceviz ve fındık sizi kuvvetli kılar!
- Haftada en az 2 defa bakliyat ve balık yiyin!
- Yemeklerde toprak, çelik ve cam kapları tercih edin!
- Kışın portakal, limon, greyfurt, mandalina tüketin!
- Kışın, güne pekmezle başlayın! Zihinsel çalışanlar da kuru üzüm yesin!
- Her sabah 2 dakika nefes alıp verme çalışması yapın!
- Sabahları evinizi ve işyerinizi 5 dakika havalandırın!
- Günlük 30 dakika kadar tempolu yürümeye çalışın!
- Gece uyku ortamının loş olması, yorgunlukta da öğleyn kısa süreli uyku iyidir.
- Vücudunuzu üşütmemeye çalışın!
- Kahvaltı masanızda balı her zaman bulundurun!
- Tuz-şeker, fazlası zarardır.
- Margarinden uzak durmak, kalp ve damarlarınıza yaptığınız en büyük iyiliktir.
- Günde bir elma veya havuç ,vücut için çok faydalıdır.

DİKKAT DAĞINIKLIĞI YAŞAYANLAR BURAYA! DİKKATİNİZİ NASIL TOPARLAYABİLİRSİNİZ...?

MEHTAP KAYAOĞLU
(PSİKOLOJİK DANIŞMAN & PSİKOTERAPİST)

Dikkat dağıldı... konsantrasyon bozuldu... Eyvah! Ne olacak şimdi?

Üzülmeye gerek yok. Aslına bakarsanız dikkatinizi kendi kişisel çabalarınızla, üzerinde biraz çalışarak tekrar toparlayabilirsiniz.

Toparlamak deyince aklıma geldi. Zihnimiz de tıpkı evlerimiz gibi, odalarımız gibi, ilişkilerimiz gibi zaman zaman dağılır. İşin içinden nasıl çıkacağımızı bilemediğimiz anlarla karşı karşıya kalırız çoğu kez. Ama bir ucundan tutmayı başarırız, iplik sökücü gibi kendiliğinden her şey düzelmeye başlar. Kelimenin tam anlamıyla “Dikkatimizi Toparlamış” oluruz.

“Toparlamak” kelimesi, fil kökü olarak incelendiğinde de ilginçtir sevgili okurlar. Dikkat ederseniz(!), etkindir. Yani sizin kişisel çabanızı gerektirir.

İnsanların günlük hayatta yaptıkları en tipik hata bu...! Bireysel destek çalışmalarında da hep ilgimi çekmiştir. “**Dikkatim dağınık, işlerime konsantre olamıyorum... işler istediğim gibi gitmiyor...**” şeklinde şikayetle gelen insanların tipik bir kişilik yapısı var.

Nasıl mı...? “**Sen düzelt... ben rahat edeyim...!**”

Üzülerek(!) belirtmem gerekir ki, hiçbir dikkat çalışmasında, “**Biz uzmanlar kendimizi**

parçalayalım, sizin dikkatiniz löp diye yerine gelsin” şeklinde bir yardım modeli yok. Bizler, sizin içinizde sönmeye başlayan kendine güven mekanizması ve yaşadığınız durumları değiştirebilme çabalarınızı geliştirmeye çalışırız. Gerisi sizin elinizdedir.

Dikkatinizi nasıl toparlayacağınızı yazmadan önce daha önemli bir bilgiyi aktarmakta yarar var. Öncelikle dikkatinizin dağılıksa, bedeninizin size verdiği bir takım mesajlar var demektir. Onların ne olduğunu iyice anlamalısınız.

Bu mesajlardan ilki, dikkatinizi doğru kullanamıyorsunuz.

İkinci mesaj, beyninizi, çalışma talimatına uygun kullanamıyorsunuz.

Ve üçüncüsü doğru davranışları, doğru yerde kullanamıyorsunuz

Bu ön hatırlatmayı yaptıktan hemen sonra tek tek sıralamaya başlayayım... dağılan dikkatiniz için neler yapabilirsiniz?

Öncelikle dikkatinizin dağılık olduğunun farkına vararak işe başlayın. Dikkati dağılan pek çok kişinin ortak karakterize özelliğidir. Genel anlamda **dikkatinin dağıldığını bilir ama, ipin ucunu nerede kaçırdığını bilemez.** Örneğin ders çalışmaya oturur. Kamu personeli sınavına girip, daha iyi yerlere gelmek için çok iyi çalışması gerekmektedir. Oturur masa başına... 15-20 dk çalıştıktan sonra, beyin uçmaya başlar.

Adeta bulutların üzerine çıkar. Oradan oraya savrulur. İşte tam bu uçuş anlarının başladığı anda, hemen o noktaya karşı duyarlı olmayı öğrenmeniz gerekiyor. Çalışırken fark ettiniz ki konsantrasyon bozulmaya başladı. Hayaller alemine dalmadan önce burada kendinize **YÜKSEK SESLE ve DUYABİLECEĞİNİZ BİR BİÇİMDE “DUR KOMUTU”** vereceksiniz. “Dur Mehtap...! Ne oluyor... Yine uçmaya başladın... Hemen toparla kendini...!” şeklinde komutlar inanamayacağınız kadar işe yarar.

Demek ki ilk hareket farkına varmaya çalışmak. Hayali kaçınıcı dakikasında yakalarsanız yakalayın... ama yeter ki yakalayın. Kendinizi enselemeye(!) başladığınızda fark edeceksiniz ki, sanki birisi sizi kontrol ediyormuş gibi kendinize dikkat etmeye başlayacaksınız.

İkinci yöntem çalışma sürelerinizi kısa tutmanız. Hep hayret ediyorum... 20 dk masa başında oturamayan insanlar ısrarla 2-3 saat bir iş için masa başında beklerler. Mesai dolduran memurlar gibi. Oysa dikkatinizin dağılmaya başladığını fark ettiğinizde, yukarıdaki gibi kendinize sesli komut verdikten hemen sonra ikinci işlem devreye girmeli. “Tamam Mehtap... dikkatin dağıldı. Git banyoya yüzünü yıka gel (ya da su iç gel, vs) ...ve otur masa başına ... çalışmaya devam et...”

Böylece dağılan dikkatin ardından sürüklenmekten kurtulmuş olacaksınız. Her zaman söylediğim gibi... dikkat bu... elbette dağılır...! Hangi insanınki dağılmıyordur ki...? Ama önemli olan, sizin onu tekrar toparlamayı bilmenizdir J

Yukarıda söylediğim gibi beynimiz bizim çalışma talimatlarımıza göre hareket etmemizi sağlar.

“Sıkıldın..., kalk Mehtap, biraz toparlan geri gel...”

“Dikkatim dağıldı... Tamam Mehtap... Sorun yok! Kendine bir iki dakika zaman ver... Sonra tekrar devam et...” şeklindeki komutlar hep işe yarar.

Akşamları salondan kalkıp, mutfığa gidince ne alacağımızı unutan kişiler ellerini havaya kaldırsın!

Görmüyorsunuz ama benim elim bile havada. Çünkü ben de unutuyorum. Ama kendime sesli komut veriyorum. “Tamam Mehtap... hatırlamaya çalış... salonda ne düşünerek ayağa kalkmıştın? Aaa evet... hatırladım...”

Ve... doğru davranışları doğru yerde gösteremiyoruz ilkesi.

Dikkat dağılınca, kendimizi iyice kaybetmeyi alışkanlık edinmişiz. Adeta bekliyoruz ki dikkatimiz dağılsın... biz de iyi bir bahane geçirdik ya elimize, yaptığımız işten sıyrılalım. Fırsatçı bir durum yani. Dikkati dağınık olan herkese soruyorum. “Dikkatiniz dağılınca ne yapıyorsunuz?” Alınan cevap ortak... ”Eee napacağım Mehtap Hanım... çalışmayı bırakıyorum...”

Sizler farkında değilsiniz ama **dikkatinizin dağılması çok işinize yarıyor. Fırsattan istifade, zaten bilinçaltınızda yapmak istemediğiniz, kendinizi zorunlu hissettiğiniz işlerden kendinizi kurtarmanın bir yolu olarak kullanıyorsunuz dikkat dağımlıklığını.** Oysa üzerine gitseniz? İnadına devam etseniz? Zaman içinde göreceksiniz ki dikkatinizin dağıldığı anlarda, onu tekrar toparlayabilmeye başlamışsınız.

...

Yukarıdakiler mantık olarak mutlaka anlamamız gereken bilgilerdi. Şimdi diğer pratik çözümleri cümleler halinde hızla yazayım:

* Hepinizin işlerinizin çeşidine göre yapmak zorunda olduğunuz bazı çalışmalar var. Gerekirse kendinizi alıştıncaya ve dikkatinizi toparlamayı öğreninceye kadar, bu zorunlulukları kağıtlara yazın ve gözünüzün önünde bir yere asın.

“15 Mayısı kadar bu dosyayı bitirmek zorundayım. Unutma!”

“Bugün salonun camlarını sileceğim... Unutma...!”

“Bugün matematik sınavıma iyice çalışacağım... Unutma!”...vs. gibi.

* Ev ve iş ortamlarında dikkati en fazla dağıtan etken düzensizlik. Mümkün olduğunca düzenli olmaya çalışın. Masanız dağınıkça, aradığınız aradık yerde bulamıyorsanız, dikkatinizi dağılmasına da katkı yapıyorsunuz demektir. Mümkün olduğunca düzenli ortamlarda bulunmaya çalışın. Fare düşse kafası yarılr tarzı ortamlarda dikkatin dağılmaması mümkün değil...!

* Dikkatinizin dağılmasına vesile olacak müzik, oyun, sohbet...vs. gibi ortamlardan uzak durmaya çalışın. Diyelim ki ders çalışmanız gerekiyor. Tv açık. Tühh... çoktandır da izlemek istediğiniz bir film başladı. Ekranda o film, önünüzde dersler...! Gitti dil sınavı... gitti terfi...! En güzeli, dikkatinizin dağılmasını istemediğiniz hassas zamanlarınızda, yapmanız gereken önemli işlerinizden önce, çevrenizdeki uyarıcıları yok edin. Kendi adıma söyleyeyim. Bu yazıları yazarken tam bir sessizlik ve konsantrasyon sağladıktan sonra bilgisayar başına oturuyorum ben. Televizyonu kapatıyorum... annelere, yazı yazmaya başlayacağımı, yazının sonuna kadar acil durumlar dışında beni rahatsız etmemelerini rica ediyorum. Ve telefonlarımı da kapatmayı ihmal etmiyorum. Kontrolüm dışı çalır, dikkatimi dağıtır, aklımdakiler uçar gider diye... her türlü tedbiri aldıktan sonra çalışmaya başlamak her zaman önemlidir.

* Konuşulanları anlamada zorluklarınız varsa, karşımdaki konuşurken bile ne dediğini anlamıyorum şeklinde dikkat dağımlıklarınız varsa, mümkün olduğunca konuştuğunuz kişinin gözlerine bakmaya çalışın. Gözünüzü oraya buraya kaçırmırsanız, etrafa bakarsanız, zaten dağılmaya hazır olan dikkatiniz iyice havaya girer... çevreden de bol bol malzeme bulur. Siz o etrafta gördüğünüz şeyleri düşünüp anlamaya çalışırken, konuşmaların ne olduğunu iyice kaçırmırsınız. Ayrıca dinlerken de SESLİ KOMUT vermeyi unutmayın. “Mehtap... anneni iyice dinle...” gibi.

* Dikkat dağımlıklığı olan kişiler için görsel malzeme çok işe yarar. Öğrenmeye çalıştığınız bir konuda dikkatiniz dağılıyorsa, yazarak, okuduklarınızı yazılı malzeme haline getirerek dikkatinizi toparlayabilirsiniz. İş yerinizde de aynı sistem geçerli. Yapmanız gereken işleri mümkün olduğunca görsel olarak kendinize hatırlatın. “Hüseyin Bey’i gördüğümde aklımda olsun... o dosyayı bugün kendisine teslim etmem gerektiğini hatırlayacağım... ve hemen dikkatli bir şekilde hazırlayacağım...” gibi.

* Beyin en çok normal olanı unuttur. Saçma, komik, eğlenceli şeyleri kesinlikle unutmaz. Zıtlıkları unutmaz, saçmalıkları da. O nedenle

unutmamanız gereken, dikkatinizin dağılması gereken ama sıkça dağılan durumları ilginç hale getirmeye çalışın. Sürekli yaptığınız ve her seferinde dikkatinizin dağıldığı işlerle ilgili saçma sapan espriler üretin. Aklınızda kalacak komik, ilginç kodlar halinde beyninize kaydedin. Özellikle öğrenmekte zorlandığımız konularda bu yöntem inanılmaz işe yarar. Yabancı dil sınavı çalışıyorsanız örneğin. Zamanları öğrenemiyorsunuz diyelim ki. Hepsini birbiriyle karıştırıyor. Birini salonda çalışın.

O konudaki tüm bilgileri salona astığınızı düşünün. Diğer zamanı oturma odanızda, diğerini mutfakta... hatta banyoda... böylece hepsini farklı mekanlarda çalıştığınız için, diyelim mi “do-does” ile ilgili bir soru geldi. Onu diğer zamanlarla karıştırmazsınız. Hatta istesenez bile dikkatiniz dağılmaz. “Hımm... bunu salonda çalışmıştım. Salonda ne tür cümleler vardı? Aa evet evet... tamam...” şeklinde bilgisayar monitöründen akar gibi gelir bilgiler gözünüzün önüne.

* Dikkatinizin çok dağıldığı konularda çalışmalar yapmanız gerekiyorsa, çalışma sürelerini kısa tutun. Anlamadan bir saat boyunca masa başında oturmak yerine, anlayarak ve hayal alemine dalmadan yapılacak 15 dk çalışma her zaman için daha işlevseldir. Ve bu minik çalışma sürelerinin aralarına molalar verin. Sesli komutlarla kendinizi masa başına tekrar getirin.

* Hayallere daldığınızda ve bu hayaller işlerinize engel olduğunda, sesli komutlarla hayallerinizi erteleyin. “Dur Mehtap... Şimdi bunu düşünmenin zamanı değil... Yazıyı yaz... daha sonra istediğin kadar düşünürsün o meseleyi!” şeklinde komutlar verin. Böylece işinizi rahatlıkla yaparsınız. Ve ilk molanızda, kontrollü bir şekilde hayalinize gidip geri gelebilirsiniz.

* Son olarak ruhsal gerginlik, sıkıntı, stres, üzüntü, depresif haller ciddi dikkat dağınıklığı yapar. Kontrollü sizin elinizden alır. Bu konuda bilgi sahibi olun. Ve dikkatinizi dağıtacak stres faktörlerinden uzaklaşabilmek için psikolojik destek almayı unutmayın.

...

Temelde önemli olan, dikkatinizin dağılması değil, onu tekrar nasıl toparlayabileceğinizle ilgili olan pratik çözümleri, hayatınızın bir parçası haline getirmenizdir sevgili okurlar. Söylediğim gibi, dikkat bu...! elbette dağılır...! Önemli olan bu dağılmayı “sizin kontrol etmeyi öğrenmeniz” ve onu kişisel iradeniz altına alabilmenizdir.

Öneriler ışığında dikkat dağınıklığınız için bir şeyler yapın. Yapamadıklarınız için mutlaka psikolojik destek almanız gerektiğini unutmayın. Çünkü uğraştığınız halde dikkatinizi toparlayamıyorsanız yüksek ihtimalle depresyon veya benzeri bir sorun yaşıyor olabilirsiniz...

Üstelik yardım almak için İstanbul’da yaşamanız gerekmiyor! Günümüzde telefonla danışmanlık ve internet üzerinden kamerayla online danışmanlık hizmeti veriyoruz. Çok işe yarıyor. İstanbul dışında veya yurtdışında yaşayan kişilere bu şekilde hizmet veriyoruz. Teknolojinin nimetlerinden istifade ediyoruz anlayacağınız...

Sevgiyle kalın ...

Mehtap KAYAOĞLU (Psikolojik Danışman &Psikoterapist)

Bana ulaşmak için: (0212)5830022

www.yuzlesme.tv

mehtapkayaoglu@gmail.com

<http://www.facebook.com/psk.mehtapkayaoglu>

<http://www.twitter.com/mehtapkayaoglu>

DUALAR VE ZİKİRLER

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

NAFİLE NAMAZLAR

Şevval Ayının Son On Gününde (28 ağustos-6 eylül arası) her gün elli kere Fâtiha Sûresi okuyana Kur'ân hatmi sevabı verilir, onun için şehitlerin mükafatı hasıl olur ve o sene kendisi hakkında hiçbir günah ve masiyet yazılmaz. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

ZİLKA'DE AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (6 eylül cumayı 7 eylül cumartesiye bağlayan gece) **Namazı:** Bu mübarek haram ayın ilk gecesinde otuz rekat kılınır, her rekatında İzâ Zülzile Sûresi okunur, namaz bitince Amme Sûre-i Celîle'si kıraat olunur.

Dokuzuncu Gece (14 eylül cumartesiye 15 eylül pazara bağlayan gece) **Namazı:** İki rekat kılınıp, her rekatta Fâtiha'dan sonra Müzzemmil Sûresi okunur, selamdan sonra üç kere Yasîn-i Şerîf okunur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

Mühim Bir Not: Tarif edilen herhangi bir namazda okunması icap eden sûreyi ezbere bilmeyen kişi bilen bir kişinin arkasında o namazı cemaatle eda edebilir.

Buna da imkan bulamayan kişi o sûrenin yerine aynı sayıda İhlas Sûresi okur ki, bu hüküm umûmîdir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:7)

HARAM AYLARIN ORUÇLARI

(Bu sene haram aylar 7 Eylül Cumartesi günü başlayıp 3 Aralık Salı günü bitmektedir.)

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zilhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerif ise tektir. Bu sene Zilka'de, Zilhicce ve Muharrem ayları 7 eylül cumartesi günü başlayıp 3 aralık salı günü bitecektir.

Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerif ayı, diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Bu mübarek ayların oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerif ve rivayet mevcuttur.

Nitekim Ebû Mucîbe el-Bâhilî'nin, babasından (Radiyallâhu Anhümâ) rivayet ettiğine göre hangi ayları oruçlu geçirmesini tavsiye buyurduğunu sorması üzerine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: "Haram ayları oruçlu geçir" buyurmuştur. (İbni Mâce, Sıyam:43, no:1741, 1/554)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay (oruç tutmuş sevabı) yazar" buyurmuştur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den gelen diğer bir rivayette: "Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldır" buyrulmuştur. (Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrârî's-savm, Fasil:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri receb, no:5, 15, sh.52, 73)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma

ve cumartesi olmak üzere üç günü oruçlu geçirirse, kendisine (tuttuğu her güne karşılık) iki sene, (başka bir rivayette) yedi yüz sene, (diğer bir rivayette ise) dokuz yüz sene ibadet (sevabı) yazılır.” (Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarihü Medîneti Dimeşk, 19/116; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, no:5696, 4/66; Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/325, Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr 4/185; el-Hâvî, 1/545, 546; Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrârî's-savm, Fasil:3, 1/281; Zebîdî, el-İthâf, 4/256; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24173, 8/561; Heysemî, Mecma'u'z-Zevâid, 3/19)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: “Ben bunu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun” dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-lhvan, sh:10)

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbî'in-i 'izâm oldukları için **İbni Ömer, Üsâme ibni Zeyd, Hasen-i Basrî, Ebû İshak es-Sebî'î** (Radiyallâhu Anhüm) gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi.

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh): “Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır” derdi. (İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)

RIZIK BOLLUĞU İÇİN YAPILMASI GEREKENLER

1) Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «وَمَنْ أَبْطَأَ عَنْهُ رِزْقُهُ فَلْيَكْتَبْ مِنْ قَوْلِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ»

“Her kimin rızık kendisin(e erişmek)den gecikirse:

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ»

'Allâh-u Te'âlâ'nın yardımı olmadan hiçbir (günahtan) dönüş, hiçbir (ibadete de) kuvvet yoktur' sözünü çok söylesin.” (Taberânî, el-Mu'cemü'l-Evsat, no:6555, 6/333)

2) Büreyde ibni'l-Husayb el-Eslemî (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ بُرَيْدَةَ بْنِ الْحُصَيْبِ الْأَسْلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «أَلَا أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ مَنْ أَرَادَ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا عَلَّمَهُ إِيَّاهُنَّ ثُمَّ لَمْ يُنْسِهِنَّ إِيَّاهُنَّ أَبَدًا، قُلْ * اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ فَقَوٌّ فِي رِضَاكَ ضَعِيفٌ وَخُدُّ إِلَى الْخَيْرِ بِنَاصِيَّتِي وَاجْعَلِ الْإِسْلَامَ مُنْتَهَى رِضَائِي اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ فَقَوٌّ وَذَلِيلٌ فَأَعِزَّنِي وَفَقِيرٌ فَارْزُقْنِي»

“Rasûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bana: ‘Sana bir takım kelimeler öğreteyim mi ki, Allâh-u Te'âlâ kimin hakkında hayır dilerse, bu duaları kendisine öğretir, sonra da bu duaları ebediyen ona unutturmaz. Bu duayı okumak istiyorsan Sen:

«اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ فَقَوٌّ فِي رِضَاكَ ضَعِيفٌ وَخُدُّ إِلَى الْخَيْرِ بِنَاصِيَّتِي وَاجْعَلِ الْإِسْلَامَ مُنْتَهَى رِضَائِي اللَّهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ فَقَوٌّ وَذَلِيلٌ فَأَعِزَّنِي وَفَقِيرٌ فَارْزُقْنِي»

'Ey Allâh! Şüphesiz ben zayıfım, rızana uygun şekilde zâfiyetimi kuvvetlendir. Alın saçımdan tutup beni hayra çek. İslâm'ı rızamın en son noktası kıl (ki onsuz hiçbir şeyle tatmin olmayayım). Ey Allâh! Ben zayıfım beni kuvvetlendir.

Ben zelil (insanlar arasında hor görülen bir kimsey)im, beni aziz et. Ben fakirim, beni rızıklandır' de' buyurdu." (İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, 29965, 10/268; Hâkim, el-Müstedrek, no:1931, 1/708)

3) Yine Büreyde ibni'l-Husayb el-Eslemî (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen başka bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ بُرَيْدَةَ بْنِ الْحُصَيْبِ الْأَسْلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ﴿لَمَّا أَهْبَطَ آدَمُ إِلَى الْأَرْضِ طَافَ بِالْبَيْتِ أُسْبُوعًا وَصَلَّى حِذَاءَ الْمَقَامِ رَكْعَتَيْنِ ثُمَّ قَالَ ﴿اللَّهُمَّ أَنْتَ تَعَلَّمُ سِرِّي وَعَلَانِيَتِي فَأَقْبَلْ مَعْدِرَتِي وَتَعَلَّمْ حَاجَتِي فَأَعْطِنِي سُؤَالِي وَتَعَلَّمْ مَا عِنْدِي فَأَغْفِرْ لِي ذُنُوبِي أَسْأَلُكَ إِيمَانًا يُبَاهِي قَلْبِي وَيَقِينًا صَادِقًا، حَتَّى أَعْلَمَ أَنَّهُ لَنْ يُصِيبَنِي إِلَّا مَا كَتَبْتَ لِي، وَرَضِينِي بِقَضَائِكَ فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِ يَا آدَمُ إِنَّكَ دَعَوْتَنِي بِدُعَاءٍ، فَاسْتَجَبْتُ لَكَ فِيهِ وَلَنْ يَدْعُوَنِي بِهِ أَحَدٌ مِنْ ذُرِّيَّتِكَ مِنْ بَعْدِكَ إِلَّا اسْتَجَبْتُ لَهُ وَغَفَرْتُ لَهُ ذَنْبَهُ وَفَرَجْتُ هَمَّهُ وَغَمُّومَهُ وَأَتَجَرْتُ لَهُ مِنْ وَرَاءِ كُلِّ تَاجِرٍ وَأَتَتْهُ الدُّنْيَا رَاغِمَةً وَإِنْ كَانَ لَا يُرِيدُهَا﴾

“Âdem (Aleyhisselâm) yeryüzüne indirilince Beytullâh'ı yedi (şavt dönerek bir) tavaf yaptı. (Ardından) Makam-ı İbrâhîm'in hizâsında iki rekat (tavaf) namaz(ı) kıldı. Sonra da:

﴿اللَّهُمَّ أَنْتَ تَعَلَّمُ سِرِّي وَعَلَانِيَتِي فَأَقْبَلْ مَعْدِرَتِي وَتَعَلَّمْ حَاجَتِي فَأَعْطِنِي سُؤَالِي وَتَعَلَّمْ مَا عِنْدِي فَأَغْفِرْ لِي ذُنُوبِي أَسْأَلُكَ إِيمَانًا يُبَاهِي قَلْبِي وَيَقِينًا صَادِقًا، حَتَّى أَعْلَمَ أَنَّهُ لَنْ يُصِيبَنِي إِلَّا مَا كَتَبْتَ لِي، وَرَضِينِي بِقَضَائِكَ﴾

'Ey Allâh! Sen benim gizli ve açık her şeyimi bilirsin, öyleyse (günahlarımdan) özrü mü kabul et. İsteğimi bilirsin, o halde dileğimi ver. Bende olanları bilirsin, lütfen günahlarımı bağışla.

Ben Senden kalbime işleyen bir iman ve Senin bana yazdığından (takdir ettiğinden) başka bir şeyin başıma gelmeyeceğini bilip idrak edeceğim yakîni bir iman isterim. Sen beni (hakkımda takdir buyurduğun her türlü hükmüne ve) kazâna razı eyle. Benim için takdir ettiğinde bana rıza bahşeyle' diye dua etti.

Bunun üzerine Allâh-u Te'âlâ ona: 'Ey Âdem! Sen Bana öyle bir dua ile yalvardın ki, senin için o duanı kabul ettim. Senden sonra senin zürriyetinden (gelecek nesiller içerisinde) her kim Bana bu dua ile yalvarırsa, elbette onun da duasını kabul ederim, günahını bağışlarım, gam ve kederlerini kaldırırım, her tâcirden fazla ona ticaret nasip ederim, hatta o istemese bile dünya (bütün nimetleriyle) ona boyun eğerek gelir' diye vahyetti." (Beyhakî, ed-De'avâtü'l-kebîr, no:219, sh:92)

4) Allâh-u Te'âlâ'dan rızık isteği olan kişi Yâsin Sûresi'ni okurken, bu sûrede toplam yedi kere zikredilen her «مُيِّنٌ» lafzına gelince aşağıdaki duayı okursa Allâh-u Te'âlâ'nın izniyle istediği rızıklara nâil olur. Dua şöyledir:

﴿اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي رِزْقًا بَلَا كَدٍّ، وَاسْتَجِبْ دُعَائِي بِلَا رَدٍّ وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْفَضِيحَتَيْنِ؛ الْفَقْرِ وَالذُّلِّ وَمِنْ شِمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ سُبْحَانَ الْمُتَّقِينَ عَنْ كُلِّ مَدْيُونٍ سُبْحَانَ الْمُفْرَجِ عَنْ كُلِّ مَحْزُونٍ سُبْحَانَ الْمُخْلِصِ لِكُلِّ مَسْجُونٍ سُبْحَانَ الْعَالِمِ بِكُلِّ مَكْنُونٍ سُبْحَانَ مُجْرِي الْمَاءِ فِي الْبَحَارِ وَالْعُيُونِ سُبْحَانَ مَنْ جَعَلَ خَزَائِنَهُ بَيْنَ الْكَافِ وَالنُّونِ سُبْحَانَ مَنْ إِذَا قُضِيَ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ، وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾

“Ey Allâh! Beni sıkıntıya düşürmeden rızıklandır. Reddetmeksizin duamı kabul eyle. (Ey Allâh!) İki rezil halden; fakirlikten ve borçtan ayrıca düşmanların (benimle) alay etmesin(e sebep olacak kötü haller)den Sana sığınırım.

Her borçluyu rahatlatan Zât'ı tesbih ederim. Her üzüntülüyü rahata çıkararak Zât'ı tenzih ederim. Hapse atılmış olan herkesi kurtaran Zât'ı tesbih ederim. Her gizliyi bilen Zât'ı tesbih ederim. Denizlerde ve ırmaklarda suları akıtı(p deveran ettire)n Zât'ı tesbih ederim.

Hazinelerini 'Kâf' ile 'Nûn' arasında ('Kün' emrine) yerleştiren Zât'ı tesbih ederim. Bir şeye hükmedeceği zaman ona (sadece) 'Ol' dediği anda her istediği oluveren Zât'ı noksan sıfatlardan tenzih ederim.

(Bütün noksan sıfatlardan tenzih ve) tesbih O Zât'a ki her şeyin (görünen ve görünmeyen tüm yönleriyle) gerçek mülkü O'nun (kudret) elindedir, siz de ancak O'na döndürüleceksiniz.

(Müşriklerin) nitelermekte oldukları şeylerden tesbih, O izzet sahibi Rabbine. Selam olsun o tüm gönderilen (peygamber)lere. Bütün (nimetlere karşı) hamdler de Allâh'a, O tüm âlemlerin Rabbine.

O'nun Zât'ı dışında her şey helâk olucudur. (Her konuda geçerli olan karar ve) hüküm de ancak O'na aittir! Siz (ölümünüzün ardından diriltilerek) ancak O'na döndürüleceksiniz.”

5) Bir mecliste kırk bir kere Vâkıa Sûresi'ni okuyan kişi kolayca rızık kazanır ve o kişinin rızıkına bereket verilir.

6) Her kim yatsı namazından sonra Yâsîn Sûresi'ni aralarında asla konuşmamak kaydıyla kırk bir kere okur, ardından da aşağıda yazılı olan duayı okursa isteklerine ve rızık genişliğine kavuşur. Dua şöyledir:

«اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ رِزْقِي فِي السَّمَاءِ فَأَنْزِلْهُ، وَإِنْ كَانَ فِي الْأَرْضِ فَأَخْرِجْهُ وَإِنْ كَانَ فِي الْبَحْرِ فَأَطْلِعْهُ وَإِنْ كَانَ بَعِيدًا فَقَرِّبْهُ وَإِنْ كَانَ قَرِيبًا فَيَسِّرْهُ وَإِنْ كَانَ قَلِيلًا فَكَثِّرْهُ وَإِنْ كَانَ كَثِيرًا فَهَوِّنْهُ، وَبَارِكْ لِي فِيهِ وَارْزُقْنِي مِنْ حَيْثُ أَحْتَسِبُ وَمِنْ حَيْثُ لَا أَحْتَسِبُ رِزْقًا حَلَالًا طَيِّبًا عَدَقًا سَحًّا طَبَقًا مُبَارَكًا فِيهِ حَتَّى لَا يَكُونَ لِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ عَلَيَّ فِيهِ مِنَّةٌ، وَاجْعَلْ يَدِي عُليا بِالْإِعْطَاءِ وَلَا تَجْعَلْ يَدِي سُفلى بِالْإِسْتِعْطَاءِ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»

“Ey Allâh! Rızıkım gökteyse onu indir, yerdeyse onu çıkar, denizdeyse su üstüne çıkar, uzaksa yakın et, yakınsa kolay et, azsa çok et, çoksa kolay et ve benim için bereketli kıl, beklediğim ve beklemediğim her yerden bana helal, temiz, mübarek, bol ve çok rızıklar ihсан et ki yaratıklarından kimsenin o (Senin lütfun olan rızıkları)nda bana karşı bir minneti (iyilik yapma iddiasıyla başa kakması) olmasın. Sen benim elimi üstte olup veren el yap, altta kalıp isteyen el yapma. Şüphesiz Sen her şeye hakkıyla gücü yetensin.”

7) Ali (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ فِي كُلِّ يَوْمٍ مِائَةً مَرَّةً كَانَ لَهُ أَمَانًا مِنَ الْفَقْرِ وَيُؤْمِنُ مِنْ وَحْشَةِ الْقَبْرِ، وَاسْتَجَلَبَ بِهِ الْغِنَى، وَاسْتَقْرَعَ بِهِ بَابَ الْجَنَّةِ»

“Her kim günde yüz kere:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ الْمُبِينُ»

‘Eserleriyle âşikâr, hakiki mevcut ve yegâne padişah olan Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilâh yoktur’ derse, bu zikir kendisi için fakirlikten kurtuluş olur. Bu kişi kabir yalnızlığından emin kılınır, bununla zenginliği celbeder ve cennetin kapısını çalar.” (Ebû Nu‘aym, Sifatü'l-cennet, no:184, 1/220)

8) Cuma namazının ardından hiç kimseyle konuşmadan kibleye yönelerek şu duayı yetmiş kere okuyanın rızık konusunda sıkıntısı kalmaz:

«اللَّهُمَّ يَا غَنِيُّ يَا كَرِيمُ يَا ذَا الْفَضْلِ الْعَظِيمِ يَا وَاسِعَ الْعَطَاءِ وَالْكَرَمِ اللَّهُمَّ اكْفِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ وَأَغْنِنِي بِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ»

“Ey Allâh! Ey (sınırsız zenginliğe sahip olan) Ğaniyy! Ey (nankörlük yüzünden nimetini kesmeyecek derecede iyilik sahibi olan) Kerîm! Ey pek büyük fazl(-u kerem) sahibi! Ey hediye ve ikramları bol olan! Ey Allâh! Haramına karşı bana helâlinle kâfi gel. Fazlınla beni Senden başkasına muhtaç etme.”

9) Hiç ummadığı şekilde birçok rızık, mala ve mülke sahip olmak isteyen kişi cuma gününden başlayarak yedi gün boyunca peş peşe oruç tutup oruç tuttuğu günler içerisinde her farz namazdan sonra Vâkıa Sûresi’ni yirmi beş kere okur, son oruç tuttuğu gün olan cuma günü akşam namazının ardından bu sûre-i şerîfeyi yirmi beş kere okur, akşamla yatsı arasında zikirle meşgul olup yatsı namazının peşinde Vâkıa Sûresi’ni yüz yirmi beş kere okur, sonra Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e bin kere salevât-ı şerîfe okur.

Bu uygulamadan sonra da hayatı boyunca her sabah ve akşam bir kere bu sûre-i şerîfeyi okumaya müdâvim olursa, Allâh-u Te‘âlâ’nın izniyle nasıl olduğunu anlamadan zengin olur.

10) Her kim Kadr Sûresi’ni bir su üzerine otuz altı kere okuyup, sonra o suyu giyeceği kıyafetin üzerine serptikten sonra o elbiseyi giyerse, o elbise üzerinde olduğu müddetçe rızık bolluğuna nâil olur.

11) Her kim Kadr ve İhlas sûrelerini bir su üzerine on kere okur da, o suyu giyeceği elbiseye serptikten sonra giyerse, o kıyafet üzerinde olduğu müddetçe kolaylıkla rızıkını temin eder. (Abdülhâdi Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'iyetü'n-nebeviyye li cemî'i'l-emrâzi'n-nefsiy-yeti ve'l-cesediyye, sh:54-58, 115-116; Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:18; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 2/81-82)

YILDIZ DÜŞÜNCE OKUNACAK DUA

İbni Mes'ûd (Radiyallâhu Anh) bu konuda şöyle demiştir:

عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ «أَمْرُنَا أَنْ لَا نَتَّبِعَ أَبْصَارَنَا لِلْكَوْكَبِ إِذَا انْقَضَ وَأَنْ نَقُولَ عِنْدَ ذَلِكَ؛ مَا شَاءَ اللَّهُ، لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ»

“Yıldız düştüğü zaman, gözlerimizle yıldızı takip etmemekle ve o vakit:

«مَا شَاءَ اللَّهُ، لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ»

'Allâh-u Te'âlâ ne dilerse o olur. Allâh-u Te'âlâ'nın yardımını olmadan hiçbir şeye kuvvet yoktur' demekle emrolunduk." (Taberânî, el-Mu'cemü'l-Evsat, no:7719, 7/356; Nevevî, el-Ezkâr, no:550, sh:209; İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:652, 3/255)

ŞİMŞEĞE VE YILDIZA PARMAKLA İŞARET EDİLMEYECEĞİ

Bu hususta **Urve ibni Zübeyr** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ * قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ * «إِذَا رَأَى أَحَدُكُمْ الْبُرْقَ أَوْ الْوَذْقَ فَلَا يُشِرُّ إِلَيْهِ، وَلِيَصِفَ أَوْ لِيَنْعَتَ»

"Sizden biriniz şimşegi yahut yağmuru gördüğü zaman ona (parmağıyla) işaret etmesin. Ancak onu(n durumunu azdır, çoktur veya kuvvetlidir, zayıftır gibi sözlere) anlatsın." (Abdürrezzâk, el-Musannef, no:4917, 3/94; Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, no:6705, 3/362; Nevevî, el-Ezkâr, no:551, sh:209)

İbnü'l-Esir (Rahimehüllah) "Bu işaretin nehyedilişinin vechini bilmiyorum, umarım ki Rab-bim anlamaya muvaffak kılar" derken, İmâm-ı Şâfi'î (Rahimehüllah) el-Ümm isimli eserinde "Araplardan bir çoğunun şimşege işaret edilmesini kerih gördüğünü sürekli duyuyorum, her halde bu husus tefâül (uğur ya da uğursuz sayma) kabîlindedir." demiştir.

Bu şerhleri yapan İbni Allân (Rahimehüllah) "Buradaki mânânın yağmurun vasıflanması şeklinde değil de Allahu Teâlâ'nın cemal sıfatlarıyla tavsifedilmesi ve celal sıfatlarıyla vasıflanması şeklinde yorumlanması daha güzel olur ki şimşek ve gök gürültüsü anında zikir ve tesbihin müstehab sayılması da bu mânâyı teyid etmektedir. (el-rütühâtü'î Rabbaniye ale'l-Ezkârî'n-Neveviyye, 41283)

GÖK GÜRÜLTÜSÜ İŞİTİLDİĞİ ZAMAN OKUNACAK DUALAR

1) Abdullâh ibni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle demiştir:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ * «إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا سَمِعَ صَوْتَ الرَّعْدِ وَالصَّوَاعِقِ قَالَ * اللَّهُمَّ لَا تَقْتُلْنَا بِغَضَبِكَ وَلَا تُهْلِكْنَا بِعَذَابِكَ، وَعَافِنَا قَبْلَ ذَلِكَ»

"Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gök gürültüsünü ve şimşek sesini duyduğu zaman:

«اللَّهُمَّ لَا تَقْتُلْنَا بِغَضَبِكَ وَلَا تُهْلِكْنَا بِعَذَابِكَ وَعَافِنَا قَبْلَ ذَلِكَ»

'Ey Allâh! Gazabınla bizi öldürme, azabınla da bizi helak etme. On(ca belanın vukûun) dan önce bize afiyet (hakkımızda belasızlık kararı) ver' buyururdu." (Tirmizî, De'avât:50, no:3450, 5/503; Ahmed ibni hanbel, el-Müsned, no:5763, 10/48; Nevevî, el-Ezkâr, no:552, sh:209)

2) Abdullâh ibni Zübeyr (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatmıştır:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ * كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا سَمِعَ الرَّعْدَ تَرَكَ الْحَدِيثَ، وَقَالَ * سُبْحَانَ الَّذِي يُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ، ثُمَّ يَقُولُ: إِنَّ هَذَا لَوْعِيدٌ لِأَهْلِ الْأَرْضِ شَدِيدٌ»

"Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gök gürültüsünü işittiği zaman konuşmasını keserek:

«سُبْحَانَ الَّذِي يُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ»

'O Allâh-u Te'âlâ'yı tesbih ederim ki, O'nun korkusu yüzünden O'nun hamdiyle birlikte o gök gürültüsü(nü işitenler) ve melekler (yüce Rablerinin Zât'ını her türlü noksan sıfatlardan tenzih ve) tesbih eder' diye tesbih buyurur, ardından da: 'Bu (gök gürültüsü) elbette yer ehli için (Allâh-u Te'âlâ'nın günahkârlara karşı gücünü gösteren ne kadar büyük bir tehdittir' derdi." (İmâm-ı Mâlik, el-Muvatta, no:3641, 5/1444; İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, no:29826, 10/216; Nevevî, el-Ezkâr, no:553, sh:209)

İbni Abbas (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatıyor: "Bir kere biz Ömer (Radiyallâhu Anh) ile bir yolculukta iken gök gürültülü ve şimşekli bir yağmura tutulduk, o sırada Kâ'bül-Ahbâr (Radiyallâhu Anh) geride zikredilen tesbihi zikrederek:

'Her kim gök gürültüsünü duyduğu zaman bu tesbihi üç kere yaparsa yıldırım tehlikesinden kurtulur' dedi. Biz de bu tesbihi okuyarak âfiyete kavuştuk.

Sonra bir ara Ömer (Radiyallâhu Anh) ile yüzyüze geldiğimde burnunda bir yara gördüm, "Sana ne oldu?" diye sorduğumda " (بُرْدَةٌ أَصَابَتْ أَنْفِي فَأَثَرَتْ فِي) 'Burnuma büyükçe bir dolu tanesi isabet etti ve iz bıraktı' cevabını alınca kendisine: 'Biz Kâ'b'in öğrettiği tesbihi okuduk ve kurtulduk' dedim. O zaman (فَهَلَّا أَعْلَمْتُمُونَا حَتَّى نَقُولَ) 'Bize de öğretseydiniz söyleseydik ne olurdu' dedi. (Taberânî, Menevî, el-Ezkâr; İbnü Allân, el-Fütühâtü'r-Rabbâniyye, 4/286)

Bu rivayet **İbni Abbâs** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ ❁ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ❁ «إِذَا سَمِعْتُمُ الرِّعْدَ فَادْكُرُوا اللَّهَ، فَإِنَّهُ لَا يُصِيبُ ذَاكِرًا»

"Gök gürültüsünü işittiğiniz zaman hemen Allâh-u Te'âlâ'yı zikredin. Çünkü (böyle yaparsanız) gök gürültüsü(nün akabinde gelecek bir musibet Allâh-u Te'âlâ'yı) zikredene isabet etmez." (Taberânî, el-Mu'cemü'l-Kebîr, no:11371, 11/164) hadis-i şerifi ile de desteklenmektedir.

3) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle demiştir:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ ❁ «مَنْ سَمِعَ صَوْتَ الرِّعْدِ، فَقَالَ ❁ سُبْحَانَ الَّذِي يُسَبِّحُ الرِّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ فَإِنْ أَصَابَتْهُ صَاعِقَةٌ فَعَلَيْ دِينَتِهِ»

"Her kim gök gürültüsünü işitir ve peşine:

«سُبْحَانَ الَّذِي يُسَبِّحُ الرِّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»

'O Allâh-u Te'âlâ'yı tesbih ederim ki, O'nun korkusu yüzünden O'nun hamdiyle birlikte o gök gürültüsü(nü işitenler) ve melekler (yüce Rablerinin Zât'ını her türlü noksan sıfatlardan tenzih ve) tesbih eder. O Allâh her şeye kâdirdir' derse sonra da kendisine bir kötülük isabet ederse, onun diyetini (kan parasını) ben ödeyeceğim." (Sa'îd ibni Mansûr, es-Sünen, 5/432; Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, 4/624 İbni Allân, el-Fütühâtü'r-Rabbâniyye, 4/286)

Not: Bu tesbih lafzının sonunda farkettiğiniz üzere Allahu Teâlâ'nın kudretini ifade eden lafız bir ilavesi vardır, ayrıca bunda 3 kere tekrar şartı yoktur. İhtiyatlı olan ise bu ilaveyle birlikte 3 kere tekrar edilmesidir.

SELİN DURMASI İÇİN OKUNACAK DUA

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ ❁ إِنَّ رَجُلًا دَخَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ مِنْ بَابِ كَانٍ وَجَاءَ الْمِنْبَرَ وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَائِمٌ يَخْطُبُ فَاسْتَقْبَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَائِمًا، فَقَالَ ❁ يَا رَسُولَ اللَّهِ هَلَكْتَ الْمَوَاشِي وَأَنْقَطَعَتِ السُّبُلُ فَادْعُ اللَّهَ يُعِينُنَا فَرَفَعَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدَيْهِ فَقَالَ ❁ اللَّهُمَّ اسْقِنَا، اللَّهُمَّ اسْقِنَا وَلَا وَاللَّهِ مَا نَرَى فِي السَّمَاءِ مِنْ سَحَابٍ وَلَا قَزَعَةَ وَلَا شَيْئًا وَمَا بَيْنَنَا وَبَيْنَ سَلْعٍ مِنْ بَيْتٍ وَلَا دَارٍ فَطَلَعَتْ مِنْ وَرَائِهِ سَحَابَةٌ مِثْلَ التُّرْسِ فَلَمَّا تَوَسَّطَتِ السَّمَاءَ انْتَشَرَتْ ثُمَّ أَمْطَرَتْ وَاللَّهِ مَا رَأَيْنَا الشَّمْسَ سِتًّا ثُمَّ دَخَلَ رَجُلٌ مِنْ ذَلِكَ الْبَابِ فِي الْجُمُعَةِ الْمُقْبِلَةِ وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَائِمٌ يَخْطُبُ فَاسْتَقْبَلَهُ قَائِمًا، فَقَالَ ❁ يَا رَسُولَ اللَّهِ! هَلَكْتَ الْأَمْوَالُ وَأَنْقَطَعَتِ السُّبُلُ فَادْعُ اللَّهَ يُمَسِّكْهَا فَرَفَعَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدَيْهِ ثُمَّ قَالَ: اللَّهُمَّ حَوِّالِنَا وَلَا عَلَيْنَا اللَّهُمَّ عَلَى الْأَكَامِ وَالْجِبَالِ وَالْأَجَامِ وَالظَّرَابِ وَالْأُودِيَةِ وَمَنَابِتِ الشَّجَرِ فَانْقَطَعَتْ وَخَرَجْنَا نَمْشِي فِي الشَّمْسِ»

“Bir cuma günü Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ayakta hutbe okurken minbere doğru açılan bir kapıdan bir adam (mescide) girdi, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ayaktayken ona doğru yöneldi ve: ‘Yâ Rasûlellâh! (Kuraklık ve kıtlıktan) mallar (davarlar) helak oldu, yollar kesildi (sefere çıkılmaz oldu). Allâh’a dua et de bize yağmur versin’ dedi.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de ellerini (semâya) kaldırarak:

«اللَّهُمَّ اسْقِنَا اللَّهُمَّ اسْقِنَا، اللَّهُمَّ اسْقِنَا»

‘Ey Allâh! Bize yağmur ver. Ey Allâh! Bize yağmur ver. Ey Allâh! Bize yağmur ver’ diye dua buyurdu.

O ana kadar biz gökte ne bir bulut, ne de bir bulut parçası görmüş değildik. Bizimle (Medîne’nin yakınlarındaki) Sel’ Dağı arasında bulutu gizleyecek bir ev ve bir bina da yoktu. O sırada o dağın arkasından kalkan şekilde bir bulut çıkıverdi. Göğü ortaladığı zaman yaygınlaştı ve ardından o kadar yağmur bıraktı ki vallahi biz bir hafta boyunca güneşi göremedik.

Sonra ertesi cuma başka bir adam aynı kapıdan (mescide) girdi. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) yine ayakta hutbe îrâd ediyordu.

O adam Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ayaktayken kendisine yönelerek: ‘Yâ Rasûlellâh! (Çok yağmur yağmasından dolayı) mallar helak oldu, yollar kesildi. Allâh’a dua et de bizden yağmuru kessin’ dedi.

Bunun üzerine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ellerini (semâya) kaldırarak:

«اللَّهُمَّ حَوِّالِنَا وَلَا عَلَيْنَا اللَّهُمَّ عَلَى الْأَكَامِ وَالْجِبَالِ وَالْأَجَامِ وَالظَّرَابِ وَالْأُودِيَةِ وَمَنَابِتِ الشَّجَرِ»

‘Ey Allâh! Üzerimize değil, çevremize yağdır. Ey Allâh! (Yağdıracağı yağmuru) tepelere, dağlara, hisarlara (burçlara), küçük tepelere, vadilerin yataklarına ve ağaçlık yerlere yağdır’ diye dua buyurdu. Bunun üzerine hemen yağmur kesildi. Biz mescitten çıktığımızda güneşte yürümeye başladık.” (Buhârî, İstiskâ:5, no:967, 1/343; Müslim, Salâtü'l-istiskâ:3, no:2115, 3/24; Nevevî, el-Ezkâr, no:558, sh:211-212)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

KIRK SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERİF «الْوَدُودُ» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)İN beyanları vechile; «الْوَدُودُ» ism-i şerîfi “Kullarını çok seven, kullarını birçok nimete ğark ederek, onlardan zorlukları kaldırarak, kendilerini hayırlara ulaştırarak ve zararlı şeyleri onlardan defederek Kendisini kullarına tedricen sevdiren Zât” demektir.

Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi zikrettiği âyet-i kerîmelerinde şöyle buyurmaktadır:

﴿وَهُوَ الْعَفُورُ الْوَدُودُ﴾

“(Bütün ayıpları örten ve günahları çokça bağışlayan) Ğafûr da, (Kendisine itaat edenleri çokça seven) Vedûd de ancak O'dur.” (Bürûc Sûresi:14)

﴿إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ﴾

“(Şu'ayb (Aleyhisselâm) dedi ki:) ‘Gerçekten benim Rabbim (tevbe edenlere karşı rahmeti pek büyük olan bir) Rahîm'dir, (dostlarını çok seven ve seven bir kişinin, sevdiğine yaptığı lütuf ve ihsanları onlara revâ gören bir) Vedûd'dur.’” (Hud Sûresi:90'dan)

el-Vedûd ism-i şerîfinin iki anlamı vardır:

1) Bu ism-i şerîf «فَاعِلٌ» “Fâ'il” vezninde “Seven” anlamındadır ki buna göre manası “Allâh-u Te'âlâ peygamberleri, nebîleri, dostlarını ve mümin kullarını sever” demek olur.

2) Bu ism-i şerîf «مَفْعُولٌ» “Mef'ül” vezninde “Sevilen” anlamında kabul edilirse o vakit mana “Allâh-u Te'âlâ sevmeyi hak edendir. O, kulun bütün sevdiklerinden daha üstün bir sevgiyi hak eder. Hatta O, kulun kendi gözünden, kulağından ve nefsinden bile daha sevgili olmayı hak etmektedir” diye anlaşılır.

el-Vedûd ism-i şerîfinin doğduğu kök olan “Vüdd (sevgi)” kelimesi merhamete daha yakın bir anlam ifade eder ama aralarında bir fark vardır ki, o da; merhamet zayıf olan birine acımayı ve merhamet etmeyi çağrıştırırken, bu kelimenin ifade ettiği mana ise acı-maktan öte sevginin bir tezâhürü olarak başlangıçtan itibaren nimet vermeyi gerektirir.

Gerçekte sevme vasfı ancak Rabbimize hastır. Zaten hakiki sevginin şartı iyilik karşısında artmaması, kötülük karşısında da azalmamasıdır. Bu da ancak Allâh-u Te'âlâ hakkında düşünülebilir.

Allâh-u Te'âlâ mutlak Vedûd yani sevendir. O'nun iyilik ve ihsanı, kullarına ve dostlarına kesintisiz olarak ulaşır ki bu ihsanlarından biri de sevdiklerini kullarına sevdirmesidir. Nitekim Kendisi bu konuda şöyle buyurmaktadır:

﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا﴾

“Şüphesiz o kimseler ki, iman etmişler ve (namaz, oruç, hac, zekat gibi) sâlih ameller işlemişlerdir, gerçekten de Rahmân onlar için (kullarının kalplerinde) büyük bir sevgi yaratacaktır.” (Meryem Sûresi:96)

Allâh-u Te'âlâ mârifeti (gerçek manada tanınması) ile dostlar tarafından, af ve merhameti ile günahkârlar tarafından, rızık vermesiyle de bütün canlılar tarafından sevilen yegâne Zât'tır.

Allâh-u Te'âlâ'nın kullarını sevdiğine dâir birçok emâre mevcuttur. Mesela varlıkları düşündüğün zaman **Allâh-u Te'âlâ'nın** hem seven, hem de sevilen olduğunu görürsün. **Allâh-u Te'âlâ** peygamberleri, melekleri ve mümin kulları sever, onlar da O'nu sever. Hatta onlar için **Allâh-u Te'âlâ'dan** daha sevgili başka bir şey yoktur. **Allâh-u Te'âlâ'nın** sevgisi, hiçbir yönden başka sevgilere benzemez. **Allâh-u Te'âlâ'yı** sevmek başka hiçbir sevgiye benzemez. Kuldan istenen ise işte böyle bir sevgiye sahip olmasıdır.

O halde **Allâh** sevgisinin her kulun kalbinde mutlaka bulunması ve o sevginin her sev-giden üstte olması gerekir. **Allâh** sevgisi amellerin özü ve ruhudur. Zâhirî ve bâtinî olan bütün ibadetler, **Allâh** sevgisinden kaynaklanmaktadır. Zaten kulun **Rabbini** sevmesi de **Allâh-u Te'âlâ'nın** kuluna bir fazlı ve ihsândır.

Kulun bu sevgide bir gücü, kudreti ve müdahalesi yoktur. Kulun Kendisini sevmesi-ni sağlayan ve o sevgisini kulun kalbine yerleştiren sadece **Allâh-u Te'âlâ'dır**. **Allâh-u Te'âlâ'nın** muvaffak kılması ile kul, **Allâh-u Te'âlâ'yı** sevince **Allâh-u Te'âlâ** da her sevgi-den farklı bir sevgi olan Kendi sevgisiyle o kulunu ödüllendirir. İşte gerçek ihsân ve iyilik budur.

Seçkin kullarının kalplerine Kendi sevgisini yerleştirerek diğer bütün sevgileri zayıf-latan, onlara sevgiliden uzak kalma sabrı ve zorluklara karşı tahammül gücü veren, ibadetlerin zorluklarından zevk almalarını sağlayan, böylece onlardan dilediğine çeşitli kerâmetler ihsân eden, hoşnutluğunu kazanıp yakınlığıyla huzur bulmalarını temin eden **Allâh-u Te'âlâ'nın** şânı pek yücedir.

Kulun **Rabbini** sevmesi **Allâh-u Te'âlâ'nın** iki sevgisiyle kuşatılmıştır. Bu sevginin ilki, kul **Rabbini** sevmeden önce gerçekleşir. Kul bu sevgi ile **Rabbini** sevmeye başlar. İkinci ise kulun seçkin ve samimi kullardan olmasını sağlayan sevgisine karşılık **Allâh-u Te'âlâ'nın** kulunu sevmesidir. Bu sevgi **Allâh-u Te'âlâ'nın** kuluna bir teşekkürü sayılır.

Kula **Rabbinin** sevgisini kazandıracak sebeplerin en büyükleri; **Allâh-u Te'âlâ'yı** çokça zikretmek, O'na hamd-ü senâ etmek, daima O'na yönelmek, O'na itimad etmek, farz ve nafîle ibadetlerle O'na yaklaşmaya çalışmak, bütün söz ve fillerde samimiyet (içtenlik)i gerçekleştirmek, bunların en mühimi ise gizli ve açık hallerde **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e tâbi olmaktır. **Allâh-u Te'âlâ** bu gerçeği şöyle ifade eder:

﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

“(Habibim! Ehl-i Kitap, müşrik veya Müslüman, Allâh'ı sevdiğini iddia eden herkese) **de ki: 'Eğer siz Allâh'ı seviyor olduysanız, bana hakkıyla uyun ki Allâh da sizi sevsin** (sizden râzı olup sevap versin) **ve sizin için günahlarınızı örtsün. Allâh** (Kendisini sevenlerin günahlarını çokça bağışlayan bir) **Ğafûr'dur**, (Habibine uyararak sevgisini kazananlara da çok acıyan bir) **Rahîm'dir.**” (Âli 'Imrân Sûresi:31)

Allâh-u Te'âlâ'nın sevdiği kulların kim olduğu ise Kur'ân-ı Kerîm'de bazı yerlerde beyan edilmiştir. Bunlardan bir kaçını zikredecek olursak:

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾

“Şüphesiz ki **Allâh iyilik edenleri** (ve güzel davranışta bulunanları) **sever** (onların bu davranışına rıza gösterir ve kendilerini mükâfatlandırır).” (*Bakara Sûresi:195'den*)

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾

“Şüphesiz ki Allâh (herhangi bir günah işlediklerinde) çokça tevbe edenleri de sev(ip affed)er, (günahlara hiç bulaşmayıp) tamamen temiz kalanları da sever (ve mükâfatlandırır).” (Bakara Sûresi:222'den)

﴿فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ﴾

“Şüphesiz ki Allâh o (haramlardan iyice sakınan) müttakileri sever (ve mükâfatlandırır).” (Âli 'Imrân Sûresi:76'dan)

﴿وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ﴾

“Allâh sabreden o kimseleri sever (ve onları yardımına mazhar kılar).” (Âli 'Imrân Sûresi:146'den)

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ﴾

“Şüphesiz ki Allâh (bütün işlerini Kendisine ismarlayarak) tevekkül edenleri sever (ve onlara en doğruyu buldurur).” (Âli 'Imrân Sûresi:159'dan)

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ﴾

“Şüphesiz ki Allâh adâletli davrananları sever. (Onları korur ve şanlarını yüceltir).” (Mâide Sûresi:42'den)

﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُورٌ﴾

“Şüphesiz Allâh o kimseleri sever ki, onlar O'nun yolunda saf tutarak savaşmaktadır. Sanki onlar parçaları birbirine lehimlenmiş bir binadırlar. (İşte Rableri onların bu yaptıklarına mükâfat verir).” (Saff Sûresi:4)

Allâh-u Te'âlâ'nın sevgisinin nâfile ibadetlerle kazanılacağına delili ise Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i kudsîde geçen:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ ﴿ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ﴿ «وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُهُ عَلَيْهِ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا وَإِنْ سَأَلَنِي لِأَعْطَيْتُهُ، وَلَئِنْ اسْتَعَاذَنِي لِأُعِيدَنَّهُ»

“Her kim Benim veli bir kuluma düşmanlık ederse, muhakkak Ben ona harp ilan ederim. Kulum Bana, Benim kendisine farz kılmış olduğum şeylerden daha sevgili hiçbir şeyle (amel ve ibadetle) yaklaşmamıştır.

Kulum Bana nâfile (ibadet)lerle yaklaşılmaya devam eder, nihayet Ben onu severim. Bir kere de onu sevdim mi, artık o kulumun işiten kulağı, gören gözü, şiddetle kavradığı eli ve yürüyen ayağı Ben olurum. Eğer o Benden bir şey dilerse andolsun ki mutlaka ona (istediğini) veririm, eğer Bana (bir şeyden) sığınırsa kasem olsun ki muhakkak onu himâye ederim.” şeklindeki ifâde-i Rabbâniyyedir. (Buharî, Rikâk:38, no:6137, 5/2384)

Herhangi bir kul, Allâh-u Te'âlâ'nın hakiki anlamda kendisini seven yegâne Zât olduğunu idrâk ederse, başkasının sevgisine ihtiyaç duymaz ve Allâh-u Te'âlâ'nın kendisine olan iyiliklerini düşünerek, Allâh-u Te'âlâ tarafından nasıl sevildiğini takdir ederse, Allâh-u Te'âlâ'ya karşı boyun kırıklığı ve tevâzusu artar.

Böylece muhib (seven) ve mahbub (sevilen) arasında öyle bir mânevî bağ oluşur ki, artık o kişi bütün ihtiyaçları hususunda sadece **Allâh-u Te'âlâ'**ya yönelir. Nitekim meşâ-yih içerisinde bu hal kendisinde zuhur eden birçok zevât-ı kirâm mevcuttur.

Bu ism-i şerîfle alâkalanmak cihetinden kulun bu ism-i şeriften nasibi; hiçbir illet ve sebep olmaksızın **Allâh-u Te'âlâ'**ya itaat etmesi, O'na isyan etmemesi, **Allâh-u Te'âlâ'**yı zikretmesi ve O'nu unutmamasıyla hâsıl olur. Nitekim eserde vârid olduğuna göre **Allâh-u Te'âlâ'**:

«إِنَّ أَوْدَّ الْأَوْدَاءِ إِلَيَّ مِنْ عَبْدَنِي بغيرِ نَوَالٍ لَكِنْ لِيُعْطِيَ الرَّبُّوبِيَّةَ حَقَّهَا»

**“Benim nezdimde sevgili dostların en çok sevileni, Bana bir ücret (ve sevap) beklenti-
siyle değil de Rablik makamına hakkını verebilme gayretiyle ibadet edendir”** buyurmuş-
tur. (İmâm-ı Gazâlî, el-İhyâ, 6/353)

Bu ism-i şerîfle ahlâklanmak cihetinden kulun bu ism-i şeriften nasibi ise; kişinin bütün müminleri sevmesiyle hâsıl olur. Hatta kişi bütün mahlûkatı sevmelidir. Bu vesileyle kâfir hakkında iman etmesini, günahkâr için tevbe etmesini, sâlih birisi için de imanında sebat göstermesini sevmeli, hülâsa bütün mahlukatın hayırlara muvaffak olmasını sevmelidir.

Allâh-u Te'âlâ'nın “el-Vedûd” ism-i şerîfini bilen her Müslüman, insanlarla sevgi ve muhabbete dayalı ilişkiler kurmalı, itaat ve ibadetlerle **Allâh-u Te'âlâ'**nın sevgisini kazanmaya çalışmalı, ayrıca peygamberleri ve sâlih kulları sevip onlara yaklaşmalıdır. Zaten ulemânın beyanına göre; bu ism-i şerîfin manası olan sevgi, aslında **Allâh-u Te'âlâ'**nın kulunu hayırlara muvaffak kılmasıyla tezâhür eder (belirginleşir). (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsna, sh:77-79; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l-'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:58-59; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtikü'l-fetk, sh:331-332; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:514; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsna, sh:306-308)

«الْوَدُودُ» İSM-İ ŞERİFİNİN BAZI HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfi zikretmek eşler arasındaki sevginin artmasına sebep olur. Eşiyle arasındaki sevgi bağında kopukluk olan birisi bu ism-i şerîfi bir yiyecek üzerine bin (1000) kere okuyup beraberce ondan yerlerse, **Allâh-u Te'âlâ'**nın izniyle aralarındaki muhabbet kat kat artar.

2) Bu ism-i şerîfi zikreden kişinin **Allâh** sevgisi artar. Ayrıca ibadetlere karşı olan sevgisi ve münker (kötü şeyler)e karşı olan nefreti de ziyade olur. Eğer bu kişi **Allâh-u Te'âlâ'** ile mânevî bağını kuvvetlendirmiş tasavvuf erbâbindan ise, onun da kalbindeki sırların derecesi ve nuru ziyade olur.

3) Bu ism-i şerîfi her gün altmış beş (65), diğer bir rivayete göre iki yüz (200), başka bir rivayete göre ise iki bin (2000) kere okuyan kişinin sevgisi mahlukatın kalplerine yerleştirilir ve böylece onu gören herkes sever.

4) Her farz namazın ardından bu ism-i şerîfi dört yüz (400) kere okuyan kişiyi gören herkesin kalbi ona meyleder.

5) Bir rivayete göre bu ism-i şerîf, **Allâh-u Te'âlâ'**nın İsm-i Âzam'ıdır.

Nitekim **Hasen** (Radiyallâhu Anh)dan nakledildiğine göre **Enes** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: **“Nebî** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ashâbindan ve ensardan olan **Ebû Mi'lâk** künyeli bir zat ticaretle meşgul olup hem kendi, hem de başkalarının malıyla ticaret yapmak için uzak yollara sefere çıkardı.

Çok ibadetli ve zühd sahibi olan bu zat bir keresinde bir seferdeyken karşısına silahlı bir hırsız çıkarak ona: 'Yanında bulunan malı ortaya koy, çünkü ben seni öldüreceğim' dedi. O zat: 'Canımdan ne istiyorsun?! Malımı al git' dediyse de o cânî: 'Mal zaten benim, ben senin kanını istiyorum' dedi.

O zaman o sahâbî (*Radiyallâhu Anh*): 'Madem istediğini mutlaka yapacaksın, o vakit bırak beni de dört rekat namaz kılalım' deyince o hırsız: 'İstedığın kadar kılabilirsin' dedi. Bunun üzerine O zat abdest alıp dört rekat namaz kıldı, son secde de yaptığı dualar arasında:

«يَا وَدُودُ! يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ يَا فَعَّالُ لِمَا يُرِيدُ أَسْأَلُكَ بِعِزِّكَ الَّذِي لَا يُرَامُ وَمُلْكِكَ الَّذِي لَا يُضَامُ
وَبُنُورِكَ الَّذِي مَلَأَ أَرْكَانَ عَرْشِكَ أَنْ تَكْفِينِي شَرَّ هَذَا اللَّيْلِ يَا مُغِيثُ أَغْنِنِي يَا مُغِيثُ أَغْنِنِي»

'Ey Vedûd (dostlarını çok seven)! Ey ulu Arş'ın sahibi! Ey her dilediğini istediği gibi yapan! (Zillate çevrilmesi) kastedilemeyen izzetin, eksiltilemeyen mülkün hakkı için ve Arş'ının direklerini dolduran nûrun hürmetine Senden dilerim ki bu hırsızın şerrine karşı bana kâfi gelesin. Ey kurtarıcı imdat et! Ey imdat edici kurtar!' duası vardı ki bu duayı üç defa tekrar etti.

O sırada elinde hançer bulunan bir atlı peydâlandı ve hançerini hırsızın atının önüne koydu, bunu gören hırsız ona yönelince o atlı hançeri onun göğsüne sokarak onu öldürdü. Sonra o sahâbîye yönelerek ona: 'Kalkabilirsin' dedi.

O zat kendisine: 'Anam-babam sana feda olsun, bugün **Allâh-u Te'âlâ** beni senin vesilenle kurtardı, sen kimsin?' diye sorunca, o atlı: 'Ben dördüncü kat semâdan gelen bir meleğim, sen **Allâh-u Te'âlâ**'ya ilk duanı yapınca gök kapılarında kuvvetli bir ses duyuldu, sonra ikinci duanı yapınca gök ehlinin yalvarış sesi duyuldu, üçüncü duanı yapınca bana: 'Dara düşmüş birinin duası' denildi. O zaman ben de **Allâh-u Te'âlâ**'dan o mazluma sıkıntı verenin öldürülme görevini bana vermesini istedim' diye cevap verdi."

Bu rivayetten sonra **Enes** (*Radiyallâhu Anh*) şöyle demiştir: "Şunu bil ki her kim güzelce abdest alıp, dört rekat namaz kılar da sonra bu duayı (ezbere biliyorsa hem son secde de, hem namazının peşinde, ezber okuyamıyorsa namaz bitince) yaparsa sıkıntısı olsun, olmasın duası kabul edilir." (*Abdülğani el-Makdisî, et-Terğîb fi'd-du'â, no:61, 1/105-106; el-Lâlikâi, Şerhu usûli i'tikâdi Ehl-i Sünneti ve'l-cemâ'a, no:2433, 7/22*)

(Yûsuf ibni İbrâhîm, *Kazâu'l-hâcât ve teysîrû'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:40; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râti'ki'l-fetk, sh:331-332; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:77-79; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:58-59; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:515-516; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/114-115*)

ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZUMELERİ VE HAVÂSSİ

Ahmed ed-Derdîr (*Rahimehullâh*)a Ait Esmâ-i Hüsnâ Manzûmesi

4. Beyt-i Şerîf

وَيَا رَبُّ يَا رَحْمَنُ هَبْنَا مَعَارِفًا
وَلُطْفًا وَإِحْسَانًا وَنُورًا يَعْمُنَا

“*Ey Rabb! Ey Rahman! Bize nice üstün mârifetler bahşet, Öyle lütuflar, ihsanlar ve nurlar (da ver ki) bizi kaplayıversin.*”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf **Allâh-u Te’âlâ** hakkında birçok mârifetlere (ince ilimlere) nâil olup dünyamızı ve âhiretimizi mâmur edecek nurlara, lütuf ve ihsanlara sahip olmak için iki yüz doksan dokuz (299) kere okunur.

5. Beyt-i Şerîf

وَسِرُّ يَا رَحِيمَ الْعَالَمِينَ بِجَمْعِنَا
إِلَى حَضْرَةِ الْقُرْبِ الْمُقَدَّسِ وَاهْدِنَا

“*Ey âlemlerin yegâne acıyanı! Hepimizi (mânevi âlemde) yürüt ki Böylece, sen bizi kutsal yakınlık huzûruna eriştir.*”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf, mânevî seyr-i sülûkün (yolculuğun) güzelce tamamlanması ve hakiki maksud olan **Allâh-u Te’âlâ**’ya mânen vâsıl olmak için iki yüz seksen beş (285) kere okunur. (*Ahmed es-Sâvî, Şerhu’l-Manzûmeti’ d-Derdîriyye, sh:115-116; es-Seyyid Muhammed Alevî el-Mâlîkî, Ebvâbü’l-ferac, sh:215*)

ABDÜLKÂDİR EL-GEYLÂNÎ HAZRETLERİ’NİN ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

es-Seyyid Abdülkâdir el-Geylânî Hazretleri’nin, **Allâh-u Te’âlâ**’nın Esmâ-i Hüsnâ’sını cem etmiş olduğu toplam 63 beyitten müteşekkil çok kıymetli bir manzûmesi vardır ki bu manzûme; İsmâ’îl ibni Muhammed Sa’îd el-Kâdirî’ye ait “el-Füyûzâtü’r-Rabbâniyye fi’l-meâsiri ve’l-evradi’l-Kadirîyye” isimli eserin 52-58. sayfalarında mevcuttur.

Ayrıca Hicrî 1313 senesinde Beyrut’taki Matbaay-i Edebiyye’de basılmış olan Seyyid Muhammed Ali en-Nakşebendî el-Kâdirî Hazretlerine ait “et-Tâil mine’l füyûzât ve’ d-Delâil” isimli eserin 207-219. sayfalarında ve bunlar gibi daha birçok eserde de bu manzûme-i mübareke mezkur bulunmaktadır.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Beyt-i Şerîf

شَرَعْتُ بِتَوْحِيدِ الْإِلَهِ مُبَسْمَلًا
سَأَخْتِمُ بِالذِّكْرِ الْحَمِيدِ مُجَمَّلًا

*"Besmele okuyarak Allâh'ın tevhîdiyle başladım,
Sonunda da kısaca hamd içeren zikirlerle bitireceğim."*

2. Beyt-i Şerîf

وَأَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ لَا رَبَّ غَيْرُهُ
تَنْزَهُ عَنِ حَضْرِ الْعُقُولِ تَكْمَلًا

*"Şahitlik ederim ki şüphesiz Allâh'tan başka Rabb yoktur,
Mükemmeliyeti akılların kavramasından münezzehtir."*

3. Beyt-i Şerîf

وَأَرْسَلَ فِينَا أَحْمَدَ الْحَقِّ مُقْتَدًا
نَبِيًّا بِهِ قَامَ الْوُجُودُ وَقَدْ خَلَا

*"O bizim aramıza önder olarak hak olan Ahmed'i gönderdi,
Varlık âlemi (peygamberden) boş iken o Nebî ile kıvama geldi."*

4. Beyt-i Şerîf

فَعَلَّمَنَا مِنْ كُلِّ خَيْرٍ مُؤَيَّدٍ
وَأَظْهَرَ فِينَا الْعِلْمَ وَالْحِلْمَ وَالْوَلَا

*"O bize (ayet ve hadisle) desteklenmiş her türlü hayrı tâlim etti,
ilmi, hilmi (acele etmemeyi) ve dostluğu aramızda izhar etti."*

5. Beyt-i Şerîf

فِيَا طَالِبًا عِزًّا وَكَنْزًا وَرَفْعَةً
مِنَ اللَّهِ فَادْعُوهُ بِأَسْمَائِهِ الْعُلَا

**“Ey Allâh'tan izzet, ganîmet ve yücelik isteyen!
O halde sen O'na yüce isimleriyle dua et.”**

6. Beyt-i Şerîf

فَقُلْ بِانْكِسَارٍ بَعْدَ طُهُرٍ وَقُرْبَةٍ
سَأَلْتُكَ يَا اللَّهُ نَصْرًا مُعْجَلًا

**“Abdest (alıp iki rekat) ile kurbette bulunduktan sonra boyun kırarak de ki:
Ben Senden âcil yardım dilerim ‘Yâ Allâh!’”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf'i 66 kere ihlas ile ve huzur üzere okuyan kişi maddi-manevi tüm sıkıntılarından kurtulmak için Allahu Teâlâ'dan yardım talep ederse en yakın zamanda ilahi nusrete, teyid ve desteğe mazhar olur.

7. Beyt-i Şerîf

بِحَقِّكَ يَا رَحْمَنُ بِالرَّحْمَةِ الَّتِي
أَحَاطَتْ فَكُنْ لِي يَا رَحِيمٌ مُكَمَّلًا

**“Zât'ının hakkı için! (Her şeyi) kaplamış rahmetinle Yâ Rahmân!
Sen beni (maddî-mânevî kemâle erdirerek) tekmil eyle Yâ Rahîm!”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- Bu beyt-i şerîf 258 veya 298 kere okunduğunda dara düşmüş kişi âcil yardıma erişir.
- Bu beyt-i şerîf unutkanlığın giderilmesi, kalp katılığının yumuşatılması ve dünya işlerinin rast gitmesi için 100 kere okunur.
- Bu beyt-i şerîfi her gün 100 kere okuyan kişinin hem kendisi mahlukata karşı çok merhametli olur, hem de mahlukat ona karşı çok şefkatli olur.

ERBA'İN-İ İDRİSİYYE

KIRKINCI İSM-İ ŞERİF

«يَا عَجِيبَ الصَّنَائِعِ فَلَا تَنْطِقُ الْأَلْسُنُ بِكُلِّ آيَةٍ وَتَنَائِهِ وَنَعْمَائِهِ، يَا عَجِيبُ!»

“Ey sanatları hayran bırakıcı olup, tüm nimetlerini, övgü ve iyiliklerini dillerin sayamayacağı Zât! Ya ‘Acib!”

BU İSM-İ ŞERİFİN BAZI HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam edenler dünya ve âhiretteki isteklerine kavuşurlar.

Ayrıca bu kişi insanların sohbetine muhtaç olduğu ilim ve hikmet kaynağı birisi haline gelir.

2) Meslek sahibi kişiler bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederse, sanatlarında çok muvaffak olurlar.

3) Bu ism-i şerîf kemâlî olan isimlerdendir. **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfi **Sâlih** (Aleyhis-selâm)a inzal buyurmuştur.

4) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam edenlerin aleyhine kimse konuşamaz, konuşmak isteseler dilleri tutular da bir şey söyleyemezler.

Bununla beraber unutarak olsa bile, bu kişiden şeriatın hilafına bir söz sudûr etmez.

5) Hapiste olan veya bir müşkili olan kişi, bu ism-i şerîfi her gün yüz kere okumaya devam ederse, hapiste olan kişi hapisten kurtulur, müşkili olan da bu durumdan halâs olur.

6) Her kim gündüz on bin (10.000), gece de beş bin (5000) kere olmak üzere toplam doksan dokuz (99) gün boyunca bu ism-i şerîfi okumaya devam ederse, bütün duaları kabul olur ve nimetlere ğark olur.

7) Bu ism-i şerîfi çok zikredenler devlet ricâli indinde sözü dinlenen makbul birisi olurlar. (Şihâbüddîn es-Sühreverdi, Şerhu'l-esmâi'l-erba'in, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:115; Ayasofya, no:3358, verak:150-151; Beyazid Devlet, no:1256, verak:23-24; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:275-277; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:62)